

Janezov veliki evangelij

Enajsta knjiga

Od Gospoda sprejel
Leopold Engel

Prevedla Daja Kiari
Ljubljana, 2016

Uvodna beseda

Ko je Jakob Lorber leta 1864 umrl, je ostalo njegovo poglavitno delo - *Janezov veliki evangelij* - nedokončano. Šele 27 let pozneje ga je dokončala roka drugega prebujenega zapisovalca. Leta 1891 je *Leopold Engel* začutil klic, naj dokonča Lorberjevo delo. Tega mu je do leta 1893 tudi uspelo dokončati.

Že večkrat je bilo opozorjeno, da se vsa oznanila, prejeta z *notranjo besedo*, zmeraj prilagajajo zmožnostim izražanja in dojemanja posredovalca. Zato ne preseneča, da se slog podanega besedila te sklepne knjige *Janezovega velikega evangelija* bistveno razlikuje od Lorberjevega. Pri oznanilih iz višjih sfer ni nekega določenega, zmeraj enakega ritma izražanja, temveč se ta zmeraj prilagaja sposobnostim zapisovalca. Vse sicer izvira iz duha besed, toda to ne velja za bolj ali manj popolno obliko.

Že zelo zgodaj, kot enajstletnika, je oče Leopolda seznanil z Lorberjevim delom, v Dresdnu je Leopold pozneje celo bežno spoznal prvega izdajatelja Lorberjevih zapisov, *Johannesa Buscha*. Nikoli pa si ni mislil, da bi bil lahko nekoč tudi sam poklican k zapisovanju. Sicer veren, se deček ni v ničemer razlikoval od drugih dečkov. V Dresdnu je pridobil dobro šolsko izobrazbo, najbolj so ga zanimale naravne vede. Njegov oče, odličen umetnik, igralec violine, ki ga je cesar Nikolaj nastavil v cesarskem gledališču v Petersburgu kot koncertnega mojstra in je tam dočakal tudi upokojitev, ni sina silil k ničemur, saj ni želel preveč vplivati na njegovo prepričanje. Zato se je notranje življenje odraščajočega mladeniča oblikovalo po svoje, velikokrat je omahoval, se predajal posvetnemu. Globoko v srcu pa je skrival svetišče, vanj ni dovolil lažnivcem in zasmehovalcem: brezpogojno vero v Kristusa kot Boga.

Z dvaindvajsetimi leti se je Leopold Engel odločil za gledališče, in kot igralec je bil v različnih gledališčih tudi dokaj uspešen. Toda nastopanje na odru ga ni trajno zadovoljevalo, iskal je kakšno drugo dejavnost, ki ne bi zahtevala nenehnega spreminjanja kraja bivališča. Zmeraj znova se je po različnih neuspešnih poskusih vrnil v gledališče. Šele leta 1898 je lahko gledališču dokončno obrnil hrbet. Med bivanjem v Rusiji se je s pomočjo zvez skromno preživljal kot pisatelj.

O tem, kako je leta 1891 zaznal povabilo, naj dokonča zadnji del *Janezovega velikega evangelija*, pa je sam povedal tole: »Z nekim prijateljem, somišljenikom, sva se dogovorila, da mu bom pomagal pri poslovnih zadevah in neki njegov izum še dopolnil ter po možnosti izboljšal. V ta namen sem se odpravil v Leipzig in tam stanoval pri njem. Čez čas me je začela vztrajno preganjati čedalje močnejša misel,

da bi bil sposoben dokončati Lorberjev *Janezov veliki evangelij*. To misel sem zavračal, zdela se mi je brez podlage in nestvarna. Kako naj bi tolikšna milost doletela prav mene? Nikakor se nisem čutil dovolj vrednega za takšno opravilo. Toda notranji pritisk je bil iz dneva v dan večji, nazadnje je postal že neznosen. Prijatelju sem zaupal, kaj doživljam in tudi kaj mi pravi razum, namreč da bi iz mene lahko prišlo na dan samo kaj zgrešenega. Prijatelj je odmahnil z glavo in suho rekel: `Na vašem mestu bi sedel in začel kar zapisovati. Če se bo izkazalo, da je tisto, kar bo prišlo na dan nesmiselno, bomo to že opazili in zapisano vrgli v koš.' Skratka, opogumil me je in poslušal sem njegov nasvet. Kako se je izteklo, se lahko vsak prepriča v tej knjigi. Vsak dan sem zapisal le kratek penzum (*Lat. pensum - delo, ki ga je treba opraviti vsak dan, naloga, op. prev*), ki je vame pritekal jasno in razumljivo, in h kateremu nisem bil zmožen dodati niti besede, takoj ko se je iztekel zadnji stavek. Tudi mi ni bilo treba prebrati prej zapisanega. Zaman je bilo tudi vsako premišljevanje, kaj naj bi sledilo potem, ko se je penzum končal. Četudi sem to skušal ugotoviti, se naslednji dan zapisano ni nikoli ujemalo s tistim, kar sem domneval, da bo. Poskusil sem se tudi upreti siljenju k pisanju, ki se je zmeraj začelo okoli 9. ure. To ni bilo mogoče, v veliko zabavo prijatelja, ki me je pri tem opazoval. Neka neznana sila me je prisilila k pisalni mizi in moral sem pisati.

Na pogosto vprašanje, kako se napoveduje *notranja beseda*, lahko rečem le tole:

Pri svojem pisanju razločno razlikujem tri vrste pisanja. Najprej tisto, kar pisateljsko izvira iz mojega jaza kot posledica mojega znanja ali moje domišljije. Ko zapisano pozneje prebiram, četudi od zapisanega minejo leta, besedilo še zmeraj doživljam kot svoje delo. Pri vnovičnem branju se mi ne zdi nič tujega.

Drugi način pisanja pa sloni na preprostem navdihu, dotekanju misli iz daljnih sfer. To niso besede, temveč misli, ki pritekajo vame in jih v besede moram odeti šele sam. Takšen izdelek je na pol moja last - v bistvu pa ni niti to, kajti brez takšnega prenosa misli mi ne bi uspelo ustvariti nič uporabnega. Pogoji za uspeh pa so pravo razpoloženje, mir in nepristranski odnos do vsebine. Motnje takšno delo takoj pretrgajo, vanj se zlahka primešajo tudi lastne misli, ki so ob živi domišljiji celo sposobne povsem popačiti navdih. Pri tej vrsti pisanja sta nujni previdnost in samokritika, saj pri tem porogljivi duhovi radi uganjajo svoje nečednosti in nesmisel zlahka postane metoda. Napisano se ob poznejšem prebiranju pogosto zdi nekako tuje; človek se čudi, kaj je nekoč napisal, se pa marsičesa tudi bolj ali manj jasno spominja.

Tretji in zadnji način pisanja pa je zame pogosto uganka. Lahko se pojavi kot že opisani pritisk, potem pa se - po prošnji navzgor - tudi jasno začuti notranji govorec, približno tako kakor tedaj, ko se človek spominja pogovora s prijateljem in ga prav »sliši«¹ govoriti. Poteka kot dvogovor: Vprašanje in odgovor, jasna razlaga stvari, ki jih človek prej ni vedel, in - značilno znamenje! -, človeku vsebina zlahka izgine iz spomina, če je ne zapiše in tako utrdi. Takojsnje pozabljanje je dokaz pristnosti, kajti tistega, kar človek sam misli, se tudi spomni.

Pri tej in prejšnji vrsti pisanja zapisovalčevo roko pogosto nekaj vodi in tudi to je znamenje delovanja neke neznane sile. Zapisano tudi tako hitro izginja iz spomina zapisovalca, da mora pisec pri daljšem zapisu vsebino šele po koncu temeljito in

pozorno prebrati, da bi sploh vedel, kaj je zapisoval. Pristno oznanilo zapisovalec čez čas zmeraj občuti, kot da ga ni zapisal on. Če se mi to ni zgodilo, sem na oznanilo gledal vsaj kot na preplet z lastnimi mislimi, torej kot na drugo vrsto zapisovanja z večjo jasnostjo in ne kot na tretjo. Samo skrajna samokritičnost in nepristranskost omogočata zapisovanje pristne *notranje besede*.«

Temu pojasnilu Leopolda Engela ni kaj dodati. Pri založbi Lorber Verlag je izšlo še drugo Engelovo delo - drobna knjižica *V onstranstvu* (Knjižica je izšla tudi v slovenščini, izdal Mirko Malešič, op. prev.)

Založba Lorber Verlag

Povezava z nedokončanim besedilom

10. knjige *Velikega Janezovega evangelija*

Gospod je z učenci prispel v majhen kraj v dolini reke Jordan, nedaleč od Mrtvega morja, in se v gostišču spustil v daljši pogovor z gostilničarjem. V stranski sobi je bilo nekaj farizejev, ki so prisluškovali pogovoru, in enega izmed njih so poslali, naj izpraša gostilničarja. Ta je gostilničarja spraševal predvsem o Jezusu in mu skušal dopovedati, da farizeji upravičeno preganjajo Jezusa. Gostilničar je farizeju prikazal zgrešenost njihovega ravnanja.

Farizej je nazadnje rekel: »Menimo, da naj bi bilo bolje pustiti ljudstvo pri organizirani veri - ne glede na to ali vsebuje veliko ali malo resničnega -, kot pa ga preveč seznanjati z novimi resnicami, ki jih navsezadnje niti ne more razumeti, ob tem pa bi opustilo staro vero in začelo sovražiti in preganjati njene zastopnike.«

Gostilničar je rekel: »Temeljito se motiš. Če nihče več ne bo iskal resnice, bo vse, kar obstaja na tej zemlji, začelo razpadati in gniti ...«

JANEZOV VELIKI EVANGELIJ

11. KNJIGA

1. poglavje

Gospod pri gostilničarju Mukiju

1 (Gostilničar): »... kajti življenje je samo v resnici, zato je iskanje resnice edino osrečujoče početje, ki ogreje človekovo srce in čedalje bolj prebujata božanskega duha, ki prebiva v njem, medtem ko v lenobi, laži in odporu do iskanja božanske resnice ne tiči samo telesna smrt, temveč so to tudi pglavitni vzroki, zakaj se duša čedalje bolj pogreza v materialne stvari, in si tako nakoplje ne samo skorajšnjo telesno smrt, temveč jo ti vzroki tudi v onstranskem življenju ovirajo, da bi napredovala in poiskala svoj edini blagor.

2 Če bi človeštvo prepustili njegovemu staremu praznoverju, mu onemogočili vsak boljši vpogled samo zato, da bi lahko služabniki stare vere še naprej udobno živeli, kot meniš ti, bi moralo Božanstvo, ki bi hotelo za vsako ceno preprečiti takšno zamočvirjenje življenjskega delovanja duše, ljudstva takoj začeti stiskati z vsemi

mogočimi nesrečami, da bi jih prebudilo, privedlo do samospoznanja in jih postopno osvobodilo pritiska in slepote, s katerima so jih obdali njihovi tako imenovani učitelji. Kaj bi se potem zgodilo z učitelji, lahko prav zlahka ugotoviš. O ljubezni ne bi bilo mogoče veliko govoriti, kajti kdor seje sebičnost in laž, niti ne more požeti drugega kakor tisto, kar vzkali iz takšnega zlega semena.

3 Veliko krivico delate ljudstvu iz Jeruzalema, če mislite, da bi bilo bolje, če bi ga pustili pri njegovih starih, ničvrednih pravilih, namesto da bi ga spodbujali, naj prisluhne besedam Galilejca in se zgleduje po njegovih ljubečih dejanjih, ki jih je zdaj Sirija že polna, če omenim le en zgled. Brezmejni napuh in sebičnost vam preprečujeta, da bi spoznali Tistega, ki je zdaj v polnosti Svojega božanstva že dolgo pri vas - in ga tudi jaz nisem prepoznal, vendar se mi je zdaj dal sam razločno prepoznati.«

4 Nad tem gostilničarjevim govorom je bil farizej tako presenečen, da ni bil zmožen spregovoriti niti besede več, temveč se je po nekaj nepomembnih besedah vrnil k svojim ljudem, ki so med vrati prizadevno prisluškovali njunemu pogovoru.

5 Gostilničar je prišel k Meni in Mi rekel prav ljubeče, umirjeno prisrčno: »Gospod in Mojster, oprosti Mi, da Te v svoji veliki slepoti nisem takoj prepoznal! Toda v pogovoru s tistim farizejem mi je postajalo vse bolj jasno, *kdo* naj bi bil pravzaprav Tisti, ki Ga gostim v svoji slabi hiši. Ti sam si Galilejec, o katerem je govoril farizej! Vendar si še neprimerno več kot le velik prerok, kajti čutil sem, kako moje srce čedalje bolj vleče k Tebi. Pri tem mi je bila Tvoja podoba čedalje razločnejše pred očmi, čeprav sem Ti kazal hrbet, zdelo se mi je, kot da ne govorim jaz, temveč skozi mene govoriš Ti. O povej mi, ljubi Gospod in Mojster, ali je res bilo tako?«

6 Gostilničarju sem odgovoril (Jaz): »Da, tako je bilo. Ne ti, temveč Jaz sem govoril skozte, in to Mi je bilo toliko lažje, ker v tvojem srcu gori velik plamen ljubezni do Mene, ki Me je tudi pritegnil v tvojo hišo.

7 Tako bo tudi ves čas; pridem namreč samo tja, kjer v srcu gori ljubezen do Mene, in potem v takšnem srcu prebivam kakor v hiši, ki se Mi prav dopade.

8 Vedno si s pristnim veseljem prisluhnil novicam o dejanjih Galilejca in kmalu tudi ugotovil, da se v ozadju teh dejanj skriva veliko več kot le čudežna moč nekega preroka ali velikega človeka. Živo si si želel, da bi prišel k tebi, da bi se lahko sam prepričal, kako je v resnici z Menoj. Ob tem pa si zmeraj veliko več dal na to, kar sem *poučeval*, kot na Moje čudeže, saj ti je resnica v Mojih besedah kmalu postala prav očitna. In glej, tako si bil tudi ustrezno pripravljen na Moj prihod, in s teboj sem imel lahko delo. Ko sem prišel v tvojo hišo, se je kmalu prebudil Duh in ti najjasneje razkril tisto, kar bo za številne tukajšnje jude neskončno dolgo zaklenjena skrivnost.

9 Zdaj pa naj se odpravimo k počitku, ker nočem, da bi farizeji in trgovci, ki so se tako zelo čudili tvojemu govoru, še danes zvečer prišli k nam in se začeli pogovarjati z nami. Dovolj je že, da se borno morali jutri ukvarjati z njimi. In tako preložimo vse na jutri.«

10 Po teh Mojih besedah se Mi je gostilničar znova glasno zahvalil za vsa izkazana dobra dela. Jaz pa sem ga ustavil in rekel, da Mi je veliko ljubše, če se mi na skrivaj zahvali v srcu. Potem je obmolknil in nas odpeljal v drugo sobo, da bi lahko imeli mir pred farizeji in trgovci, ki so se že začeli živahno pomenkovati. Tam srno potem nemoteni preživeli noč.

2. poglavje

Namen farizejev

1 Ko smo naslednji dan vstali, nam je gostilničar takoj povedal, da naj bi včerajšnji prišleki - ki niso bili zadovoljni s tem, da nas niso mogli neposredno izprašati, kdo naj bi mi bili - skušali od domačih služabnikov izvedeti, od kod prihajamo in kdo naj bi pravzaprav bili. Predvsem trije farizeji, ki so precej oblastno spraševali, so bili navajeni, da so vsi kar omedlevali od strahospoštovanja pred njimi. Toda prvi hišni hlapec - tudi Rimljan in nekdanji oproda našega gostilničarja -, imenoval se je Markij, jim je na njihova radovedna vprašanja odgovarjal prav po rimsko na kratko odrezavo, zato so skrajno jezni odnehali in se nameravali gospodarju pritožiti nad grobim hlapcem.

2 Zajtrkovali smo v dvorani, v kateri srno tudi prenočili, in lahko smo natančno slišali, kaj se je dogajalo v sosednji sobi, ki je bila včeraj naše prvo zavetje. Tja je k trojici prišel naš gostilničar, da bi se pozanimal o njihovih željah, to priložnost pa je izrabil predvsem eden od njih in dal duška nakopičeni jezi.

3 Gostilničar je mirno poslušal njihovo pritoževanje in nato brez vsake jeze v glasu rekel: »Od vsega, kar ste povedali, se mi zdi upravičeno le to, da vas je moj Markij nekoliko preostro opomnil k tišini, vendar sami dobro veste, da niste edini gostje v tej hiši. Moja hiša je zavetje vsem in v hišnem redu ne morem delati izjem za jeruzalemske meščane ali morda celo za člane visokega sveta. Ta hiša je predvsem rimska, zato se mora vsak, kdor želi uživati njeno zavetje, ravnati po redu v njej, sicer si lahko svobodno poišče drugo gostišče. Vi pa ste zelo zavzeto razpravljali še pozno v noč, ne da bi vam bilo mar, da s tem motite nočni počitek drugih, nazadnje ste začeli celo moje ljudi, ki so ta počitek še zlasti potrebovali, klicati k sebi in jih zasliševati, dokler vam tega nedopustnega početja ni hitro preprečil prav Markij. To bi sicer lahko storil nekoliko bolj uglašeno, toda glede opozorila ga ne morem grajati.«

4 Včerajšnji govorec (**farizej**) se je znova oglasil: »O tem, da si poseben prijatelj včerajšnjih gostov, sem se že dovolj prepričal, mislim pa, da tudi mi nekaj veljamo in lahko zahtevamo, da se z nami ravna vljudno, kot se spodobi do mož našega ugleda in stanu. Toda naj bo kakor koli že - kajti že včeraj sem ugotovil, kakšen odnos imaš do nas, zato bi nam tudi težko priznal pravico, ki nam gre -, raje nam povej, kdo je ta precej številčna družba, ki je bila včeraj v tej sobi, in kdo govorec, s katerim si se pogovarjal.«

5 Gostilničar je odgovoril: »Nisem pooblaščen, da bi vam to razkril. Če želite vedeti, Ga vprašajte kar sami. Z vso družbo je še v hiši, in gotovo vam bo odgovoril na vprašanje.«

6 »Prav temu bi se rad ognil,« je rekel farizej, »kajti dobro sem opazil, da je pritrdjeval vsem tvojim nevljudnim besedam o judovskem ljudstvu in njegovih učiteljih - vsaj nasprotoval jim nikakor ni, temveč jim je pogosto pritrdil, in to srno lahko dobro razbrali iz nekaterih maloštevilnih opazk. Kljub temu pa se nam zdi, da se je v njegovem govoru isknila množica skritih modrosti, ki nam je vzbudila zanimanje, kdo in kaj je, ali morda pozna znanega Galilejca, ga je videl ali je celo njegov učenec.

7 Dobro vemo, da je ta tako imenovani mesija, ki ni drugega kakor tesarjev pomočnik iz Nazareta, že večkrat odposlal učence, ki naj bi tudi delali čudeže. S temi našimi prijatelji, ki so trgovci in potujejo iz Jeruzalema prek Jerihe v Petro, smo odšli tudi mi, da bi sami poizvedeli, kako daleč je že napredovalo to nedopustno početje, da ljudstvo ščuva proti nam in templju. Kajti visoki svet v Jeruzalemu nikakor ne namerava še naprej dopuščati, da njegov ugled sramoti človek, ki svoje čarovniške umetniže razglša za dela Božjega duha in se izdaja za sina Najvišjega, kakor se je to, skoraj ni mogoče verjeti, že pogosto zgodilo.

8 To ti, dragi gostilničar, pripovedujem zato, da bi bil nekoliko manj naklonjen tistemu človeku in ne bi bil sokriv pri početju omenjenega ljudskega hujskača, saj bi to lahko imelo prav neprijetne posledice tudi zate. Visoki svet in tempeljsko sodišče v Jeruzalemu imata pravico in dovolj moči, da premagata svoje nasprotnike. Če morda po naključju veš, kje je tisti Galilejec, ali pa bi to lahko izvedel od tistega gosta, ki se nam zdi prav moder, bi nam naredil veliko uslugo in prepričan si lahko, da ti ne bi zamerili tvojega grobega in za nas prav žaljivega včerajšnjega vedenja in tudi vedenja tvojega hlapca.«

9 Po tem daljšem farizejevem govoru, bi gostilničar, ki Me je v srcu že veliko prej prepoznal, najraje napadel kar vse tri.

10 Jaz pa sem ga notranje posvaril, zato je molčal in mirno odgovoril (gostilničar): »Če mi lahko zanesljivo dokažete, da omenjeni Galilejec hujska ljudstvo in deluje proti rimski oblasti, je to seveda nekaj povsem drugega, in lahko ste prepričani, da bom naredil vse, da bi onesposobil tako hudega sovražnika Rima. Toda kljub vsemu se mi zdi zadeva bistveno drugačna, zato se moramo o tem še resno pogovoriti.«

11 Farizej je nato postal zaupljivejši, silil je gostilničarja, naj prisede k njemu - po njegovem nezaslišana čast -, in začel naštevati vsem znane in že pogosto omenjene farizejske pretkanosti: da ne spoštujem *Pisma*, da nameravam odpraviti Mojzesa in staro zavezo, skratka, zaviheteti naj bi se nameraval na prestol judovskega kralja in tako končal vladavino Rimljanov.

12 Gostilničar je vse to poslušal zelo sproščeno in nato rekel, da se želi posvetovati z modrim gostom, potem pa se bo vrnil k njim. Farizeji in trgovci, med katerimi je bil tudi trgovec, ki je bil kot menjalec denarja navzoč pri očiščenju templja, so bili nad navidezno spremembo gostilničarjevega razpoloženja prav zadovoljni in so ga pospremili z milostnimi pogledi.

3. poglavje

Človek kot gospodar narave

1 Kmalu je v našo sobo, ki je bila s trdnimi vrati ločena od sosednje, tako da se nam ni bilo treba bati presenečenja, prišel gostilničar, imenoval se je Mukij, in žareč od besa in tresoč se od jeze rekel: »Gospod in Mojster, pravkar sem dobil še nov pravi dokaz za svoje prepričanje, na podlagi katerega sem včeraj Jeruzalemčane in še zlasti tempeljske duhovnike označil za slabše od umazanih svinj, saj so me z vsemi zvijačami skušali zvabiti v tempeljske mreže! Najraje bi se bil znesel nad temi bedniki in jim dal okusiti ostrino svojega meča, ki še ni zarjavel v nožnici, potem pa sem v srcu začutil Tvojo pomirjajočo besedo in ji prisluhnil ter sem tako zmozel ohraniti celo miren in ravnodušen videz.«

2 »Zelo dobro si storil,« sem (**Jaz**) rekel razburjenemu Mukiju, »kajti sicer bi Meni in sebi onemogočil delo, zaradi katerega sem pravzaprav prišel sem. Kar pomiri se, dragi Mukij, tako kakor je, je ravno prav!

3 Pojdimo ven! Ob hiši imaš prav lep, ne preveč majhen vrt, tam se bomo bolj kakor tu lahko pogovorili in posvetovali, kako pravzaprav ravnati s temi, tebi tako neprijetnimi ljudmi.«

4 Ko smo prišli na vrt, so se vsi čudili, kako izjemno okusno je bil urejen. Mukij je z veliko skrbnostjo na razmeroma majhnem koščku zemlje posadil obilo različnega cvetja in okrasnega grmičevja, ki je slikovito razvrščeno dajalo vrtu skrajno ljubek videz. Učenci so zaradi vrta tudi živahno pohvalili gostilničarja in menili, da je vrt

zvesta podoba gostilničarjevega notranjega bistva, ki je tudi bilo, kot je bilo mogoče razbrati iz njegovega govora, deležno skrbne lastne nege.

5 Mukij jim je nato povedal, da je zmeraj zelo užival, ko je lahko na vrtu dolge ure premišljeval v tišini, in da je njegova, pogosto še preveč ognjevitna in k izbruhu jeze nagnjena narava, na vrtu zmeraj našla mir in spokoj, zato se mu tudi teža življenja ni zdela tako huda, ker je z opazovanjem številnih naravnih in rastlinskih čudežev krepil svojo naravo. Sicer naj bi bilo v dolini Jordana še posebno ugodno podnebje, ki ga je pogosto spomnilo na južna območja Afrike in Azije, ki jih je prav tako imel priložnost spoznati, ko je bil še vojak. Vendar se mu je zmeraj zdelo, da morata biti cvetenje in uspevanje njegovega vrtnička nekaj posebnega, saj se nikoli ni zgodilo, da bi se posušilo drevo, posušil grm ali posušila kakšna druga trajnica, kar se je pri sosedih dokaj pogosto zgodilo, ampak je pognalo vse, kar je posadil in negoval, in to kar se da obilo. Tudi Moji učenci so se temu zelo čudili, Peter pa Me je vprašal, od česa naj bi bilo to odvisno.

6 Jaz sem odgovoril: »Premišljevanje, prizadevanje in ravnanje nekega človeka in tudi njegov notranji, duhovni ustroj so zmeraj v sozvočju z njegovo zunanjo okolico, tako da je iz tega takoj mogoče razbrati medsebojni vpliv. Povedal sem vam že, da vsakega človeka obdaja zunanja življenjska sfera (Avra, opomba prev.), s pomočjo katere človek iz zraka, ki ga obdaja, srka duhovne vplive, ki jih potrebuje za prehranjevanje in razširjanje svojega duševnega jaza.

7 Vendar človek tudi oddaja poduhovljene snovi, ki jih hlastno srka nižji svet okoli njega. Če je človek dober, poln plemenitega prizadevanja in ljubezni do Mene, so tudi delci, ki jih oddaja, dobri, delujejo blago in dobrodejno. Če ni takšen, pa se dogaja nasprotno.

8 Prav tukaj lahko zdaj vidite, kako zelo dobrodejno Mukijeva življenjska sfera s svojim izžarevanjem vpliva na rastline. Ker je vsako rastlino posadil sam in jo tudi skrbno negoval, jih je vse obdal s svojo sfero, rastline pa so takoj izrabile to priložnost in blagodejne vplive Mukijeve sfere vsrkale vase. Zato tukaj tudi vse cveti in zeleni, v drugih vrtovih pa je že mogoče opaziti pozno jesen.

9 Človek je gospodar narave, če le živi po Moji besedi in teži k Mojemu duhu, in v tej sposobnosti, ki sem vam jo razložil, leži tudi ključ, zakaj človek to tudi zmore biti - ker vse v vesolju teži k njegovi obliki, k njegovi popolnosti, skuša se ji po možnostih čim bolj približati.

10 V človeku je zato tudi moč, da k sebi pritegne vsa bitja, in ta mu tudi rada sledijo, saj jih k temu žene že notranji gon k popolnosti, ki je v vseh bitjih. Seveda pa je samo popoln človek zmožen na primer toliko obvladati instinkte zveri, da tudi v zvereh navzoča najbolj notranja želja po popolnosti prevlada nad njihovimi pogosto grozljivimi nagoni, in se ji te podredijo podobno kot jagnjeta, ker v človeku prepoznajo nadvlado, to pomeni - že dovršeno obliko in duhovno moč.

11 Vsak človek, ki si prizadeva, bo tudi spoznal, da postopno in polagoma postaja majhen gospodar v naravi, da bi se nazadnje z duhovnim prerajanjem povzpел v pravega gospodarja narave.

12 Le še naprej Mukij v srcu služi najvišjemu Bogu, pa se bo čudežem, ki si jih doslej že doživel na svojem vrtu, pridružilo še več čudežev. «

4. poglavje

Farizeji pri Gospodu

1 Gostilničar Mi je s skoraj solznimi očmi rekel: »Gospod in Mojster, v srcu sem sicer razločno začutil, da sta Ti in omenjeni Galilejec, ki ga nameravajo izslediti farizeji, ki so zdaj žal v moji hiši, ista oseba. In trdno sem prepričan v tisto, kar je moje srce sprva le slutilo: Ti si poosebljeno najvišje Božanstvo samo! Kajti takšen čudež lahko naredi in razumljivo razloži, kako deluje narava, samo tisti, ki je v naravo povsem prodril in v sebi postal njen največji gospodar. Kdor iz nič zmore ustvariti kruh in iz vode vino, ta lahko le z besedo ustvari tudi nebo in vse zvezde, kakor je to v svojem času Mojzes opisal Judom. Zato se Ti iz vsega srca zahvaljujem, o Gospodar nebes in zemlje, da si imel za vredno obiskati to hišo in mene, ki sem Te ves čas zavzeto iskal in Te zdaj tudi našel.«

2 Učencem sem rekel **(Jaz)**: »Zdaj znova vidite, kako hitro Me prepoznajo in sprejmejo pogani, izvoljeni pa Me zavračajo, Me skušajo izslediti in ubiti. Ta Rimljan Me je našel le v svojem srcu, drugje pa sem moral delati čudež za čudežem, da bi trda srca spremenil v rodovitna tla, na katerih bo uspevalo seme Moje besede. Zato bo judom nebeško kraljestvo tudi odvzeto in v celoti dano poganom, ker ga bodo ti znali bolje ohraniti kakor judje in farizeji, ki so zdaj nadvse potemneli.

3 Ti pa, Mukij Moj, boš tukaj na jugu postal še Moje uporabno orodje, branik pred zlobo farizejev in pismoukov, ki Mi bo še zelo koristil; kajti nujno je pripraviti trdne postojanke, ki jih ni mogoče zavojevati. In takšen trden kraj, ki bo v sebi skrival zaklad Moje besede, bodo Zame tvoje srce in srca tvojih svojcev.

4 Zdaj pa pripelji farizeje in trgovce, in medtem ko jih bom skušal vsaj malo spraviti na nekoliko boljšo pot, pa naj te Moj učenec Janez seznani s temelji Mojega nauka, da ga boš vsega poznal.«

5 Gostilničar Mukij je nato šel najprej k farizejem in trgovcem in jim sporočil, da so vabljeni, naj sami pridejo k Meni in povedo, kaj jim leži na duši, on pa da jim ne more dati nobenega drugega zadovoljivega odgovora.

6 Hočeš nočeš so se morali trije leviti — če so hoteli dokazati, da s povedanim mislijo resno —, podati na vrt in Me poiskati. Pridružil se jim je le še trgovec, ki sem ga že prej omenil kot enega od menjalcev denarja, drugi pa so hlinili, da jih skrbi za blago, ki naj ne bi moglo biti brez nadzora, in so šli k balam blaga, da bi poskrbeli za skorajšnji odhod.

7 Kmalu so trije farizeji in trgovec prišli k nam na vrt v spremstvu Mukija, ki je takoj stopil k Janezu in se z njim spustil v resen pogovor = Meni in Mojemu nauku.

8 Včerajšnji govorec je pristopil k Meni, Mukij Me je njemu že prej opisal, in rekel prijazno, čeprav tudi zviška **(farizej)**: »Dragi prijatelj, kot člani visokega jeruzalemskega sveta te prav vljudno prosimo za podatke, ki nam jih boš gotovo rad dal, če jih seveda, kot domnevamo, imaš.

9 Iz tvojega prav modrega govora, ki smo ga včeraj, ne da bi to pravzaprav hoteli, slišali v sosednji sobi, smo ugotovili, da se moraš dobro spoznati na *Pismo* in tudi na narodopisje, sicer ne bi mogel podati tako temeljitih razlag, ki jih nismo poznali niti mi, ki sicer dobro poznamo zgodovino svoje dežele in tudi okoliških dežel. Gotovo si potoval daleč in opravil poizvedbe, ki bi bile zanimive tudi nam in bi jih ob priložnosti radi izvedeli od tebe.

10 Trenutno pa je za nas bolj pomembno izvedeti kaj več o Galilejcu, o katerem je gostilničar pogosto govoril s teboj in z nami, saj so nas tudi odposlali z namenom, da poizvemo, kaj Galilejec počne. Mogoče te je na tvojih potovanjih kje srečal, in bi nam tako ti lahko o njem povedal kaj več. Če to lahko storiš, te prosimo, da to tudi

narediš. «

11 Jaz sem odgovoril: »Glede tega, kar Me prosite, vam zlahka ustrežem, kajti omenjenega Galilejca prav dobro poznam. Želim pa od vas zvedeti, kaj naj vam povem o Njem. Dobro bo sovražno zvenelo vašim ušesom, kajti odšli ste prav zato, da bi zbrali pritožbe čez Njega, da bi Ga lahko pokončali. Če naj povem po pravici, nikogar ni, ki bi lahko pričal, da je kadar koli naredil kaj slabega, vam pa bi ustrezali le podatki o takšnih dejanjih. Kaj torej hočete, naj storim?«

5. poglavje

Gospod obsodi zahrbtnost farizejev

1 Farizej je rekel nekoliko v zadregi: »Mojster, dobro vidim, da bo s teboj nekoliko teže govoriti, toda kljub temu te prosim, da mi izpolniš željo in mi, ker si pravkar priznal, da poznaš Galilejca, poveš, s čigavo pomočjo dela svoje čudeže, ali pa so ti le groba prevara in doseženi s spretnostjo esenov. Tudi mi smo prijatelji resnice in jo iščemo kar najbolj zavzeto. Zato so nas tudi odposlali, ker visoki svet ve, da nam ni tako lahko podtakniti lažnega čudeža namesto pravega in nas tako zlahka prevarati kakor nevedno ljudstvo. Odgovori nam na vprašanja in prepričan bodi, da ti bomo verjeli.«

2 Jaz sem odgovoril: »Zakaj bi verjeli prav Meni, ki Me niti ne poznate? Ali ni v Izraelu dovolj prič, ki bi vam lahko potrdile, in so vam že potrdile, da so dela omenjenega Galilejca pristna in jih ne dela s satanovo pomočjo. Te priče natančno poznate in jim kljub temu ne verjamete! Zakaj bi verjeli Meni?«

3 Farizej je odgovoril: »Slišali smo tvoje modro govorjenje, mojster, in iz njega spoznali, da ne moreš biti tako slep kakor številni, ki jih poznamo, in so nam tudi pripovedovali o dejanjih Jezusa iz Nazareta. Poznamo jih kot zelo lahkoverne, zato tudi njihovega pričanja ne moremo vzeti resno. Drugače pa je s človekom, ki tako kakor ti s svojim govorjenjem dokazuje, da je veliko videl in si je moral pridobiti veliko posvetnega znanja. In ponavljamo svojo prošnjo: svoje mnenje o Galilejcu nam lahko odkrito razkriješ.

4 Da bi na kraju samem raziskali Galilejčeve čudeže, smo potovali skozi Jeriho, kjer naj bi Galilejec slepcu vrnil vid in tam preživel dlje časa. Toda priznati moramo, da nas številne hvale revnega ljudstva niso prepričale, da je bilo vse to res doseženo z nadnaravnimi sredstvi, ker so, zlasti med Grki, prav modri in sposobni zdravniki, ki jim je že pogosto uspelo ozdraviti bolezni, ki jih ni mogel nihče drug. Zakaj se ne bi zgodilo nekaj podobnega kot pri boleznih, ki so se pogosto zdele skrajno hude, ozdravili pa so jih grški zdravniki.

5 Povedali so nam, da bo Galilejec v tem času najverjetneje v dolini Jordana, ker naj bi se pozimi zadrževal v tej pokrajini. Vsaj tako srno izvedeli od nekega člana Lazarjevega gospodinjstva v Betaniji, zato smo se tudi iz Jerihe odpravili sem, da bi preiskali to pokrajino. Dragi mojster, zdaj, ko natančno poznaš naš namen, nam boš že lahko odgovoril.«

6 Jaz sem rekel: »Vsekakor, in prepričani bodite, da boste tudi postreženi tako, kot se spodobi. Posebno pozornost pa Mi je zbudilo, da ste se odpravili sem zato, da bi proučili Njegove čudeže in ne tudi Njegovih besed. Vem, da je Galilejec pogosto govoril o mali koristnosti čudežev, da je v njih za tiste, ki jim niso priče, le malo dokazne moči ali celo nobene, kakor je zdaj razločno vidno tudi pri vas. Vse je utemeljil na resničnosti in živosti Svojih besed in Svojega nauka, ki le po duhovni

moči v teh besedah in tem nauku omogočata pravo prepričanje. Zakaj ne raziskujete tudi tega in vam za to ni mar? Odgovorite Mi vendar to!»

7 Farizej se je prav sočutno nasmehnil in rekel: »Imamo Mojzesa in preroke, kabalo (kabala - judovski skrivni nauk; tora - Mojzesovi zakoni, opomba založbe Lorber Verlag) in toro, zakaj bi potrebovali nov nauk, ko pa je v omenjenih knjigah zajeto že vse - vsa Božja modrost je zajeta samo v njih. Galilejčev nauk, o katerem so nam že večkrat poročali, pa je pogosto tako zapleten, nejasen in nesmiseln, da se izkušeni pismouki, kakršni smo mi, s tem že ne moremo ukvarjati, saj je naravnost nasproten Mojzesovemu.

8 Vprašanje je torej lahko samo, ali so Galilejčevi čudeži pristni, in če se o tem prepričamo, bodo tudi z veseljem priznani, zlasti, ker bi se potem v templju lahko opravljala velika dobra dela v korist judovskega ljudstva.«

9 Ob tem sem strogo pogledal govorca in rekel (Jaz): »Norci, ali ne veste, da bi Galilejec zlahka uničil tempelj in vse njegove služabnike, kako lahko sploh pomislite, da bi ga bilo mogoče s prevaro pritegniti k vaši službi v templju? Zdaj pa so maske že toliko padle, da zaradi tukaj navzočih hočem, da se do konca razkrijejo nameni templja. Ni vam mar za pravo življenje, za nauk, kako človek postane blažen - kajti vera v blaženost po smrti se vam zdi popoln nesmisel -, temveč vam je mar samo in zgolj za oblast, ugled in po možnosti za čarovniško umetnost, da bi lahko ljudstvo držali v strahu in grozi in bi vam to, če že ne iz ljubezni in spoštovanja, služilo iz strahu. In Galilejec se vam zdi pravi človek za dosego tega cilja. Veste, da Mu je ljudstvo privrženo, vam pa je vseeno, ali so njegovi čudeži pristni ali ne, če so le uporabni za vaše sebične namene, potem je že vse prav. Vsekakor se vam zdijo primerni za to, da bi lahko vi še hitreje kakor doslej napolnili žepe. Prisluhniti umetnosti tistega Jezusa iz Nazareta se vam torej ne zdi pretežko, pozneje, ko bi vam postal odveč, pa bi se Ga že znebili.

10 Tako razmišlja visoki svet, ki vam je tudi ukazal, naj se podate v to, in ste odšli zato, da bi poiskali Galilejca in ga pridobili za svoje namene.

11 Toda resnično vam povem, prej vam bo uspelo iztiriti sonce, kakor uresničiti vaše gnusne namene, kajti v tistem Galilejcu prebiva višja zapoved, in ji Galilejec tudi sledi, in ta zapoved, ki Mu vlada, prihaja od tistega Boga, ki ga vi v Jeruzalemu sicer častite z ustnicami, v srcu pa nič več. Če vam je ostalo še kaj moči presojanja, boste morali ugotovili, da je za Galilejca edino mogoče, da deluje v skladu z duhom v Njem, ki ga žene - iz njega tudi izvirajo Njegova veličina, moč in oblast -, ne pa po vaših sebičnih načrtih, ki hlepijo le po občudovanju in lažnem preroštvu.

12 Vaša brezmejna slepota, ki vas zakrkne in vam preprečuje, da bi vstopili v Božje kraljestvo, vas bo pozneje pognala še v uničenje. Božje usmiljenje seže tako daleč, da On za zdaj vse vaše gnusne grehe še potrpežljivo opazuje - v upanju, da se boste nazadnje le spreobrnili in se poglobili vase. Kajti celo če bi grešnik že sedel sredi pekla in bi svojega Boga in Gospoda klical na pomoč, bi bil odrešen in bi pomoč dobil. Toda sodbo si boste pripravili sami, in resnično, blizu je že! Potem pa ne recite: `Gospod, trdosrčen bog si, te rane si nam zadal zaradi naših številnih grehov. Svoj sveti obraz si odvrnil od nas in zdaj je med nami tuljenje in škripanje z zobmi; saj ste si ta hudi čas naložili kar sami, kajti to ne bo Božja kaznovalna sodba, temveč le pravična posledica vaše zakrknjenosti in duhovne lenobe, ki človeka ob zdravih očeh oslepita in ob zdravih ušesih oglušita!«

6. poglavje

Zaslepljeni farizeji

1 Farizej je zelo presenečen vprašal: »Mojster, kdo si, da tako oblastno govoriš in nas obsojaš?«

2 Odgovoril sem mu (Jaz): »Pravkar sem rekel, da bodo ti tukaj zaradi svoje zakrknjenosti slepi ob zdravih očeh in gluhi ob zdravih ušesih. Očisti se tempeljske umazanije, da boš slišal in videl! Dobro vem, da ste ti in tvoja sopotnika še zadnji farizeji z nekoliko boljším značajem.

3 Odpravili ste se iz templja in se zavzeto lotili naloge, ker ste hoteli izvedeti, kako utemeljene so govorice o Galilejcu. Kljub temu pa ste odšli kakor človek, ki je slišal, da naj bi bil v puščavi zakopan velik zaklad, in si je mislil: 'Skušal ga bom poiskati, morda ga najdem.' In tako se je odpravil brez velikega upanja, le zaradi poskusa. Če bo zaklad našel, bo dobro, če ga ne bo, si zaradi tega tudi ne bo preveč belil glave.

4 Povem vam: Božje kraljestvo ni zaklad, ki ga je mogoče iskati ravnodušno! V puščavi življenja ga je treba iskati skrajno zavzeto in prizadevno, sicer se lahko zgodi, da pride kdo drug, ki bo še bolj zavzeto iskal in kopal na istem kraju ter nato naletel na zaklad, ki ga prvi iskalec na tistem kraju ni našel.

5 Odpravili ste se, zato iščite zavzeto in ne ravnodušno, da bi našli tisto, zaradi česar ste odšli.«

6 Drugi farizej, ki me je vse bolj opazoval, je rekel: »Mojster, zveni, kot da bi stali na pragu nebeškega kraljestva in zaklada ne bi našli. Ali nam ne bi mogel vsaj malo namigniti, kako naj bi ga iskali, da bi ga našli?«

7 Jaz sem rekel: »Saj sem vam že povedal: Samo sledite Mojim besedam!«

8 Nato sem se obrnil k učencem, ki so se že zelo čudili, kako je lahko trojica tako slepa in gluha in ne razume Mojih tako jasnih besed.

9 Jaz pa sem učencem rekel: »Vi ste že povsem v Moji svetlobi in zato zlahka vidite. Ti pa so še v temi in zato, kot pravimo, ne vidijo prsta pred nosom. In tudi nam ne bo uspelo doseči, da bi oni spregledali, kajti tisto, kar bi jim odprlo oči, ni več dostopno templju. Vsaj toliko naj bi jih usmerili, da bi malo zavrli zlobo drugih tempeljskih duhovnikov. Ker so takšni, tudi Mene še ne bodo prepoznali, temveč Me bodo imeli za enega najbližjih Galilejčevih učencev, v tem prepričanju pa jih bomo tudi pustili. Po Mojem vnebohodu pa se bodo dokončno spreobrnili.«

10 *Nota bene:* Marsikdo bo ob tem opazil, da sem tukaj, in že prej učencem, neposredno govoril o Svojem bližnjem vnebohodu. Omeniti je treba, da učenci, dokler se to res ni zgodilo, tega niso jemali dobesedno, temveč so mislili, da bom, ko končam s Svojim poučevanjem, zapustil Palestino in šel ali v Grčijo ali v Rim in tam deloval naprej. Tudi Moje besede, da naj bi bilo nebeško kraljestvo dano poganom, so bile velikokrat razumljene podobno. Začasno sem jih kar pustil v takšnem prepričanju, kljub temu pa sem jih s pogostim opozarjanjem na nekaj izjemnega, kar se bo zgodilo v bližnji prihodnosti, pripravljaj, da bi prihajajoči dogodki lahko sami po sebi odstranili vsa zmotna pojmovanja.

11 Na ta način še zdaj poučujem vse Svoje verujoče privržence, da se nobeno mrtvo prisilno verovanje ne bi moglo zakoreniniti, ampak le živa vera, ki jo vodi in pravilno usmerja čisti razum srca.

7. poglavje

Trgovec išče Gospoda

1 Mirno smo čakali, kaj bodo ukrenili trije farizeji, ki so se posvetovali s trgovcem in niso prav vedeli, kaj naj bi si mislili o Meni, mi pa smo se vedli, kot da jih ni. Mukija je Janez na kratko poučil in oba sta se nam spet pridružila. Mukij se mi je hotel zahvaliti, Jaz pa sem pokazal na četverico ob strani, razumel je in umolknil.

2 Četverica se nam je spet približala, tokrat je besedo prevzel trgovec: »Mojster, iz tvojih besed sem šele jasno razbral, da moraš Galilejca zelo dobro poznati, saj opozarjaš na njegovo veliko moč, ki se ji ne more nič upreti. Čeprav ga še nikoli nisem videl, sem njegovo moč tudi sam zelo občutil in sem te svoje prijatelje tudi po svojih močeh posvaril, naj ne izzovejo Galilejčeve jeze, saj bi bili po mojem mnenju brezupno izgubljeni. Vendar si ob takšnem svarilu le še bolj želiš spoznati čudodelnika in po možnosti preveriti njegovo moč.«

3 Gostilničar je vprašal trgovca, na kateri dogodek misli.

4 Vprašani trgovec je začel takoj pripovedovati: »Ob bližnji pashi (Pasha je judovski praznik, ki ga judje praznujejo konec marca ali na začetku aprila, drugi ga imenujejo tudi judovska velika noč ali praznik opresnikov, op. prev.) bodo minila tri leta, odkar mi je bilo dovoljeno v templju postaviti majhno stojnico, da bi začel z menjavo denarja, saj ta prav v času pashe zaradi številnih darov navrže kar zajeten zaslužek. Nekega dne sem slišal, da je Galilejec v Jeruzalemu, prišel naj bi v tempelj, da bi tam poučeval. Tudi sam sem nameraval k njemu, da bi si natančneje ogledal čudodelnika, ki se je tedaj komaj prvič predstavil, ko je skozi tempelj nenadoma zadonel mogočen glas. Še danes se spominjam besed: 'Hiša Mojega očeta je hiša molitve, vi pa ste jo spremenili v razbojniško jamo!' Zelo sem se prestrašil. Tam, kjer naj bi stal Galilejec, je nastala velika zmešnjava, in vse, tudi mene, je prežela tako nepopisen strah, da smo planili k izhodu.

5 Nikoli več si nisem upal stopiti v tempelj in k svoji menjalnici denarja iz strahu, da bi lahko ta mogočni človek vse to ponovil – pri nenadnem begu sem tudi izgubil kar zajetno vsoto denarja, ki bi lahko prišla templju zelo prav, in odtlej iz izkušnje vem, kako veliko moč ima Galilejec.«

6 Peter ga je nato vprašal: »Ali Galilejca potem nisi več videl?«

7 Trgovec je odgovoril: »Nikoli, po eni strani me je od tega odvrčal velik strah pred njim, po drugi strani pa tudi časa nisem imel za to. Moral sem namreč nadomestiti denarno izgubo iz templja, zato sem potoval po obalnih mestih, kjer sem trgoval z različnimi izdelki te dežele, zlasti z najboljšim oljem, ki se je izvažalo v Grčijo in Rim. Šele pred nedavnim sem se spet za stalno naselil v Jeruzalemu. Zdaj iz Petre iščem nove stike, da bi izdelke iz Indije in Arabije izvažal v obalna mesta in od tam v Rim. To je namen mojega zdajšnjega potovanja.

8 Doslej nisem imel priložnosti, da bi kaj ukrenil glede Jezusa iz Nazareta, čeprav sem si ga želel videti. Številni ga grajajo kot trdosrčnega, neprijaznega moža s prav takšnim naukom, drugi pa nasprotno, hvalijo njegovo blagost, modrost in nedoumljivo moč, s katero dela največje čudeže. Na svojih potovanjih sem imel veliko priložnosti prepričati se, da njegova moč ni navidezna, ampak resnična. Kljub vsemu pa je zmeraj tako nesrečno nanoslo, da so mi posli preprečili, da bi ga srečal.«

9 Trgovcu sem rekel (Jaz): »Kjer se posvetni razum in sla po bogastvu povezujeta s sebičnostjo, utihne tihi glas, ki človeka opominja: 'Išči resnico!' Na tvojih poteh iz Jeruzalema v Jaffo, Tir in Sidon ti majhen ovinek ne bi povzročil škode, zlahka bi se srečal s človekom, ki bi ti lahko pokazal več neminljivega bogastva in ti ga dal v last, kot si ga boš lahko nagrabil sam.

10 Kdor ne išče, tudi ne more najti, kdor ne trka, se mu tudi ne bo odprlo. Kdor meni, da ga bo duhovno spoznanje dobrega in resničnega poiskalo kar samo, da bi se mu samo od sebe prilepilo na njegovih stalnih posvetnih poteh, bo na to čakal večno. Komur je zaradi udobja in posvetnih opravkov odveč že majhen ovinek, da bi poiskal vir resnice, čeprav je slišal o njem, sodi med tiste posvetne ljudi, ki jim bo Gospod ob koncu časov rekel: `Slišali ste Zame in kljub temu Me niste poiskali. Zdaj pa tudi jaz ne iščem vas, čeprav vem, da ste tu. Stran od Mene, pojdite tja, kamor vas priteguje vaša ljubezen. «

11 Trgovec je prav zamišljeno rekel: »Gospod in mojster, vidim, da nisem naredil prav. Glej, kako dolgo bom še živel?! Star sem več kot petdeset in čutim, da je moja duša opustela, kajti v to, kar učijo v Jeruzalemu, ne verjamem. Vem, koliko prevare je tam, moje življenje se izteka, ne da bi me zadovoljilo. Že pogosto sem iskal v Galilejčevem nauku in v njem odkril bisere človeške ljubezni - morda bi bilo mogoče po njem najti izpolnjujočo pot do spoznanja resničnega dobrega? Ali mi lahko, o gospod in mojster, poveš, kje bi Galilejca našel? Tokrat mi ne bo žal nobenega še tako dolgega ovinka, da bi ga spoznal!«

12 Jaz sem mu rekel: »Če si lačen, boš tudi nahranjen. Morda se ti bo tudi uresničilo, kar si želiš. Kako pa je s tvojimi sopotniki? - Ali si tudi vi želite srečati Galilejca?«

13 Farizej, ki je prej govoril z Menoj, je rekel: »Če bi se to zgodilo brez zbujanja velike pozornosti, bi nam bilo prav. Predstavili bi mu predloge templja in preverili njegove čudeže, potem pa bi videli, kako naprej.«

14 Farizej nam je to rekel nekoliko zviška, saj ga je jezilo, da je trgovec spregovoril o tempeljski prevari, in nam je hotel nakazati, da če iz nas ni mogoče izvleči nič drugega, potem je zanj pogovor končan.

15 Jaz pa sem mu rekel: »Priatelj, zakaj se jeziš nanj, ker je povedal resnico? Bolje bi bilo, da bi sam pri sebi preveril, ali ni tudi *tvoja* duša opustela in bi jo bilo še mogoče narediti rodovitno. Če pa hočeš vedeti, kje je Galilejec nazadnje naredil večji čudež, se mimo Neba odpravi navzgor v mesto Afek, kjer je vse nekdanje puščavske kraje spremenil v rodovitno deželo, kar lahko vam vsem trem na las natančno opišejo tamkajšnji prebivalci. Preverite, ali je ta čudež pristen ali je prevara, in pozorni bodite na tisto, kar vam bo prišepetavalo srce. V Jeruzalem sporočite, kar boste slišali in videli ali pa to ohranite zase, storite tako, kakor boste čutili.

16 Morda se vam bo Galilejec tudi pustil najti, ko se boste vrnili s čistimi srci, kajti tega življenjskega mojstra najdejo samo tisti, ki se jim sam razodene - drugi ostanejo slepi, celo če bi se pogovarjali z njim.«

17 Farizej je porogljivo rekel: »Nemogoče bi bilo, da bi se pogovarjali z njim in ga ne bi spoznali. Prav bistre oči imamo. Kljub temu pa se ti zahvaljujemo za nasvet, zdaj vsaj vemo, kje ga iskati in tudi najti.«

18 Poslovili so se od nas in se s trgovcem, ki Me je ves čas prav zamišljeno opazoval, vrnili v hišo. Mukiju sem naročil, naj jih pospremi in jih ob morebitnem odhodu ne ovira, temveč naj pusti, da se svobodno odločijo sami od sebe. Mukij je odšel za njimi, mi pa srno še nekaj časa ostali nemoteni na vrtu.

8. poglavje

Gospod razkrije trgovčevo življenjsko zgodbo

1 Učence sem poučil o tem, da naj bi imeli v trojici farizejev pravi zgled, kam

pripeljeta posvetno uživanje in gospodovalnost, in kako nujno je, da je človek neprenehoma na preži in ni prepričan, da že kar vse ve in je razsvetljen, kot je o sebi menila trojica farizejev, ki bi jih lahko označili tudi za prave znanstvenike, ki vse kritično preverjajo in verjamejo le to, kar vidijo, ob tem pa padajo iz dvorna v dvom, ker se jim ob videnem pozneje spet porodijo dvorni, ali so videli prav, in tako nazadnje ne zaupajo več niti svojim dejanjem niti svojim besedam. Sicer si resno prizadevajo, vendar je takšno prizadevanje kljub temu zgrešeno, ker se osredotoča zgolj na zunanje in nič na notranje, notranje pa je edino užitno jedro kot pri orehu, na zunanji lupini pa si človek zgolj močno polomi zobe. Zato še zdaleč ni bilo mogoče, da bi se jim dal razpoznati.

2 Nobenega smisla ne bi imelo, da bi naredil čudež, saj ne bi mogli verjeti niti tega, kako je bil narejen, ker bi - kot preveč odločni privrženci grške znanosti, s katero so se na skrivaj ukvarjali - zavrgli notranje jedro. Šele pri Afeku, katerega pokrajino so že od prej dobro poznali, se bodo zelo začudili in začeli spoznavati, da se je tam zgodilo nekaj, kar presega naravno, in bodo to nato začeli zelo zavzeto raziskovati ter se sčasoma znebili svoje znanstvenosti, ki jih bo še temeljito pustila na cedilu.

3 Ko bodo izvedeli, da sem hodil po tistih poteh, se jim bo posvetilo, kdo naj bi Jaz bil, to se jim bo razjasnilo kar iz njih samih. Preden bodo vse dokončno spoznali, bo sicer minilo še precej časa, saj jih bodo iz Jeruzalema kmalu odposlali naprej, da se bodo njihove duše v miru in ob notranji poglobljenosti lahko očistile in se posejano seme ne bo zadušilo v tamkajšnjem blatu.

4 Še marsikaj smo rekli o templju in njegovih služabnikih ter njihovi usodi, tedaj pa se je vrnil Mukij s trgovcem in nam povedal, da so se farizeji s svojimi ljudmi pravkar odpravili proti vzhodu, in tudi drugi trgovci naj bi že natovorili tovarne živali in kamele ter odšli. Navzoči trgovec pa jih je zapustil, ker se je hotel še naprej pogovarjati z Menoj.

5 Pristopil sem k trgovcu in ga prijazno vprašal **(Jaz):** »Foikas, kaj te je zadržalo tukaj?«

6 Trgovec je ves zbežan odgovoril: »Gospod, kako to, da ti je znano ime, ki sem ga uporabljal samo v mladosti? Po rojstvu sem Grk in poimenovali so me Foikas. Ker sem že zgodaj ostal sirota, me je k sebi vzel dobrosrčni jud iz Tira in me pozneje celo posvojil, saj ni imel otrok. Postal sem jud, bil tudi obrežan in preimenovali so me v Agameloma. Imena Foikas nisem slišal že desetletja, še sam sem nanj skoraj pozabil - zdaj pa si me ti poklical z njim?«

7 Jaz sem rekel: »Temu se ne čudi, saj Mi je znano še veliko več kot le preprosto ime, s katerim so te v najzgodnejšem otroštvu poimenovali starši. Dobro so Mi znana vsa tvoja zgodnja leta, ki si jih sprva preživel v Atenah, pozneje pa v Tiru, sam z očetom. Toda oče je umrl zaradi močnega prehlada, ki se je izrodil v hudo vročico, ko se je povsem premočen vrnil z vožnje s čolnom, na katero se je podal, da bi rešil nasedlo blago. In tako si ostal sirota, saj ti je mati umrla že v Atenah. Jud, ki te je sprejel, pa je bil poslovni prijatelj tvojega očeta, ki je trgoval z Jeruzalemom in se je imenoval Maliezar. Povej, drži ali ne?«

8 Trgovec je bil čedalje bolj presenečen in je rekel: »Da, na las tako je, še toliko bolj sem presenečen, ker se je vse to dogajalo pred tridesetimi in več leti, torej v času, ko ti verjetno niti rojen še nisi mogel biti. Od kod ti je to znano? Kajti tisti, ki bi lahko kaj vedeli o mojem očetu in očimu so že dolgo mrtvi.«

9 Jaz sem mu odgovoril: »Povedal sem ti že, da mi je znano še veliko več. Toda za zdaj si s tem ne beli glave, saj se ti bo že vse razjasnilo. Zdaj pa zaužijmo kosilo, da

se bodo okrepila še naša telesa, po kosilu pa ti bo že vse jasno.«
10 Odšli smo v hišo in začeli uživati kosilo, ki ga je Mukij ukazal pripraviti za nas.

9. poglavje

Tri pomembna Mukijeva vprašanja in Gospodov odgovor nanje

1 Po kosilu Mi je gostilničar Mukij dejal: »Gospod in Mojster, prav želim si, da bi Ti zastavil nekaj vprašanj, ki Mi že od včerajšnjega pogovora ležijo na duši. Zdaj ni več farizejev, ki bi nam prisluškovali, zato lahko neovirano sprašujemo in prejemamo odgovore. Če dovoliš, o Gospod, bi Te prosil za odgovore na svoja vprašanja.«

2 Jaz sem rekel: »Vprašaj, naj te ne moti Foikasova navzočnost, kajti tudi on naj bo zdaj vpeljan v kraljestvo pravega življenja kot plačilo za to, da je nekoliko zaslutil in začutil, da tukaj veje ozračje čistega duha resnice, zato je zanemaril svoje posvetne posle in sledil srcu.

3 Povem ti, Foikas, da si s tem ugajal Mojemu srcu in stopil na pot, ki pelje k večnemu zveličanju.

4 Dragi Mukij, kar na dan z vprašanjem, da boš dobil pravi odgovor!«

5 Mukij je rekel: »Ker si mi, o Gospod in Mojster, dovolil, te prosim za pravo pojasnilo, zakaj ljudje pravzaprav živimo, kaj bo z nami po smrti, in kako naj bi se najbolje vpeljali v vso modrost življenja.

6 Včeraj si mi rekel, da se z izpolnjevanjem obeh Tvojih zapovedih (Prva: Ljubi Boga nadvse; druga: Ljubi bližnjega kakor samega sebe, op. prev.), ki mi jih je Tvoj učenec podrobneje razložil, v človekovem srcu kar samo od sebe prebudi pravo spoznanje - toda *kako* se to zgodi, mi je še zelo zakrito, zato Te prosim za pravo pojasnilo.«

7 Gostilničarju sem rekel (Jaz): »Ljubi Mukij, prav ta tri vprašanja, ki si Mi jih zastavil, že vsebujejo celotno resnico vseh nebes in temelje Mojega poučevanja na tej zemlji. Ne glede na to, koliko sem o tem že govoril, je treba zmeraj znova ponavljati temeljni nauk, da bi človekovo duhovno srce v celoti sprejelo vase te večne resnice, jih v sebi ustrezno prebavilo in povsem preobrazilo v kri in meso. Predvsem zaradi tebe in Foikasa, ki varna je Moj nauk še neznan, in tudi zaradi teh Mojih, ki so ob Meni že dlje časa, vendar še niso dojeli vse resnice, bom natančno odgovoril na tvoja vprašanja. Torej dobro prisluhnite!

8 Človek živi iz dveh temeljev, ki ju mora kot središčna oseba združiti v sebi. Po enem je končni zidak zunanjega, materialnega stvarstva, v katerem se človeka označuje in slavi kot krono stvarstva, po drugem pa je izhodišče čistega duhovnega sveta, ki s človekom doseže prvo stopnjo popolnega svobodnega samospoznanja. Tako je človek po eni strani začetek, po drugi strani pa konec verige, in mora v sebi s primernim življenjem in svobodnim razvojem poiskati pravi povezovalni člen, ki obe verigi združi v eno. To vam bom še natančneje razčlenil.

9 Vsa bitja, od najmanjšega ustvarjenega naprej, oblikujejo vzpenjajoči se stopničasti niz, in sicer tako, da naslednja stopnja zmeraj dopolnjuje prejšnjo, ponuja večjo popolnost, in se tako razvija tudi čedalje večja inteligenca.

10 Poglej živali nižje vrste, za katere se zdi, da nimajo drugega namena, kot da ohranjajo svoje telo in so hrana drugim bitjem. Če se jim približa sovražnik njihovega telesa in življenja, se stoično vdajo v usodo in se ne branijo, vendar tega niti ne zmorejo; pogledajte samo številne žuželke in nižje dvoživke.

11 Pri višjih živalih je inteligenca že toliko razvita, da se bolj zavedajo nevarnosti, ki

grozi njihovemu telesu, in se ji tudi znajo ogniti z vsemi mogočimi, včasih zvijačnimi ukrepi.

12 Pri še višje razvitih živalih je ta lastnost še bolj razvita, opremljene pa so tudi z ustreznim orožjem, na primer ostrimi kremplji ali zobmi, da se lahko ubranijo sovražnika, hkrati pa same postanejo sovražniki drugim živalskim vrstam. Med seboj se bojujejo, pri tem uporabljajo zvijače in ukane, ki sicer ubijajo telesa, vendar poskrbijo tudi za razvoj uma, da se lahko postopno oblikuje značaj, ki je pri čedalje višje razvitih živalih že opazno raznolik.

13 Zdaj se približa tudi meja, ko se živali začnejo navezovati na človeka, in jih ta potem imenuje domače živali. Te so vsekakor bolj prilagodljive ali krotkejše, kot pravite. Lahko že razvijejo precejšnjo inteligenco in jih je mogoče uriti. Postajajo nekako bolj podobne človeku, sicer ne po videzu, temveč po določenih značajskih lastnostih. Pri njih lahko tedaj pogosto opazite prav presenetljiva dejanja, ki pričajo o preudarnosti in tudi zmožnosti presoje, tako da se temu čudite in pravite: žival samo še govoriti ne zna! Glejte, to so živali, ki bi morale v svojem duhovnem razvoju narediti le še korak, da bi postale človek, tako kakor potrebuje nezrel otrok samo določen korak v letih, da postane razumen človek. Žival pa tega cilja ne more doseči, ker oblika (oblika duše - morda je mišljeno v pomenu matrica duše, op. prev.) njene duše še ni dokončana, medtem ko je v otroku, ki je pogosto videti celo veliko neumnejši in bolj nebogljen, ta oblika, sposobna razvoja, že navzoča, tako kakor je v vsakem semenskem zrnju že podoba prihodnje rastline.«

10. poglavje

Razvoj oblike duše do človeka

1 (Gospod): »Vse te živali, ki jih je neskončno veliko zato, da bi se zagotovila čim večja raznolikost značajev, zakon prisile žene k razvoju v določeno smer - h`kar se da visoki inteligenci, to pomeni, da ne morejo ravnati drugače, kot to dopušča krog, ki obdaja obliko njihove duše. Če bi na primer neki ptici še tako natančno razložili, da bi bilo veliko bolje, če ne bi gradila odprtega gnezda, temveč pleteno hiško, bi kljub temu ostala pri gnezdu. Prepričani ste lahko, da je vsaka vrsta vse od nastanka svoje vrste ves čas enako gradila svoja bivališča, kot jih gradi še danes. Razlog za to je v njenem omejenem obzorju (obliki duše), ki ga ni mogoče razširiti, kakor se tudi otrok ne more naučiti zahtevne višje matematike, dokler ne razume njenih začetnih temeljev.

2 Različne prehojene razvojne oblike pri živalih se skladajo s časovnimi odseki ali leti razvoja pri človeku. Ko se razvije najvišja živalska inteligenca - upoštevajte, da se vse navedeno nikakor ne nanaša na zunanjo obliko, temveč zgolj na duševni razvoj! -, se lahko vse te razvite inteligence združijo v človeško dušo, ki tako prvič, v sebi vsebuje med seboj dopolnjujoče se najvišje razvite inteligence, in drugič, ker je posledica postopnega razvoja številnega nižjega življenja, mora tudi nujno odslikavati celotno nižje življenje, saj vse to vsebuje. Zdaj je torej njen razvoj glede zunanje oblike in notranje oblike - ta je sposobna še nadaljnjega razvoja - dokončan. Krona stvarstva, človeška oblika, s klico, ki je zmožna najvišjega razvoja, se uresniči v novorojenem človeku.

3 Zdaj se začne naslednja naloga: Človek naj bi na kar se da svobodni podlagi spoznal Stvarnika in razvil notranjega človeka.

4 Doslej je bila duša po obliki topa, ni ji bilo mar za duhovno, temveč zgolj za

materialne stvari, zanjo *je* veljala samo pravica močnejšega. Božanstvo pa hoče, da bi Ga Njegova stvaritev, ki je bila trudoma pripeljana do te stopnje, tudi spoznala, se mu skušala približati iz ljubezni in ne iz strahu pred Njegovo močjo. Kako to doseči? 5 Da bi doseglo ta cilj, se mora Božanstvo zastreti, to pomeni, da mora bitje, ki ga je Božanstvo ustvarilo, postaviti v takšne razmere, v katerih bo lahko samo, svobodno iz sebe, Božanstvo pripoznalo ali ne. Ob tem Božanstvo ne srne uporabiti prisile, saj tako človekove volje ne bi usmerjala ljubezen, temveč strah, čemur se je treba ogniti. Pomislite, kako bi bilo všeč vam, če bi vas obdajali služabniki, ki bi vam služili zgolj iz strahu namesto iz ljubezni. Ta rastlinica ljubezni pa lahko vzkali samo tedaj, kadar čedalje večja jasnost in popoln vpogled v stvari človeku zagotovita neprisiljen dokaz o ponujajoči se veliki ljubezni in modrosti Božanstva, ki človeka pritegne k občudovanju in ljubezni.

6 Človekovi duši se nato vendarle ponudi vodstvo, kajti sama čista duša se kot dokončana oblika ne bi mogla razvijati naprej, ne bi bila zmožna nad seboj zagledati ničesar višjega, če vanjo ne bi začelo dotekati duhovno čutenje, zaznavanje neke moči, ki jo poniža in spodbudi, naj začne iskati svojega Stvarnika. In to je tista božanska iskra, ki je nato kot duh položena vanjo in naj bi se razvijala hkrati z njo, jo začela s pravo vzgojo čedalje bolj prežemati in s samopoučevanjem vpeljevati v vsa spoznanja.

7 Ta pravična zakonska zveza, ki se začne že s človekovim rojstvom, pa se zelo ogrozi, če se s prisilnim telesnim razvojem razvija samo duša, notranji duh v njej pa večinoma ostaja samo kot zametek. Namen življenja pa je, da se sočasno razvijata oba, tako da sta zmeraj na pravi način odvisna drug od drugega.

8 Ta duhovna iskra pa je Božja in v sebi nosi vso resnico in pravo spoznanje samo. Po njej je človek najtesneje povezan s praduhom Boga samega in po njem lahko prodre v vse skrivnosti in modrost Boga. Toda to seveda slutijo le redki ljudje. Namen Mojega poučevanja je, da to slutnjo, ki se le komaj kdaj še zaiskri, okrepi do polnega zavedanja in vedenja - pot do tega pa podaja Moj nauk.«

11. poglavje

0 notranjem razvoju in nadaljevanju življenja po smrti

1 (Gospod): »Učenec Janez ti je že povedal in tudi Jaz ti potrdim, da je v dveh zapovedih: `Ljubi Boga nadvse!' in `Svojega bližnjega kakor samega sebe!' vsebovanih vseh deset Mojzesovih zapovedi in tudi vse drugo, kar naj človek počne, da bi v sebi prebudil duhovno iskro in se čedalje bolj zlil s svojo dušo. Kajti samo s pravilnim ravnanjem pred Bogom in z iskrenimi ljubečimi dejanji do bližnjega boste dosegli pravo zadovoljstvo in notranji mir ter ustrezno premagali svoje strasti in smrt. Tisti, v katerem se prebudi prepričanje, ki mu onemogoči kršiti ti dve zapovedi, že na tej zemlji občuti prava nebesa; kajti vsi posegi zla mu ne morejo nič, ker postane pravi gospodar sebe, po sebi pa potem tudi gospodar narave.

2 Ker pa je, kot že veste, v človekovi duši vse, kar je v vseh bitjih na tej zemlji, je tudi povsem naravno, da ko duh postane gospodar v tej svoji hiši, ki obsega vse to, postane tudi gospodar nad različnimi upodobitvami svojega jaza, tako kakor kakšen kralj, ki se je na prestol zavihtel iz suženjskega stanu, in nato brez nasprotovanja vlada nad vsemi stanovi, tudi nad tistim, ki mu je sam nekoč pripadal. Vendar pozor, to se zgodi samo, če človek v sebi najde povezovalni člen z verigo, ki je Moj nauk, in

obe verigi poveže v eno samo, nezlomljivo. Kot le zadnji člen materialne verige, ki ustvari zgolj najvišjo obliko duše in s tem človeško obliko, pa je povsem brez moči, in ni drugega kot skrajno inteligentna, dobro oblikovana žival.

3 Mislim, da zdaj razumete, zakaj živite in kako lahko dosežete pravo spoznanje.«

4 Vsi so kar najbolj začudeni pritrdili: »Da, Gospod in Mojster.«

5 Jaz pa sem nadaljeval: »Odgovoriti je treba še na tretje vprašanje, namreč, kaj se zgodi s človekom po smrti.

6 Če vse poteka tako, kot sem vam povedal, je tudi razumljivo, zakaj mora duhovni človek — ki se med zemeljskim življenjem razvije le nepopolno, ker mu je težko telo veliko breme —, živeti naprej, kajti nihče ne bi mogel zase trditi, da je v tem kratkem zemeljskem življenju že dosegel popolnost, ki ga je povsem približala Bogu. Človeku se po robu postavijo marsikateri ovire v telesu, skušnjave vseh vrst, da si jekleni značaj in uri svojo voljo, tako da vzgaja sam sebe in čedalje bolj priteguje dobro ter iz sebe odstranjuje slabe vzgibe.

7 Šele onstran vstopi v nov svet, ki mu čedalje bolj razkriva Božje čudeže in veselje, kjer opazuje z duhovnimi očmi in ne več s slabotnimi mesenimi očmi, ki jih preslepi materialni svet. Ob opazovanju velikih čudežev spozna, da je prava blaženost samo v *delovanju*, in da je Bog sam najdejavnije bitje. Glede na to koliko napreduje, se mu potem tudi dodeli ustrezno delo, ki ga posameznik najmarljiveje opravlja. V tem delovanju in opazovanju svojega koristnega dela čuti tudi pravo veselje in najvišjo blaženost.

8 Zdaj vam bom pokazal zgled takšnega delovanja. Hočem, da se tukaj pojavi ustrezna množica blaženih duhov, ki vas bo seznanila s tistim, kar počne!«

9 Komaj sem to izgovoril, je že ob vsakem navzočem nenadoma stal prijazen onstranski prebivalec, ki je vse navzoče tudi prijateljsko pozdravil. Mojih učencev to ni preveč presenetilo - na takšne pojave so se sčasoma že navadili -, veliko bolj pa sta bila presenečena naš gostilničar in Foikas, ki od začudenja nista mogla niti govoriti.

10 Takoj sem ju okrepil in ko se je Foikas malo zbral, Mi je rekel: »Gospod in Mojster, če je po Tvojih čudovitih, nadvse modrih razlagah še obstajal kakršen koli dvom, pa zdaj natančno vem, s *kom* imam opraviti. Nihče drug ni tisti čudodelni Galilejec kakor Ti sam, ki si ne stokrat več, temveč celo tisočkrat več kot le še tako nadarjen prerok. Tako govoriti in biti gospodar onstranskih trum zmore samo *eden*, in to Praduh sam, ki prebiva v Tebi in se je utelesil, viden ljudem. Slava Tebi in blagor vsem ljudem, ki se jim razodeneš!«

11 Jaz sem rekel: »Dragi Foikas, kar si rekel, je seveda res in lepo, toda ljubše Mi je - če si Me že spoznal -, da se Mi zahvališ le v srcu in ne z glasnimi besedami, kajti srca spregledam prav tako zlahka kot vse drugo, nič ne dam na hvaležnost, izraženo zgolj z besedami.

12 Zdaj pa bodite pozorni na to, kaj bo vsak priklicani blaženi prebivalec rekel vsakemu od vas, da boste spoznali, v čem je pravzaprav blaženost nekega onstranskega duha.«

13 Vse navzoče je nato prevzel nekakšen čuječ mir in negibno so obsedeli na stolih.

12. poglavje

Foikasovo duševno doživetje

1 Kar nekaj časa so potrebovali, da so prišli k sebi, in se niso mogli dovolj načuditi in

se med seboj pogovoriti o vsem, o čemer so jih poučili in kar so jim pokazali njihovi obiskovalci, ki so potem, ko so učenci prišli k sebi, spet izginili.

2 **Foikasa** sem spodbudil naj pove, kaj je doživel, in ta je začel: »Gospod in Mojster, videl sem nekaj nepopisno čudovitega, vendar je bilo povsem drugačno, kot si mi, ljudje, predstavljamo onstransko življenje.

3 Angel, ki si mi ga dodelil, me je odpeljal v svojo sfero, ki je sama v sebi sklenjen svet, v katerem je on sam svoj vladar in vlada samostojno kot mali kralj. Duševno me je odmaknil, kajti moje težko telo ne bi moglo opraviti tega potovanja, ne da bi pogrešal svojega telesa. Zdaj tudi natančno vem, da je fizično telo samo težko in pogosto prav neokretno oblačilo, dano kot varovalo duši, da se ta lahko v njem ustrezno razvija, in sploh ni živo, temveč, kot samo po sebi mrtvo tudi povsem zunaj življenja.

4 Angelski duh me je odpeljal do nekega, meni povsem tujega osončja, kjer planeti prav tako krožijo okoli sonca kakor tukaj, in mi kar najrazločnejše pokazal, da mu je v celoti zaupana skrb za tisto območje; njegove besede so tam vsi tudi najbolj dosledno izpolnjevali. Pri tem pa je vsa moč dotekala vanj samo iz podreditve njegove volje Tvoji volji, ki jo je pripoznal kot edino pravilno in resnično, in ni imel nikakršnih težav podrediti se tej višji volji in jo izpolnjevati. Vse čudovite živali in rastline, ki sem jih videl, so bile njegove misli. Te je potem, ko si jih Ti nekako preveril in potrdil kot odslikave Svojih temeljnih misli, odposlal iz sebe, jih utrdil z zadrževanjem v sebi in jih izoblikoval v materiji. Tako je ustvarjal.

5 Videl sem na primer, kako je angel v sebi ustvaril nov planet, ki naj bi postal prebivališče poznejših ljudi. Pokazal mi je, kako se izoblikuje misel - približno tako, kot se v umetniku porodi podoba, ki jo pozneje naslika v vseh podrobnostih. Ker pa si angel prizadeva izražati samo tisto, kar je prav in dobro tudi Tebi, se je v srcu povezal s Teboj, povsod navzočim Očetom od vekomaj, in Ti predstavil svoj načrt. Ti si mu, sicer ne z besedami, temveč v duhu rekel: `Zame je to prav in dobro - stori to!' In takoj se je v angelu aktiviral njegov duh, se napolnil z veliko močjo volje in na soncu, ki mu je podrejeno, se je zaslišalo bučanje in nastala je krogla - poznejši planet. Ločila se je od sonca, bila zalučana stran od njega in se utirila v orbito, ki je povsem ustrezala sliki, ki sem jo videl že prej.

6 V takšnem ustvarjanju pred Teboj in tudi v Tebi občuti angel najvišjo blaženost, kajti samo tako lahko ta angelski duh postaja popolnejši in podoben Tebi tudi kot stvarnik.

7 Sicer nam ni bilo dano začutiti niti atoma te blaženosti, saj tega ne bi mogli prenesti, toda kljub temu sem tako dobil prav jasno predstavo o tem, da je mogoče najti in občutiti blaženost samo v delovanju v Tebi in zunaj Tebe, v povezovalni verigi najbolj goreče ljubezni do Tebe in s tem tudi do Tvojih ustvarjenih bitij, ne pa v nedelovanju in brezplodnem občudovanju stvarstva. Če bi si stvarstvo le ogledovali in se ga ne bi učili tudi dejavno spoznavati, bi nas Tvoja veličina, o Gospod, zadušila, namesto da bi nas usposobila za nadaljnje korake.

8 Zato si bom odslej na vso moč prizadeval najti pravi povezovalni člen verige na podlagi polne ljubezni do Tebe, o Gospod, in do svojega bližnjega, da bom tudi jaz nekoč sposoben v Tvojem kraljestvu delovati kakor tisti angelski duh; kajti da je to mogoče in da to zmore vsako Tvoje ustvarjeno bitje, mi je tisti dragi nebeški prijatelj tudi najjasneje razložil, tako da sem lahko to dobro razumel in se ne bom več odvrnil od tega dosegljivega cilja.

9 Zato se Ti tudi, o Gospod in Mojster, najgloblje zahvaljujem, da si me že v času

mojega življenja na zemlji prestavil v stanje, iz katerega sem lahko opazoval in razumel nekaj tako čudovitega. Zdaj moja duša ni več pusta, temveč polna nebeškega znanja in najgloblje zahvale svojemu Gospodu in Stvarniku, ki me je ob koncu mojega življenja še tako veličastno popeljal iz doline smrti k višavam najčistejšega življenja.«

10 Jaz sem rekel: »Zdaj si se potrudil, da si vse, kar si videl, zajel v kar se da jasne besede in navzoči so te prav dobro razumeli, saj so tudi oni opazovali nekaj podobnega kakor ti. Toda tisti, ki česa takega niso doživeli in bodo o tem pozneje le slišali, bodo o tem imeli le nejasno predstavo - razen če se ne bo tudi njim odprl notranji vid. Dokler človek še tiči v telesu, ki ga sili, naj vse spravlja v merljivo ravnotežje, se mu bo glede najvišjih duhovnih stvari slabo godilo, ker bo hotel tudi meriti in občutiti s svojimi nerazvitimi čuti, kar pa je prav tako malo mogoče, kot če bi hotel vedro vode vliti v majhen merilni vrč. Zato je bolje, da ljudem zamolčite vse, kar ste tukaj videli, saj to lahko koristi samo vam, drugi pa tega ne bi mogli razumeti, vendar se tega tudi sami zavedate.

11 Zdaj pa pojdimo spet ven, saj nameravam temu kraju izkazati še eno dobro delo, potem pa se bomo še danes odpravili na pot!«

13. poglavje

Gospod blagoslovi kraj

1 Vstali smo od mize in stopili pred hišo na deželno cesto. Omenil sem že, da je bil to majhen kraj, in čeprav ni bilo veliko hiš, je bil zaradi svoje lege kot prenočišče kar primeren, saj je bil le slab dan potovanja stran od Jeruzalema in zadnji, ki je na poti proti Petri omogočal udobno prenočevanje, in to prav pri našem gostilničarju Mukiju. Tudi ni bil predaleč od reke Jordan, tako da mu vode ni manjkalo. Ni pa imel dovolj mogočnih, visokih dreves kot nepogrešljivih varoval pred soparo in statičnim nabojem, ki bi ga vsrkavali, in tako hiše varovali pred izparinami Mrtvega morja, še zlasti, ko zapiha jugo. Vse hiše je obdajalo le dokaj visoko grmičevje in nekaj zakrnelih nižjih dreves, saj so slane izparine preprečevale višjo rast. Pomagati jim pri tem, je bilo dobro delo, ki sem ga nameraval izkazati kraju.

2 O tem sem se pogovoril z Mukijem in tudi nekaterimi njegovimi sosedi, ki so prihiteli takoj, ko so videli, da sem z učenci stopil iz hiše. Od hlapca Markija in drugih so namreč izvedeli o čudežni pomnožitvi kruha in drugih stvareh. Prosili so Me, naj ublažim žgoče sončne žarke, ki jih je bilo še zlasti čutiti v dolini Jordana, in po možnosti poskrbim še za varovalo pred izparinami. To sem jim obljubil, blagoslovil deželo, in v trenutku se je južno proti morju, dokaj stran od deželne ceste, tako da je spremembo v okolici lahko opazil le natančnejši poznavalec, pojavil gost smrekov gozd, saj ta drevesa še najbolj prenašajo ostre izparine slane vode in kljub temu uspevajo. Gozd je varoval pred morjem, vendar ga danes že dolgo ni več.

3 Prebivalcem sem nato povedal, da bi Mi bilo zlahka mogoče tudi okoli njihovih hiš nenadoma ustvariti množico dreves in višjega grmičevja, tako kot sem v življenje priklical gozd, toda zanje naj bi bilo primerneje, da to poteka po bolj naravni poti. Kraj namreč ni bil prav odročen, zaradi številnih Rimljanov in nejudov, ki so hodili po cesti, pa bi se razmahnilo praznoverje, saj bi takšen čudež pripisali svojim bogovom ter prebivalcem pripravili veliko nevšečnosti. Vendar naj bi že od naslednje pomladi začele opazno bujnejše rasti vse rastline, drevesa in grmičevje, tako da naj bi se v dveh letih razbohotili v vsej polnosti ter kraju zagotovili hlad in čist zrak. Če pa bi iz

sle po zaslužku začeli izsekavati varovalni smrekov gozd, bi se povrnilo tudi prejšnje, pogosto neznosno stanje, zlasti na vrhuncu poletja, in nazadnje v tej pokrajini ne bi bilo več mogoče prebivati.

4 Prebivalci so se Mi nato najiskrenejše zahvalili in Me prosili, naj jim povem, kdo sem, od kod izvira Moja moč in tako naprej. Jaz pa sem jih usmeril na Mukija in rekel, da pozna odgovore na vsa njihova vprašanja, zato naj se obrnejo kar nanj in dobili bodo pravo pojasnilo.

14. poglavje

Gospodove priprave na odhod iz gostišča

1 Vrnili smo se v sobano in Mukij se Mi je še enkrat zahvalil za vsa dobra dela, ki sem jih izkazal njemu in kraju.

2 **Jaz** sem mu rekel: »Dragi Mukij! Včeraj sem ti rekel, da si skopuški in neprijazen do judov, in da bi se, če ne bi bilo tako pozno, ognil tvoji hiši. Naj ti razložim še nekaj, da boš imel pravo usmeritev za nadaljnje življenje.

3 Glej, od rojstva si Grk, po srcu pa Rimljan, zdaj pa se potrudi, da boš v duhu sledil samo Mojemu nauku. Kajti pri Meni ni Rimljanov, Grkov, Judov, Perzijcev ali drugih ljudstev. So samo ljudje, ki naj bi bili vsi deležni Božjega kraljestva v srcu in tudi na zemlji. Neko ljudstvo je moralo biti izbrano, od koder bi prišlo zveličanje, in to je bilo lahko le judovsko ljudstvo, saj so samo pri tem ljudstvu bila že z Mojzesom in preroki pripravljena ustrezna tla za to. Vendar zaradi tega to ljudstvo nima nobene prednosti pred drugimi ljudstvi, o ne, samo če bi sprejelo Moj nauk in pripoznalo pravega Mesijo, ki sem na vekomaj samo Jaz in bom to tudi ostal, bi postalo najmogočnejše in tudi najplemenitejše, saj ima zaradi tal, ki so bila obdelovana stoletja dolgo, vnaprejšnje pogoje za to. Ker pa se to ne bo zgodilo, bo tudi tukaj veljalo: `In prvi bodo zadnji.'

4 Ker zdaj to veš, pa tega ljudstva ne zaničuj ali celo sovraži, ko boš kmalu izvedel, kaj bo storilo z Menoj, temveč glej na ljudi tega ljudstva kot na zmedence, ki ne vedo, kaj delajo, in se iz srca potrudi, da jih, kjer bo le mogoče, popelješ na pravo pot. Ne dajaj prednosti svojim rojakom, temveč bodi pravičen do vseh, da ne boš veljal za osornega, neprijaznega in skopuškega.

5 Potrudi se, da Mi boš neprenehoma sledil, predvsem pa postani potrpežljivejši. Kajti glej, kljub vsem in celo številnim priložnostim, v katerih bi vi že zdavnaj izgubili potrpljenje, sem Jaz potrpežljiv, mirno poslušam številne človeške neumnosti, in ljudi skušam poučiti tako, da jih to ne odbija, delam jim dobro, kjer je le mogoče. Glej, Mukij Moj, tako morate ravnati vi vsi, če hočete biti res Moji učenci.

6 Skrajni čas pa je bil, da si se obrnil vase in spoznal stvari. Kajti že velikokrat si bil opomnjen, naj odpreš svojo notranjost in omogočiš vstop duhu ljubezni, potrpežljivosti in resnice, tako da se je pri tebi že kar mudilo. Če ne bi bilo tako, sinoči ne bi bil vstopil k tebi, kot sem ti to že včeraj dejal, vendar site besede šele zdaj pravilno razumel.

7 Ravnaj se po Mojih besedah! Prepričan bodi, da bo tebe in tvoje na življenjski poti ves čas spremljal Moj blagoslov, tako da boš trdna opora v Mojem kraljestvu.«

8 Mukija so Moje besede tako ganile, da ni mogel spregovoriti niti besede. Hotel se Mi je vreči k nogam, toda ljubeče sem ga dvignil, ga objel in blagoslovil, nakar se je povsem okrepljen in v sebi globoko ganjen podal k Mojim učencem. Ti so mu vsi ljubeče stisnili roko, ne da bi kdo ob tem spregovoril besedo; kajti če je ganjen duh najgloblje v srcu, usta z besedami ne zmorejo izraziti

tistega, kar čuti duša.

9 K Meni je nato stopil trgovec Foikas in rekel: »Gospod in Mojster, ali bi mi lahko dal kakšen pravi nasvet, kaj naj počnem? Zdaj vem, da pri Tebi ni mogoče najti samo življenja, temveč da si življenje Ti sam. Čeprav nisem izpovedal veliko tistega, kar se je v tem kratkem času mojega tukajšnjega bivanja dogajalo v meni, pa kljub temu vem, da Tebi, o Gospod, ni nič skritega, in da si v Mojem srcu že zdavnaj prebral, kako je z menoj. Zdaj sem trdno odločen, da blagra, ki sem ga končno našel, nikoli več ne bom izpustil, in odslej bom živel samo tako, kot je prav Tebi. V tistem kratkem času, ko sem bil duševno odmaknjen od te zemlje, sem lahko razločno videl, kdo pravzaprav si. In angel, ki me je odpeljal v svoj sončni svet, mi je najrazločnejše pokazal, kje je treba iskati Boga, in da v Tebi v celoti prebiva Božanstvo samo. In kdor je tako kakor jaz povsem prežet z resnico, je tudi naravno, da goji samo eno željo, in sicer, da bi izpolnjeval le Tvojo voljo, o Oče od vekomaj, in kolikor je mogoče zastavil svoje življenje tako, da bo Tebi všeč!«

10 Jaz sem rekel Foikas: »Tvoje spoznanje Me še toliko bolj veseli, ker je bilo vse tvoje dozdašnje prizadevanje usmerjeno samo v zbiranje zemeljskih zakladov, ki ti jih zato tudi zdaj ne manjka. Ker se ti zdaj, ko se je v tebi prebudil tvoj duh, zdi tvoje prejšnje prizadevanje plehko in gnusno - in drugače niti biti ne more, ker izvira samo iz materije -, te nič ne ovira, da se ga ne bi tudi povsem znebil.

11 Mislim, da bi tukaj, pri Mukiju, našel prav prijateljsko hišo, saj nimaš ne otrok ne svojcev, torej te nihče ne ovira ravnati tako, kakor se ti zljubi, in vidva bi lahko, zaradi številnih tujcev, ki potujejo skozi ta kraj, storila veliko dobrega. Kajti zakladi, ki si jih sicer pridobil s poštenim delom, ti bodo prinesli pravi blagoslov šele tedaj, če jih boš uporabljal v korist revnih in potrebnih, in za to je tukaj dovolj priložnosti. V zadnjem času si si pogosto želel upokojiti, bal pa si se nedejavnosti in dolgočasje. Glej, pred teboj je veliko delovišče, kjer ti ne bo zmanjkalo dela in tudi Mojega blagoslova ne. Kaj meniš o tem predlogu?«

12 Foikas je rekel: »O Gospod, to se povsem sklada z mislimi, ki so se mi pravkar porodile, nisem pa si jih upal izgovoriti, saj nisem vedel, ali bi jih tudi Mukij rad slišal. Ko pa si zdaj Ti sam spregovoril o tem, tudi vem, da mu bo to prav, saj je vendar Tvoja volja, da delava skupaj, in prepričan sem, da bom v njem našel dragega prijatelja.«

13 Mukij je temu hitro pritrdil, videlo se je, kako mu iz oči žari veselje, da bo lahko kaj storil v skladu z Mojo voljo. Oba sta se takoj strinjala, trgovec pa Me je vprašal — ker je slišal, da želim še danes odpotovati —, ali Mi lahko kako koristi s svojimi tovarnimi živalmi; bale blaga bi prav zlahka pustil tukaj, saj se z njihovo prodajo ni mudilo. Jaz pa sem mu odgovoril, da v Jeruzalem ne bom šel po široki cesti prek Jerihe, temveč severneje po dolini reke Jordan navzgor, tja pa nam živali ne bi mogle slediti. Foikas pa naj bi se raje kar takoj odpravil v Jeruzalem, tam uredil svoje posle in nato ukrenil vse potrebno za svojo preselitev.

14 Foikas Me je vprašal tudi, kaj naj stori s sopotniki, ko se bodo vrnil iz Petre, saj nanje ne bo treba dolgo čakati. Rekel sem mu, naj ne stori ničesar, da sicer niso nepošteni, toda njihove misli so še preveč usmerjene na zaslužek tega sveta, zato oni še niso primerna tla za prevzem Mojega duha in Mojega nauka. Zanje bi bil Foikas posebnejš, vendar bi si to lahko privoščil, saj zaradi tega ne bi bil nič oškodovan, oni pa bi ga pozneje ob svojih nadaljnjih potovanjih zmeraj poiskali in potem bi jih lahko ob pravem času tudi poučil.

15 S tem je bil zadovoljen tudi Foikas in takoj dal svojim ljudem potrebne ukaze za

odhod, saj ni hotel zamuditi niti ure, ne da bi izpolnil Moje volje.

16 Zdaj je bilo vse urejeno in prišla je ura slovesa. Gostilničar in njegovi domači, sosedge in Foikas so se ob številnih izrazih zahvale poslovili od nas, nato sem jih vse znova blagoslovil, in po veliki cesti smo se odpravili do plitvine Jordana.

15. poglavje

Gospod pripravlja učence na prihodnost

1 Ko smo prečili plitvino Jordana, smo se po stranski poti, ki je peljala skozi prijetno gričevnato pokrajino, usmerili naravnost proti severu. Po tej poti smo šli zato, ker sem se hotel ogniti Jerihi, in tudi zato, da bi lahko učenci med samotno potjo, na kateri ni bilo nobenih izjemnih dogodkov, napredovali do višje stopnje notranje izpopolnitve.

2 Počasi se je namreč bližal čas, za katerega je bilo rečeno: `Zdaj Me še vidite, toda kmalu Me ne boste več videli!; zato je bilo nujno vsem Mojim privržencem, ki so bili dovolj zreli za to, to tudi natančneje razložiti. Predvsem Moji učenci niso hoteli verjeti, da naj bi Judje dobili moč in oblast nad Menoj, kljub številnim namigom, ki so jih prejeli o tem. Zato sem jih po njim neznanih poteh vodil čedalje globlje v gorovje.

3 Ker se je že zvečerilo, smo se namestili na prostem, ob vznožju dokaj visoke gore, in začel sem govoriti Svojim **(Jaz)**: »Dragi Moji, že dolgo ste priče Mojih del in Mojega nauka, tako da bi zdaj že lahko vedeli, kako in po kom se je približalo nebeško kraljestvo in se v vsej polnosti spustilo k vam. V to odročno dolino sem vas pripeljal, da bi se poglobili vase in se v tišini okrepili v veri ter tako pripravili na prihodnje dogodke; kajti ni dobro, da ovce tedaj, ko bo pastir udarjen, ne bi znale same najti poti vsaj v svoj hlev.

4 Skušajte v sebi poiskati, kje v vašem srcu je še tema, da bi svetloba, dokler vam še sije, osvetlila vse koticke, in bi bili poučeni v svoji hiši, ko bo napočila začasna tema. Kajti dobro vem, da ste slabotni, mislite pa, da ste velikani, dokler se lahko osebno opirate Name. Ko opore ne bo več, se bo šele pokazalo, kako trdni ste in ali vam res ni treba skrbeti, da bi padli.

5 Najprej si okrepimo telesa, potem pa storite, kot sem vam rekel. Preiščite svojo notranjost in kdor v sebi zasluti vprašanje, naj tudi takoj vpraša. - Naj se zdaj kdo odpravi in pogleda, kakšno darilo nas čaka za tistim grmom.«

6 Peter in Jakob sta takoj odšla na pokazani kraj in prinesla več hlebcev kruha in vino v vrčih, potem srno imeli dovolj obilno večerjo.

7 Po večerji so vsi molčali. Vsak je premišljal o Mojem nauku in Mojih dejanjih, vendar nihče ni nič vprašal. Molčal je celo Peter, ki mu je sicer marsikaj ležalo na srcu in je pogosto spraševal, kar je bilo že prej na kakršen koli način odgovorjeno; samo čakal je, kaj se bo nazadnje izcimilo iz Mojega ravnanja. Kajti vsem se je zdelo zelo nenavadno, da smo morali zaviti v to gorovje.

8 Ker je vladala splošna tišina polna pričakovanja sem spet rekel **(Jaz)**: »Dragi Moji, ki ste Mi vsi sledili, ne da bi vprašali, kam vas peljem - prisluhnite, kaj vam bom povedal. Prisluhnite pa s srcem, ne samo z ušesi; kajti vse skrivnosti in nauke, ki sem vam jih razodel, boste lahko razumeli šele tedaj, ko bo srce začutilo resnico v njih in o tem ne bo presojal zgolj človeški razum.

9 Bliža se čas, o katerem *Pismo* pravi: `Sin človekov bo povišan!' in `Strl ti bo glavo, in ti (kača) ga boš pičila v peto!' Moje poučevanje na tej zemlji se končuje, vaše pa se bo kmalu začelo. Morate pa biti dobro pripravljeni, da ne boste omagali in se tresli

pred prihodnjimi strahotami. Kajti kljub vsej okrepitvi, ki vam bo ditekala, se boste morali zelo potruditi, da boste ostali trdni in premagali svojo človeško naravo.

10 Ko boste nadaljevali delo, ki ga bom tukaj opravil, se spomnite Mojih besed na gori Garizim: `Blaženi tisti, ki jih bodo preganjali zaradi pravičnosti (in ne bodo odstopili od svoje poti), kajti nebeško kraljestvo je njihovo! Blaženi tisti, ki jih bodo ljudje sramotili in preganjali zaradi Mene in o njih širili laži!' Kajti njihove laži se bodo obrnile proti njim samim in jih uničile, vam pa zagotovile krono resnicoljubnosti. Zato se ne bojte, četudi Me ne boste več videli, kajti kljub temu bom ostal pri vas do konca sveta.

11 Če pa bodo prišli posvetni pomembneži in mogočneži in vam ponujali veliko denarja, da bi jim služili in bi po vas postali še pomembnejši in uglednejši, jim povejte, da že služite drugemu gospodarju, ki vas dobro plačuje in vas kot zveste služabnike spoštuje, zato ne morete prevzeti še ene službe; kajti nihče ne more služiti dvema gospodarjema in biti pravičen do obeh! Potem vas bodo vprašali, kdo naj bi bil ta gospodar. Ne zatajite Me, temveč Me svobodno pripoznajte; kajti, kdor Me bo zatajil, tega bom tudi Jaz nekoč zatajil in nagnal od Sebe. In kogar bom nagnal, ta bo dolgo čakal in bo moral prestati veliko truda, strahu in muke, dokler mu ne bo luč znova zasvetila. Zato sledite Mojim besedam!«

16. poglavje

Gospod in Lucifer

1 Ko sem s pogledom zdrsel po množici Svojih privržencev, ki so zelo zbrano poslušali Moje besede in niso prav vedeli, kako naj si jih razlagajo, sem v Svoji duši začutil globoko sočutje in nadvse veliko ljubezen do tistih, ki so Mi tako zaupljivo sledili. Hkrati pa sem opazil, kako se je zlo v njih trudilo, da bi njihove duše odvrnilo od Mene in jih vrnilo svetu. To je razkačilo Božanstvo v Meni, človek Jezus je stopil v ozadje in v Meni je zavladal samo Oče.

2 In Vsemogočnost (Jaz) je rekla: »Naj znova poskusimo vse te osvoboditi tistega, kar sili navzdol, da bodo lahko postali otroci višav in se bo izgubljeni sin vrnil v očetovo hišo!«

3 In glej, vsi so trdno zaspali. Jaz pa, kot človek Jezus in kljub temu Bog od vekomaj, sem stal sam in kot Tisti, po katerega volji je bilo vse to ustvarjeno, sem Predse poklical Luciferja, padlega nadangela.

4 Nato so se iz teles spečih ločile duše in se zbrale okoli Mene, in v njih je žarela sijoča iskra, ki je tem še zelo nečistim dušam dajala svetlobo in življenjsko toploto.

5 Pokleknile so Predme in Me prosile (duše učencev): »O Gospod, ne odvrni se od nas! Odrešil si nas in vodil nas boš še naprej!«

6 Lucifer pa je v podobi lepega mladeniča, vendar brez sija, s sklonjeno glavo stal pred Menoj in čakal na Moje besede.

7 Jaz pa sem mu rekel: »Nosilec luči, Božanstva nisi mogel videti, lahko si ga le občutil, in ko si odhajal iz središča Moje ljubezni, da bi vnesel svetlobo in življenje v vsa območja neskončnosti, si začel verjeti, da nisi zgolj *prenašalec* moči, temveč njen *posestnik*. Svojo ljubezen si spremenil v napuh in si rekel: `Bog, ki Ga ni mogoče videti, ni Bog. Bitja, ki so nastala po moji volji, me častijo kot edino vidno bitje, kakor Boga. Zato hočem zanje biti in ostati Bog.'«

8 Tedaj je v tebi zadonel Moj glas: `S teboj in v tebi deluje polnost Mojega duha, in vse lastnosti, ki pri tem počivajo v Meni, oblikujejo v neskončnost vzpenjajočo se

lestev, ki vodi navzgor in navzdol. Dal ti bom del Svoje moči, da bo vsak vladal iz najbolj notranje omejitve, ki pri tem oblikuje najbolj notranjo točko, ki priteka sem iz neskončnosti z dveh strani. In tako boš lahko ti kot končno bitje, izšlo iz Mene, kljub temu deloval neskončno z Menoj, kot pravičen, Meni nasproten pol'

9 Ti pa si svarilo zanemarljivo; kajti tvoja moč je iz tebe ustvarila nešteto bitij, in ta so ti sledila in postala mogočna, saj Jaz na novo ustvarjenih bitij, kot del tebe, nisem hotel uničiti. Množica je čedalje bolj naraščala in postavili so te za svojega boga. Tedaj si se znova pregrešil in rekel: 'Bog sem, kajti nikjer ne opazim moči, ki bi kaj ustvarjala!' Norec, kot da bi to, kar je končno, lahko kdaj koli videlo in dojelo neskončno!

10 Nato sem te vklenil v verige in glej, zdaj ista moč stoji pred teboj kot oseba in ti pravi: 'Jaz sem Bog, ki doslej ni bil viden! Ali Me prepoznaš zdaj? Vrne se v Očetovo hišo, da se boš znebil okov in zasedel prostor, ki ti pripada. Pogledaj množico, ki zdaj, odrešena tebe, kleči pred Menoj, oživiljena v sebi po Mojem dahu in na vekomaj obrnjena k Meni. Opusti trmo, naj vate vdahnem toploto Svoje ljubezni - in vsa materija se bo razblinila v nič!'«

11 Lucifer je rekel: »Ti si Jezus iz Nazareta, človek z veliko močjo, ki je bila nekoč tudi z menoj. Toda da bi Boga, najvišjo moč, neskončnost v končnem, pripoznal v tebi - ne, nikoli! Kar je bilo z menoj, je lahko tudi z drugimi. Ljudje so umrljivi, njihova telesa strohnijo - tako boš tudi ti razpadel, tvoje telo se bo razkrojilo in od Jezusa bo ostal samo prah.

12 Poznam svojo krivdo in se vidim razgaljenega brez okrasja luči, in privoščim ti teh nekaj mojih, ki so prestopili k tebi. Toda Vsemogočnost ne bo nikoli uničila Svojega stvarstva, ki je pravzaprav moje delo, saj sem ji ga jaz pomagal ustvariti in ga tudi ljubim tako kakor Ona, kajti iz mene je. Naj se boj nadaljuje, kajti šele ta boj omogoča življenje. Groza pred smrtjo je moje delo in z njo vežem svoja ustvarjena bitja nase, in ta ostajajo pri meni, da lahko moje lastnosti živijo v njih. Je že prav tako, kot je. Kaj torej še hočeš od mene?»

13 Jaz sem rekel: »Tukaj ni kraj za prepir, kajti zelo dobro veš, za kaj gre. Meni kot bogočloveku je dana vsa moč nebes, le tvoja zakrknjenost Me noče prepoznati, ker še zmeraj upaš, da boš Božanstvo premagal in dobil oblast nad Njim. Veliko potrpljenje Božanstva si razlagaš kot šibkost, Njegovo ljubezen kot nemoč. Tvojih množic, zaradi katerih sem se utelesil, da bi jih odrešil, ne boš pustil oditi, skušaš jih podpihovati, čeprav veš, da so tvoji privrženci že zelo oslabljeni in jih je veliko manj. Uspelo ti je ujeti njihovo človeško naravo in jih odvrniti od spoznanja. Obstoj poganstva je tvoje delo. Kljub vsemu so se vsa tvoja dejanja tako obrnila, da bodo padli kljub vsemu pripeljeni k Meni - in vse to ti ni dovolj?»

14 Lucifer je rekel: »Ti, ki so pripadli tebi, čakajo le moj klic, da bi se mi vrnili. Daj mi priložnost, da ti dokažem, kako šibki so - in če izgubim, te bom pripoznal. Daj mi oblast nad tvojim telesom, naj si ogledam notranje bitje, ki živi v tebi, in razkrilo se bo, kako malo božanskega je na njem. In tudi vsi tukaj, se bodo vrnili k meni, saj mi pripadajo, ko bo Jezus plačal davek smrti.«

15 Jaz sem rekel: »Kar Jaz sam popeljem v Svoje kraljestvo je zate za večno izgubljeno. Že od začetka sveta najbolje vem, katere poti vodijo k zveličanju. Toda pazi se - tvoja mera je dopolnjena! Spet sem prišel iz ljubezni do ustvarjenih bitij Mojih nebes in zemelj, in kljub tvoji trdovratnosti bom iz ljubezni do njih delo tudi dokončal.

16 Ne trmoglavij, da bi bila s tvojim uničenjem uničena tudi vsa bitja, nastala iz tebe,

in da je od tega odvisen rok, ki velja tudi zate. Prišel bo čas, ko pred Menoj ne boš stal samo brez sija kakor zdaj, temveč tudi brez vsakega bitja, nastalega iz tebe, potem pa z uničenjem tebe ne bo prizadeto nobeno ustvarjeno bitje več. Potem se boš moral spet odločiti - če ne boš že prej raje kar sam prostovoljno prišel k Meni. Zdaj pa stran od tod, kajti Moji sklepi so trdni in Moja volja naj se zgodi!«
17 Lucifer je nato izginil, Jaz pa sem blagoslovil duše, zbrane okoli Mene, jih okrepil in jim ukazal, naj se vrnejo v svoja telesa.

17. poglavje

Razkritje načrta stvarjenja in odrešitve

1 Nota bene. Številni se boste ob tem spraševali, zakaj sem duše Svojih učencev poklical iz njihovih teles, da bi bile priče temu prizoru. To se je zgodilo iz dveh razlogov.

2 Prvič, da ob prebujanju ne bi v zemeljsko življenje prenesli nobenega spomina na doživeto, saj bi bil takšen spomin nepotreben, celo škodoval bi njihovemu nadaljnjemu razvoju - ker je duša samo v svojem svobodnem stanju zmožna spoznati svoje prejšnje stopnje. Od tega pa je odvisno, ali Me te duše lahko povsem prepoznajo kot svojega Gospoda in Stvarnika in Me potem zaprosijo, naj jih zavarujem. Lucifer pa naj bi ob tem spoznal, da izgublja čedalje več svojih privržencev in tako postaja čedalje šibkejši.

3 Da bi jasno razumeli nadaljnje dogajanje, je zdaj pravi čas, da vam razložim, kdo in kaj naj bi bil Lucifer, kako naj bi si ga človek predstavljal, in kako ga je mogoče premagati v vsakem posamezniku, kajti samo s pravim razumevanjem tega najpomembnejšega vprašanja je mogoče pravilno (pravilno - je dodano, opomba založbe Lorber Verlag)

razumeti stvarstvo, Moj prihod na ta svet, Moje trpljenje in smrt. Zato naj zdaj svet brez vsake vnaprejšnje miselne predstave prisluhne veliki skrivnosti Mojega stvariteljskega in odrešiteljskega načrta!

4 Ko se je Božanstvo po dogodkih, ki vam bodo zmeraj ostali skrivnost, našlo in v Sebi spoznalo ustvarjajoči in vse obsegajoči svetovni duh, je začelo v Božanstvu mogočno kipeti in pritiskati, in Si je reklo: `Svoje zamisli hočem pozunančiti, da bom iz njih spoznalo, kaj zmorejo Moje moči.' Kajti dokler ni nekega delovanja, se Božanstvo lahko spozna le skrajno malo. Šele iz Svojih del čedalje bolj spoznava Svojo moč in se tega veseli (tako kakor vsak mojster šele iz svojih izdelkov spozna, kaj tiči v njem in ga to razveseljuje).

5 Božanstvo je torej hotelo ustvarjati in Si je reklo: `V Meni počiva vsa moč vseh večnosti, ustvarimo torej bitje, ki naj bo imelo vso moč kakor Jaz, vendar takšno, da bo v sebi nosilo lastnosti, iz katerih bom lahko spoznalo samo Sebe!' In tako je bil ustvarjen duh, opremljen z vso močjo iz Mene, da bi si Božanstvo lahko ogledovalo Moje moči, ki počivajo v Meni.

6 V tem duhu je hotelo Božanstvo ugotoviti trdno točko lastne učinkovitosti, podobno kot človek, ki pri hoji najde oporo šele v trdnih zemeljskih tleh, kajti tedaj njegove moči začnejo delovati in začne hoditi. Odpor, ki ga nudijo tla, je torej upravičen, je celo sredstvo, ob katerem se pravzaprav izrazi človekova moč in mu omogoči hojo. Ta oddana moč, ki je bila položena v na novo nastalega duha, je bila nasprotni pol, to pomeni ustrezno nasprotje vseh lastnosti, ki jih vi označujete kot božanske. Ta nasprotni pol pa zato ni nebožanski, temveč le omogoča širjenje prave luči

spoznanja.

7 Kajti vsako lastnost, ko je popolna, si je treba ogledati z dveh strani. Tam, kjer v eni točki sovpadeta obe strani, je potemtako mogoče najti Mojo popolnost. Ob spustu ali dvigu iz tega središča pa se obe izgubita v neskončnost.

8 Vzemimo za zgled ljubezen kot najvišjo postavbo in najplemenitejšo lastnost v središču Mojega srca. Vsak bo prav zlahka razumel, da lahko tudi najbolj ljubeči človek še bolj ljubi; prav zlahka si mislite, da je že na vaši zemlji zmeraj nekdo, ki je še bolj ljubeč. In kljub temu boste opazili, da imajo skrajno ljubeči ljudje v sebi tudi ustrezen nasprotni pol, zato so tudi zmožni iz ljubezni in z upoštevanjem pametnih razlogov nekomu odreči marsikaj, kadar jim ta izrazi želje, ki bi mu bile le v škodo.

9 Če bi bilo zdaj ustvarjeno neko bitje in postavljeno na to mejo, iz katere bi se lahko svobodno razvijalo v obe smeri, je mogoče zlahka razumeti, da bi lahko v sebi čedalje bolj razvijalo omenjeno lastnost odrekanja, se tako čedalje bolj oddaljevalo od prave meje in se nazadnje tudi izgubilo v najbolj neskončni globini nasprotnega pola, to pomeni v največji trdoti. Tudi ob nekem slabem človeku si zmeraj lahko zamislite še slabšega, še bolj neljubečega, ki se je izgubil v nepopisno oddaljeni sebičnosti.

10 Če pa sem ustvaril bitje, ki je - dobro poslušajte - vsebovalo samo *pravični* pol vseh Mojih božanskih lastnosti, pa to ne pomeni, da sem se mu povsem odrekel, da bi odtlej kot Bog obstajal nekako samo iz ene polovice, temveč samo: ustvaril sem bitje, ki sem ga postavil na omenjeno mejo, ga opremil s Svojo vsemogojnostjo, deloval torej skozenj in mu potem dovolil, da se svobodno razvija navzgor ali navzdol. In iz te popolne moči sem mu dovolil delovati svobodno.

11 Ta prva luč spoznanja - torej spoznanje, da je možen razvoj navzgor ali navzdol - naj bi delovala tako, da bi bitje prostovoljno ostalo v središču, in od tam delovalo v najtesnejši povezavi z Božjim praduham, samo ustvarjalo zmeraj nova bitja, da bi potem stvarnik in ustvarjeno bitje čutila pristno veselje in v tej radostnem delovanju uživala večjo blaženost.

12 Ko vam zdaj povem, da se ta prvoustvarjeni duh imenuje Lucifer (pomeni, nosilec luči), boste tudi razumeli, zakaj se imenuje tako in ne drugače. V sebi je nosil luč spoznanja in je kot prvo duhovno bitje lahko prav dobro spoznal meje notranjih duhovnih polarnosti. Opremljen z Mojo popolno močjo je nato priklical v življenje še druga, njemu povsem podobna bitja, ki so tudi občutila Božanstvo v sebi in videla, da v njih gori ista luč spoznanja kakor v njem. Prav tako so lahko sama ustvarjala in imela vso moč Mojega duha, le da so v njih posebne moči Mojega praduha svetile porazdeljeno, to pomeni, da je njihov značaj ustrezal Mojim sedmim poglavitnim lastnostim in zato je bilo njihovo število sedem.

13 Zgrešeno bi bilo misliti, da jim je manjkalo šest drugih lastnosti, saj so te ustrezale eni, vendar so v svojem bistvu vsebovale ustrezno potezo, ki jih je usposabljal kot nosilce posebne lastnosti, in to lastnost so bitja tudi odlično razvila; kajti že v prazčetku sem Svoja bitja zasnoval tako, da drugo brez drugega ni moglo shajati, in to je bilo tudi najboljše sredstvo za preprečevanje povzdigovanja drugega nad drugega.

14 Lucifer, ki je dobro vedel, da naj bi on v sebi predstavljal Bogu nasprotni pol, je začel zgrešeno načrtovati, da bi Božanstvo nekako vsrkal vase, in je tako zapadel v zmoto, da bi kot ustvarjeno, in s tem

končno bitje, vase lahko sprejel neskončno. Kajti tudi tukaj velja zakon: 'Nihče ne more Boga (Neskončnosti) videti in ob tem ohraniti življenja.' Božanstvo lahko torej

zgolj občuti, Njegove ukaze (dokler je v ustreznem središču) sliši, nikoli pa Božanstva ne more osebno videti.

15 Ker končno bitje nikoli ne more dojeti neskončnosti, lahko glede tega zlahka zapade v zmoto, in če v njej vztraja, v njej tudi ostane.

Zato se je Lucifer kljub vsem svarilom tudi ujel v utvaro, da bi lahko vsrkal Božanstvo in Ga tako ujel. S tem je zapustil pravo oporo, se oddaljil od središča Mojega srca in se čedalje bolj predajal zgrešeni želji, da bi okoli sebe zbral svoja ustvarjena bitja, nastala z njegovo pomočjo, vendar iz Mene, in zavladal prostoru, naseljenem z bitji vseh vrst.

16 Prišlo je do razkola, do ločitve na dve strani, kar je pripeljalo do tega, da je bila Luciferju odvzeta moč, ki sem mu jo dal, in tako je s svojimi privrženci postal nebogljjen in brez moči ustvarjanja.

17 Seveda se je postavilo vprašanje: Kaj naj se nato zgodi z armado padlih in kakor mrtvih, to pomeni nedejavnih?

18 Mogoči sta bili le dve poti. *Prva pot*: Uničiti Luciferja in njegove privržence in nato ustvariti nekoga drugega, ki bi verjetno zapadel v isto zmoto, kajti popolnejši duh, ki bi ga Jaz izpostavil iz Sebe in ne bi bil odvisen od Moje volje, tudi ne bi mogel ničesar ustvariti. Ustvariti stroje, ki samodejno izvajajo, kar jim ukažem, ne bi bilo težko. Da bi se dosegla luč samospoznanja, pa je bila dotedanja pot edina mogoča. Ker pa so bili s pomočjo Luciferja ustvarjeni tudi drugi duhovi, ki so Mi ostali zvesti, so zato sodili v njegovo sfero. Nenadno uničenje Luciferja bi torej pomenilo tudi uničenje vseh živih bitij.

19 Predstavljajte si človeka, ki je okoli sebe zbral otroke in otroke otrok, ki sicer izvirajo iz njega kot posrednika, vendar svoje življenje kljub vsemu dolgujejo Meni. Če naj bodo dejanja tega človeka, njegove misli in vse drugo za zmeraj uničeni, bi morali biti uničeni tudi njegovi potomci, ker bi sicer spomin nanj še naprej živel v njih. Samo popoln izbris vsega, kar je bilo kadar koli na kakršen koli način povezano z njim - ne glede na to, ali je bilo dobro ali slabo ali uničenje zasluži ali ne -, bi šele omogočil popolno pozabo.

20 S čim naj bi si Lucifer, ki je padel zgolj zaradi svoje zmote in bi navsezadnje lahko dobil tudi priložnost, da se zmoti odpove, to zaslužil? Zakaj naj bi bitja, ki so Mi ostala zvesta, zaslužila uničenje, in nazadnje: Kaj je z Mojo modrostjo, če ne bi že od vsega začetka spoznal in

predvidel možnost takšnega odpada, da se kaj takega ne bi ponovilo? In predvsem: Kaj je z Mojo ljubeznijo, če ne bi opustila uničenja in bi z modrostjo našla pot, kako izgubljena bitja vrniti k luči spoznanja, da bi se tudi obdržala v pravem ravnotežju polarnih lastnosti?

21 Ostala je torej le *druga pot*, in to imate v materialnem stvarstvu pred seboj.

22 Predstavljajte si človeka, ki nikakor noče sprejeti, da je kralj dežele mogočen vladar, ki je človeka sicer opremil z vso močjo in pooblastili, vendar ta kralja še nikoli ni videl. Upira se mu in bi se rad sam zavihtel na prestol. Da upornik ne bi pokvaril njegovih zvestih podložnikov, ga kralj ujame, mu odvzame okrasje in pooblastila, in ga da vreči v trdno ječo za toliko časa, dokler ne bi prišel k pameti, enako stori tudi z njegovimi privrženci. Privržence, ki se pokesajo in spoznajo svojo zmoto, tudi osvobodi, in ti potem kralju, ki se jim nato tudi vidno pokaže, prisežejo zvestobo.

23 Ta slabotna, zemeljska prisposoba vam razkriva Moje početje, kajti ječa je materialno stvarstvo. Da bi razumeli kaj več, bi morali spodbuditi zaznavanje v svoji

duši, kajti človekov razum temu ni kos.

24 Duša je sestavljena iz nešteto delcev, vsak od njih ustreza misli, ki izvira iz Mene, in ko se duša sestavi, ne more biti drugačna kakor je, saj tedaj ustreza značaju, ki ga je prejela. Ko se neki kristal dokončno izkristalizira, se v svojem bistvu ne more več spremeniti, kristalizira ali kot romboeder, heksaeder, oktaeder in tako naprej, glede na to, katera oblika ustreza njegovemu značaju, to pomeni, ustreza sprijetim delcem okoli njegovega življenjskega središča.

25 Če je treba popraviti kristale, ker niso nastali povsem čisti, jih je treba v ta namen raztopiti s toploto (ljubeznijo), da se ti potem z ohladitvijo tople vode ljubezni - ali povedano drugače, z opustitvijo svoje *volje* - izkristalizirajo na novo. Spet postanejo novi, lepi kristali, in vsak odgovoren kemik si prizadeva ustvariti kar se da lepe, prozorne in velike kristale, ki ustrezajo njegovemu namenu.

26 Glej, takšen kemik sem Jaz! V topli vodi ljubezni razpustim kristale, ki so postali nečisti (Lucifer in njegovi privrženci), in nato pustim, da se te duše na novo izkristalizirajo, se zbistrijo. Znano vam je, da to poteka z vzpenjanjem iz mineralnega in rastlinskega kraljestva do človeka. Ker pa Luciferjeva duša zajema vse materialno stvarstvo, se mora to izraziti v človeški obliki. Tako se vse duhovne združbe zmeraj združujejo v eni osebi, ki jih predstavlja kot vodja tistega združenja, in ustvarjajo tisto, kar imenujemo njegovo sfero. V materialnem svetu ni prav nič podobnega, kar bi to jasno ponazarjalo, zato pravim: Začnite zaznavati s svojo dušo!

27 Zdaj boste tudi bolje razumeli, zakaj Lucifer zmotno misli, da mora tako ravnati, kakor ravna, da bi bila materija lahko ustvarjena - v zmoti je zato, ker končni namen Mojega stvarstva ni materija, temveč zgolj svobodno spoznati, ljubiti in razumeti Božanstvo kot cilj Mojih, iz Mene porojenih bitij, materija ob tem pa je le nujni pripomoček. Lucifer je vztrajal v tej drugi zmoti in se nazadnje izgubil v konicah svojih polarnih lastnostih, samega sebe slepil, da mora zato nujno ohraniti materijo. Dano mu je bilo le toliko svobode, da je lahko materijo prežl, to pomeni, da si jo je zavestno ogledal v sebi, da bi tako kot prvoustvarjeni duh spoznal, kakšno trpljenje je pripravil svojim sopotnikom, in da bi ga to privedlo na pot vrnitve. Tega ni storil, temveč je, prav nasprotno, hotel vladati kot knez materije, ki mu je pripadala. Da bi obdržal svoje kraljestvo, je, kolikor se je le dalo, spet potemnel na novo izoblikovane človeške kristale, kajti boj z Bogom se mu je zdel nekaj velikega, vzvišenega in življenje ohranjajočega.

28 Človeški kristali, ki jih je bilo treba, da bi se dosegel namen, spet osvoboditi, so se lahko nagnili na *njegovo* ali na *Mojo* stran, in so se v času življenja seveda največkrat ujeli v njegove mreže. Poglej poganstvo, v katerem se Lucifer pusti častiti kot kralj, svoje polarne lastnosti, ki v sebi prav tako skrivajo veliko modrost, pa kot bogove.

29 Postavlja se vprašanje: Zakaj dopuščam takšno početje? Tega ni mogoče razumeti, dokler človek ne upošteva končnega cilja, to pa je najbolj svobodno samospoznanje v Bogu.

30 Če kakšen veliki ljudski voditelj zapade sprevrženostim in za seboj potegne še svoje somišljenike, kako potem najhitreje uresničiti cilj - vsem prinesiti pravo luč? Zagotovo tako, da se voditelj ljudstva sam odpove svojim sprevrženostim, kajti tedaj mu bodo privrženci kar najhitreje sledili. Če pa mu skušamo samo izmikati posamezne privržence tako dolgo, dokler ni sam povsem razgaljen, pa se cilj odmakne nekam v prihodnost.

31 Pri meni ves čas velja, da je treba zadeve urejati v jedru, šele tedaj, če tega ni mogoče doseči, je treba ubrati ovinek!

32 Ker se je med ujetništvom - pomisli na prisposodobu o kralju - stalno očitalo: `Če bi lahko *videl* kralja, bi verjel vanj!' je to sprožilo Moje učlovečenje; učlovečil sem se prvič, za padle, in drugič, da bi tisti, ki niso padli, Božanstvo osebno videli in tako okronali svojo vero.

33 V tem je skrivnost Mojega učlovečenja, ki je moralo predreti materijo, saj bi ta sicer - če bi se Lucifer čedalje bolj izgubljal v trdoti nasprotnega pola -, nujno postajala vse trša in trša. Moje učlovečenje je to ustavilo in natančno pokazalo pot k odpravi malikovalske službe in čaščenja polarnih lastnosti, in moralo ponuditi tudi dokaz, da je mogoče, prvič, smrt premagati - ta ljudi veže na materijo in njene užitke - in da je to nekaj skrajno uresničljivega, in drugič, da v materiji ni življenja, temveč je življenje zgolj v duhu, saj je materija le ujetnica duha.

34 Samo po sebi se razume, da sem si pripravil najprimernejšo deželo, ljudstvo in družino, kjer bi bilo Moje žrtvovanje zanesljivo uspešno, kajti sicer bi Me Lucifer lahko premagal; zgodovina judovskega ljudstva pa odgovarja na vprašanje, kje se je to moralo zgoditi.

18. poglavje

Ebalova vizija

1 Ko so se učenci zbudili iz posebne omamljenosti, so se čudili, da so tako trdno spali, in vprašali so Me, kaj se je pravzaprav dogajalo z njimi.

2 Jaz sem jim rekel: »Naj vas to ne skrbi; še velikokrat se bo zgodilo, da si boste zastavili isto vprašanje, ne da bi takoj dobili odgovor nanj. Toda ob pravem času boste dobili tudi pravo pojasnilo.«

3 Med tistimi, ki so Mi sledili, pa je bil tudi Jud Ebal, ki si je Moj nauk povsem zapisal v srce in si na vso moč prizadeval, da bi prebudil svojega duha. Zaradi preteklega življenja, ki mu je zapustilo večje duševne sposobnosti, je imel dar jasnovidnosti, dar, da je lahko v sebi opazoval prihodnje ali pretekle dogodke.

4 Ebal je pristopil k Meni in rekel: »Gospod in Mojster! Moja duša se zmeraj boleče zgrozi, ko Te v urah tišine priklidem pred oči. Tedaj se pred menoj vrstijo mračni prizori in zdi se, da mi njihova grozljivost skuša nekaj sporočiti. Že pogosto sem opazoval kaj prihodnjega ali preteklega, toda nikoli nisem čutil takšne bolečine kakor tedaj, ko mislim Nate in na prizore, ki se mi prikazujejo v duhu.«

5 Jaz sem rekel: »Povej, dragi Ebal, kakšne prizore opazuješ, da bi lahko tudi navzoči vedeli, kaj občuti tvoja duša.«

6 Ebal je odgovoril: »Gospod, vidim odprta nebeška vrata in svetlo luč, ki sije iz neizmernih globin stvarstva. In neki glas mi sporoča: `Glej, to je Luč sveta, ki se je spustila k ljudem in zdaj prebiva pri njih.'«

7 In nato Te zagledam, kako hodiš obsijan od Te luči, ki Te povsem presvetljuje, vidim, da v Tvojem srcu gori plamen, ki postaja čedalje svetlejši. In čim svetlejši je plamen, toliko bolj izginja luč, ki sije od zunaj.

8 Potem pa sem videl, da se približuje temna postava, ki si prizadeva zakriti luč v Tebi; ob tem prizadevanju sem zagledal nebeške trume, ki strahoma opazujejo dogajanje spodaj. In glej, čim bolj si je postava prizadevala, da bi Te obdala s temo, tem bolj je sijala luč v Tebi. Nazadnje je prikazen padla Predte, zaslepil jo je premočen svetlobni sij. Ti pa si se dotaknil mračne prikazni, ki je kot mrtva ležala pred Tvojimi nogami, in ji rekel: `Blaženi vsi grešniki, ki se spokorijo, saj noben greh

ni tako velik, da ga ne bi bilo mogoče odpustiti, če grešnik prosi v Mojem imenu., Tako prosi še ti, da ti bo lahko odpuščeno.'

9 Videl sem, da so bile Tvoje roke in noge prebodene, iz Tvojega srca pa je stekla kaplja krvi. Prikazen, ki je ležala ob Tvojih nogah, je vsrkala to kapljo, iz nje oživila, in postajala čedalje svetlejša, dokler še sama ni zasijala v najsvetlejšem siju. Potem se je čez nebeški prostor zaslišal glas: `Glejte, poslal sem Svojega sina, da Mi pripelje Izgubljenega, in ni se bal umreti, da bi s Svojo srčno krvjo poživil in oživil oslabelega. Blagor Njemu, kajti zdaj povsem prebivam v Njem; eno sva na vekomaj!'

10 Ko je glas izzvenel, sem se spet ovedel. Ob meni je stala ista temna prikazen in se mi porogljivo smehljala, kot bi mi hotela nekaj reči, potem pa izginila.

11 Povej mi, Gospod in Mojster, kaj vse to pomeni; četudi je bilo to lepo opazovati, kljub temu ob tem ves čas občutim, kot sem že povedal, globoko notranjo bolečino, ki me pogosto ovira premišljevat ali čustvovati.«

12 **Jaz** sem rekel: »Ebal, po eni strani tvoja duša čuti, kaj se bo zgodilo v prihodnjih dneh, po drugi strani pa se boji dogodkov, katerih končnega cilja ne more razumeti in ne dojeti. To jo potem zelo bremeni, tlačijo jo vsi ti njej nerazumljivi vtisi, rada bi jih razrešila, vendar jih ne more, prav zato ne, ker jih ne razume, in potem ob tem čuti bolečino kakor ujetnik, ki se bojuje z okovi in se jih trudi znebiti. Skušaj v srcu bolj kakor doslej razviti ljubezen do Boga! Pomiri se v srcu in prisluhni glasu svojega duha in kmalu ti bosta pravo spoznanje in potrpljenje oster nož, s katerim boš prerezal te okove.

13 Vsi, ki so nadarjeni tako kakor ti in so zmožni svojo dušo razširiti daleč zunaj sebe, tako da lahko zaznajo prihodnje dogodke, ki so že začeli metati svoje sence, ter v sebi spodbuditi in opazovati preteklost, se morajo predvsem uriti v potrpežljivosti in miru, da jih opazovano ne bi bremenilo, temveč bi vse to razumeli.

14 Tako je tudi s teboj, in kmalu ti bo že sama prihodnost pokazala, kaj je resničnega na tvoji jasnovidnosti.

15 Zdaj pa končajmo s pogovori in telesom privoščimo še potreben nočni počitek, ki je pod prostim šotorom iz zvezd v tem čistem gorskem zraku še zlasti dobrodejen in krepien. Jutri nas namreč čaka veliko delo, na zunaj sicer samo Mene, notranje pa vse vas, in zanj morate biti pripravljeni in okrepljeni.«

16 Ebal se je oddaljil od Mene, vsi navzoči pa so legli na mahovnata tla, ki so dajala mehko ležišče. Pod varstvom Mojega duha so v prostorni Očetovi hiši zaspali mirno in sladko kakor otročki, še zadnjič pod brezpogojno skrbjo Moje volje. Kajti s tistim dnem se je v zunanjem smislu začela od njih umikati Moja prisilna postava, in glede na količino njihove dosežene vere Vame, je lahko začel nad njimi pridobivati oblast sovražnik; od tistega dne so se lahko bolj urili v samostojnosti, namesto da so bili neprenehoma obdani z Mojo osebno Božjo močjo, ki jih je, ne da bi se tega zavedali, tudi varovala in oskrbovala z vsem tako, da jim ni bilo treba skrbeti za nič. Odslej naj bi se pokazalo, koliko so ob Mojem nauku in Mojih dejanjih dozoreli in postali samostojni.

19. poglavje

Gospod pride k Raelu

1 Ko so se učenci naslednje jutro zbudili, so bili vsi zelo okrepljeni, toda kljub temu so opazili, da je vsak čutil nekakšno duševno praznino in neodvisnost, to pa se je še

zlasti kazalo v tem, da so kar med seboj razpravljali o različnih vprašanjih, namesto da bi tako kot po navadi odgovore nanje prepustili Meni. To je bilo prvo znamenje njihove nove samostojnosti in svobodne izbire prihodnjih poti, ki sta se pri Petru, kljub njegovi veliki ljubezni do Mene, pozneje stopnjevali do zatajitve.

2 Kmalu smo zapustili dolino, ki nam je v minuli noči dala zavetje in postala prizorišče tako pomembnega dogodka, ter se napotili proti severozahodu do Rimona, majhnega kraja bolj severovzhodno od Jeruzalema.

3 Komaj smo prispeli tja, je k Meni že pristopil neki možki - predstavil se je kot sel Lazarjevih sester Marte in Marije - in Me rotil, naj nemudoma pohitim v Betanijo, saj naj bi Lazar hudo zbolel in se sestri bojita za njegovo življenje. Povedal je še, da Me v Rimonu čaka že skoraj dva dni, in da so bili tako kakor on odposlani še številni drugi sli, da bi Me poiskali - saj sem ob tem času zmeraj obiskal Lazarja -, in da je zaradi gospodarja vesel, da Me je našel.

4 Slugi sem odgovoril (Jaz): »Ta bolezen ni namenjena smrti, temveč Božji slavi, da bo po njej poveljčan Božji sin.« (Jn11,4)

5 Za slugo so bile te besede zanesljivo znamenje, da nameravam ozdraviti njegovega gospodarja, in Me je priganjal, naj se takoj odpravim, da gospodar ne bi moral več dolgo trpeti, nato pa je z veselim sporočilom odhitel k čakajočima sestrama v Betanijo.

6 Jaz pa sem se obrnil k učencem in jim rekel: »Skušali bomo najti prenočišče, da se odpočijemo, saj se v Betanijo tako zelo ne mudi.«

7 Peter Me je vprašal: »Gospod, ali je torej Lazar že ozdravljen?«

8 Jaz sem mu odgovoril: »Ne še, vendar bo, toda prej mora odložiti vse, kar je na njem nečistega, tako kakor boste tudi vi morali odložiti vse nečisto, preden boste lahko vstopili v kraljestvo Mojega in vašega Očeta.«

9 Učenci niso vprašali nič več, kajti bili so že vajeni takšnega odgovora, ugotovili pa so že tudi, da so Moje odločitve zmeraj najpravilnejše.

10 Skozi mestece, ki je bilo bolj večja vas kakor mesto, smo šli na njegov drug konec, v smeri ceste v Jeruzalem, in prišli do lične odročne hiše, obdane z vrtom. Skrbno negovan vrt je razkrival, da njegov lastnik sodi med premožnejše ljudi, in da je tam našel miren kotiček, stran od posvetnega hrupa.

11 Pred hišo smo se ustavili in opazovali njeno ljubko lego, tedaj pa je iz nje stopil sluga in nas v imenu gospodarja povabil, naj pridemo bližje, in če želimo, lahko pri njem tudi prenočimo.

12 Navedli so Me kot vodjo skupine in Jaz sem mu rekel: »Povej gospodarju, da je prišel Tisti, ki ga že tako dolgo čaka - prenočil bi pri njem.«

13 Sluga je odšel, mi pa smo stopili na vrt pred hišo. Ni bilo treba dolgo čakati in spet je k nam prišel isti sluga in nas prosil, naj mu sledimo. Popeljal nas je v prostorno sobo, podobno dvorani, ki je bila po tamkajšnji navadi bogato okrašena s preprogami in različnimi umetniškimi predmeti ter takoj razkrivala lastnikovo bogastvo.

14 Kmalu se je prikazal tudi lastnik, oprt na služabnika. Bil je že zelo star mož častitljivega videza, šibil se je pod bremenom starosti. Njegov videz je vso našo družbo navdal z velikim spoštovanjem; obraz je izžareval mir, vse njegovo bitje je kazalo častitljivost starega patriarha, kakršnega si približno vsak zamišlja.

15 Prijazno nas je pozdravil in se opravičil, da mu je breme let - štel jih je že sto dvajset - preprečilo, da bi nas takoj sprejel, in naj mu takšne nevljudnosti ne štejejo v slabo.

16 Ko si Me je pobilžje ogledal, je bil zelo presenečen in je rekel (Rael): »Rabin, tebe pa sem prav danes ponoči videl v sanjah! Zaklical si mi: `Rae', prihajam k tebi, ker hrepeniš po Meni, in tvoja hiša naj bo blagoslovljena po Meni.'

17 In glej, sanje so se zdaj izpolnile! Kdo si, dragi mojster, kdo so ti ljudje, videti je, kot da sodijo k tebi?»

18 Jaz sem mu odgovoril: »Tisti sem, ki ga že leta željno čakaš; Tisti, ki Ga že poznaš, vendar Ti je postal tuj, saj so vmes minila leta, odkar si Me prvič videl.«

19 Rael je rekel: »Rabin, moj spomin je oslabil. Vem, da sem te videl, in to ne samo v sanjah, toda kljub temu se ne morem spomniti, kdaj naj bi to bilo. Toda o tem se lahko še pogovoriva. Prosim, glejte na to hišo kot na svojo in spočijte se! Moji služabniki vas bodo postregli kot moje zelo drage goste, kot bi bili moji pravi bratje.«

20 Rael je takoj naročil svojim ljudem, naj prinesejo vodo za umivanje nog in pripravijo obed. V prostorni jedilnici je bilo kmalu vse pripravljeno, in v najkrajšem času smo ob kruhu in vinu okrepili telo, v kar se da prijetnem ozračju bogato opremljene dvorane častitljivega gostilničarja.

20. poglavje

Rael razgrne svojo življenjsko zgodbo

1 Ko smo sedeli ob mizi, Me je Rael spet vprašal, kje Me je pravzaprav videl, ni se namreč mogel spomniti, kdaj naj bi se to zgodilo.

2 Jaz sem mu rekel: »In kljub temu se ti je to svetlo zapisalo v srce, le svoje največje srčne želje si ne upaš povezati z zemeljskim človekom. Ali nam ne bi razkril, katera je tvoja najbolj goreča želja?»

3 Rael, ki je sedel ob Meni, je rekel: »Rabin, vsak pravi Izraelec si želi, da bi se k nam iz nebes spustil Gospodov maziljenec in prebival med nami, ljudmi, kot so to napovedali preroki. Moji dnevi se iztekajo, moja leta že zelo presegajo število let, sicer namenjenih ljudem. V tej Božji milosti sem zmeraj videl znamenje, da mi bo še dano videti Tistega, ki nam je bil obljubljen, ki bo prišel v Davidovo mesto in bo na Sionu ustoličen kot najmogočnejši knez. Glej, rabin, moja največja srčna želja je, da bi ti dnevi končno prišli, zdaj pa sem jo razkril tudi tebi in tvojim.«

4 »Res je,« sem (Jaz) rekel Raelu, katerega obličje je pri razkrivanju te njegove srčne želje prav zažarelo v pobožni veri, »toda povej nam, ali si kdaj tudi opazil kakšno znamenje, da se res bližajo dnevi, ko naj bi Bog obiskal Svoje ljudstvo?»

5 Rael je rekel: »Rabin, ne bi več živel, če tega ne bi prav zanesljivo vedel! Glej, videl sem veliko sveta in prizadeval sem si, da bi poleg znanja, ki mi ga je dal tempelj, pridobil še tuje znanje. Naši predpisi sicer prepovedujejo, da bi se pečali še s tujimi nauki, toda v mladih letih sem bil bolj svobodomiselnega duha, ni mi bilo veliko mar za to, kaj je dovoljeno in kaj ne. Zdelo se mi je, da je dovoljeno vse, kar mi je bilo všeč. In ker sem bil iz bogate hiše in sem zaradi zgodnje smrti staršev zelo kmalu podedoval vse bogastvo, sem želel potovati v upanju, da si bom tako razširil obzorje in si pri ljudstvu zagotovil pomembnejši položaj, kot je položaj pismouka, ki ni prišel veliko dlje od jeruzalemskega obzidja.

6 Že prej - minilo je polnih sto let - ni bila vera Gospodovega ljudstva več tako trdna, danes pa je še toliko bolj omajana, in že v moji mladosti se je slutilo, da se bo moralo kmalu izpolniti tisto, kar so napovedali preroki. Ko sem videl, da je ljudstvo izgubilo svobodo in je nazadnje Pompej zavojeval deželo in sveto mesto, sem postajal čedalje bolj neučakan. Še danes imam pred očmi, kako je rimski poveljnik

vdrl v svetišče in je ljudstvo, zbrano okoli templja, pričakovalo, da bo jeza Najvišjega strla glavo poganu, ki je oskrunil svetišče. Toda zgodilo se ni nič!

7 Rimljana je sicer prevzela svetost kraja in se je plaho umaknil iz najsvetejšega, toda jeza Najvišjega se ni izlila nad njegovo glavo niti nad rimsko nasilno moč.

8 Tudi Rešitelj, Mesija, ni prišel k Svojemu ljudstvu.

9 Vse to je moje srce navdalo z globoko nevero in sklenil sem, da se odvrnem od obljubljenе dežele. Prepotoval sem vso Grčijo, Malo Azijo in Italijo, in nato sklenil, da bom poiskal pravo spoznanje tam, kjer je bilo naše ljudstvo tako dolgo zasužnjeno - v Egiptu. Mojzes naj bi bil posvečen v vso modrost svečenikov egiptovske dežele in enako modrost sem si hotel pridobiti tudi sam.

10 Nekoč je bilo skoraj nemogoče vstopiti v tempelj in k misterijem, to je bilo mogoče le z največjo vztrajnostjo in na priporočilo faraona, danes pa to še zdaleč ni več tako težko, kajti egiptovski skrivni nauk je mogoče prav tako kupiti kakor številne druge redke obrtniške izdelke. Iskalec skoraj nič ne izve o pristni, stari modrosti, saj niti sami svečeniki več ne razumejo, kaj se skriva pod svetimi podobami, in v svojih misterijih uganjajo samo prazno formalno kramo, kakor se dogaja tudi v našem templju, kjer je forma prekrila duhovno jedro.

11 Le še nekaj pristnih, pravih svečenikov - redkih biserov pravega, starega kulta - še živi odmaknjeno v posameznih delih Egipta, iz njih pa se lastni rojaki ali norčujejo in jih zasmehujejo kot posebneže ali pa jih ljudstvo in svečeniki častijo kot svete može. V resnici pa niso ne eno ne drugo, so le zvesti ohranjevalci prastare, vzvišene, prave vere, ki je še preostala kot priča nekega višjega duhovnega življenja, o katerem današnji svet ničesar več ne sluti.

12 Imel sem srečo, da sem srečal prav takšnega človeka. V Tebah sem se uдинjal v službo Horusu. Tam je v templju živel star modrec, ki so ga svečeniki še častili s plahim strahospoštovanjem. V njem se je v urah svete zamaknjenosti prebujal duh prerokovanja in odpiralo se mu je duhovno oko. In ker se je zmeraj natančno izpolnilo vse, kar mu je duh razkril, je užival velik ugled.

13 Njemu dolgujem vse, kar vem, kajti tisti častitljivi starec me je imel rad in mi je nekoč dejal, da bom jaz še doživel, da bom videl Tistega, ki ga on ne bo - razen skozi moje oči. `Spušča se duh resnice, ki ga pošilja večna ljubezen, in širil bo najsvetlejšo luč. Tedaj bo Izida objokovala ubitega soproga, večni Sin pa bo zavladal z Očetovega prestola. Napočila bo nova doba. Planet se bo prekucnil in nastal bo nov svet, dokler ne bo Sin znova, opremljen z vso močjo, kot velik sodnik nad mrtvimi ločeval pravo od lažnega.'

14 Tako mi je tedaj govoril modrec in zdaj dobro razumem, kaj je hotel s tem povedati.

15 Dvanajst let sem bil učenec tega izrednega moža in samo meni je povsem zaupal. Nekega dne mi je modrec dejal, da sluti svojo skorajšnjo smrt in želi, da bi jaz ohranil, česar me je naučil. Obstajal naj bi namreč samo *en* bog, in edino Njemu služi vse ustvarjeno. Toda Božanstvo se je odločilo - modrecu je bilo namreč tako razodeto -, da bo Svoja ustvarjena bitja naredilo nadvse blažena, zato bo samo Sebe odelo z mesom in se kot človek spustilo na zemljo, da bi pokazalo poti odrešitve vsem tistim, ki bi želeli hoditi po njih. Že kmalu naj bi bila s tem povezana tudi velika sodba, da bi se te poti razgrnile in bile na voljo tudi mračni sili teme, ki skuša uničiti tisto, kar ljubezen ustvari. Zato naj bi bilo dobro, da bi se vsak poglobil vase, da ga ne bi doletela sodba. Poglobljanje pa naj bi bilo takšno: `Ljubiti Boga nadvse, spoštovati moči, ki izhajajo iz njega, vendar jih ne častiti kot bogove, da ne bi tako stopali po

zgrešenih poteh.' Naj ne bi več trajalo dolgo in nastopila bo sodba, ki bo uničila vse bogove.

16 Priseči sem mu moral, da bom ohranil vero v *enega* Boga svojih očetov, kajti isti je, kot Gaje našel tudi modrec: nikakršen maščevalni bog, kakor se Ga pogosto graja, temveč Bog ljubezni, ki ne besni in ne kaznuje, temveč mora velikokrat ustaviti ljudstva, da se ne bi povsem sprevrgla, pogosto celo pokončati telesa kot edino sredstvo, da reši duše. `Glej, duh mi je rekel - in moje oči so videle -, da je tvoja dežela izbrana za to, da se v njej uresniči ta veliki čudež. Tam se bo zgodilo, kar bo danes in tudi poznejšim rodovom na vekomaj nedoumljivo, ker je božansko in človeškemu umu nedostopno.'

17 To je povedal moj učitelj in vodnik v duhovne misterije praverstva egiptovskega ljudstva, ki pravzaprav - pravilno razumljeno - vsebuje iste resnice kakor naša pravila, le drugače izražene.

18 Kmalu nato je umrl, jaz pa sem se vrnil v domovino, da bi pričakal tisti veliki čas. V jasnovidnih sanjah se mi je razkrilo, da bom priča vsemu temu. Kmalu se mi je tudi zazdelo, da bi bilo dobro, da se umaknem iz kroga tempeljskih duhovnikov in pismoukov, kajti še prepogosto mi je bilo razodeto, da od tam zveličanje ne bo prišlo. Sredi tistih, ki v Boga verujejo le toliko, koliko jim to dopušča lastna korist, se vzvišeni Mesija ne more pojaviti, ali pa bi to moral biti samo mesija pomembnih, bogatih in slavnih, ne pa tisti, ki bo osrečil ljudstvo.«

21. poglavje

Gospod spomni Raela na preteklost

1 Jaz sem rekel: »Rael, ali nikoli nisi slutil, *kdo* naj bi bil ta, ki naj bi prišel sem kot pričakovani Mesija ali je morda že celo tu?«

2 Rael je, medtem ko Me je smehljaje se opazoval, odgovoril: »Mojster, ti in tvoji ste vstopili v mojo hišo ne da bi vas vprašal: `Kdo ste?` Človek naj bi namreč izkazoval gostoljubje ne glede na osebo zato, da bi bil lahko revež enako postrežen kakor imenitnej, in sicer iz čiste ljubezni do bližnjega. Preden pa ti odgovorim na zastavljeno vprašanje, moram vsaj malo vedeti, kdo ste.

3 Glej, star sem in rad bi se v miru pridružil očetom. Zato oprosti, če sem previden, da ne bi z nebrzdanim govorjenjem nakopal težav svoji glavi, ki je v Jeruzalemu ne vidijo radi, in lahko doletijo tudi starca, če prehitro razkrije svoje najskrivnejše misli.«

4 Jaz sem rekel: »Če zdaj pred vsemi razkrijem tvoje najskrivnejše misli, ali se boš še bal, da bi te mi izdali?«

5 Rael je rekel: »Rabin, če si tega zmožen, potem si moral že tako zelo izpopolniti svojega duha, ki ti omogoča skozi snovno zagledati duhovno, da nečastnega dejanja, ki bi mi škodovalo, nisi niti zmožen; kajti človek lahko pridobi visoke duhovne zmožnosti le, če odloži neplemenito. Sopotniki kot tvoji učenci so ti potem tudi zanesljivo podobni. Razkrij torej moje najskrivnejše misli, če to zmoreš.«

6 Jaz sem rekel: »Rael, poleg tega da veš, da Mesija ne bo kralj kakršnega pričakujejo judje — nadvse mogočen in zemeljsko bojevit junak, ki naj bi podjarmil vsa ljudstva in po možnosti kar vsakega posameznega Izraelca naredil za malega kralja, ki bi gospodoval nad tolikimi in tolikimi sužnji —, tudi veš, da bo Njegovo kraljestvo usmerjeno le v to, da reši duše in jih vpelje v Svoje kraljestvo miru, ki ni od tega sveta, temveč je onstran, v trdno zasnovani večnosti. Vse to ti je tisti modri Egipčan, imenoval se je Same, tudi najbolj natančno dokazal.

7 Ko si bil pred dvaindvajsetimi leti nekoč v templju, si slišal in videl, da je dvanajstletni deček navzoče osupil ne samo s svojo modrostjo, temveč tudi s čudežno močjo. Molčal si in se zelo čudil, da slepi farizeji in pismouki niso opazili, *kdo* se je skrival v dečku. Tebi je duh takoj razkril, da je tam, pred očmi vsakogar, v živo stal pričakovani Mesija, in samo največji napuh in slepota duše, značilni za učene levite in pismouke, sta jim preprečevala, da od dreves niso videli gozda.

8 Neprenehoma si tudi spremljal dečkov razvoj, potrudil si se celo, da si njegovim revnim staršem s svojimi poznanstvi priskrbel delo, da si tako storil, kar je bilo v tvoji moči. Sicer si si mislil, da tam, kjer prebiva Božanstvo, tvoja pomoč niti ni potrebna, toda hotel si pokazati vsaj dober namen.

9 Potem ko te je starost čedalje bolj priklepala na hišo, tako da je, razen kratkih sprehodov po svojem vrtu, že leta nisi zapustil, si o Njem še naprej poizvedoval po drugih.

10 Odkar je pred tremi leti vstal prerok, Jezus iz Nazareta, nihče natančneje od tebe ne ve, da je to prav tisti deček. In nihče v vsem Izraelu ni *bolj* od tebe prepričan, da je ta Jezus — Kristus, pravi Božji maziljenec! Tega svojega najbolj notranjega prepričanja si ne upaš razkriti zaradi razlogov, ki si si jih določil sam. In zdaj povej, ali nisem povedal resnice?«

22. poglavje

Gospodov govor o zaslugah

1 Rael, ki Me je od tedaj, ko sem omenil dvanajstletnega dečka, čedalje pozorneje opazoval, sprva, ko sem nehal govoriti, ni rekel nič, nato pa je pograbil Mojo roko, si jo pritisnil na srce, in medtem ko Mi je ljubeče zrl v oči, ganjeno spregovoril:

»Gospod, torej le nisem zaman čakal Nate, moje oči so Te le zagledale! O Ti, najbolj ljubeči Oče, kako si osrečil Svojega nevrednega služabnika! Zdaj mi boš zagotovo kmalu odvzel težko breme, telo, da bo moj duh povsem v Tvoji luči in opazoval Tvoje veličastje, zastrto v oblačilu človeškega telesa. Šele zdaj prav razumem besede: `Bog je človek, in Sin človekov vlada svetu. Bog je Svojemu sinu dal oblast v nebesih in na zemlji, in ljudstva ne morejo postati blažena drugače kot le po Njem!'

2 Tako je zvenelo nekaj takratnih nauk, ki so mi jih zaupali, vendar so si jih poslušalci zmeraj napačno razlagali, zato so mi jih tudi prenesli kot dokaz o zgrešenosti novega nauka.

3 Zdaj pa je povsem jasno, da je Bog v Tebi res postal človek, in Tebi kot Svojemu sinu, kot človeku po telesu in duši, dal vso oblast, medtem ko je Tvoj izvirni duh Oče. O Gospod, s čim sem si zaslužil tako veliko milost, da si mojo hišo blagoslovil s Svojo navzočnostjo?«

4 Jaz sem rekel: »Rael, bi raje videl, da bi šel mimo? Tvoj zadnji stavek je bil nepotreben, kajti že vem, koga obiščem v njegov blagor in kdaj, o nikakršni zaslugi ne moremo govoriti; kajti še vsakokrat sem prišel k ljudem zgolj po ljubezni, ki Me je pritegnila k njim in ne zaradi njihovih zaslug. Če pa sem že tukaj, pa tega ne sprašuj iz nekakšne zemeljske vljudnosti, temveč se veseli Mojega prihoda.

5 Zelo dobro vem, kako je v tvojem srcu, in da res čutiš veliko ljubezen do Mene in si Mojega obiska zelo vesel, toda ne vidim rad, da se ljudje potem, ko Me prepoznajo, sprašujejo po pravih razlogih za Moj prihod k njim in na to gledajo kot na plačilo za nekakšno uslugo.

6 Poglej Moje učence tukaj! S čim naj bi si ti zaslužili, da sem zmeraj ob njih in jih

vpeljujem v vse skrivnosti nebes? Povem ti: prav z ničimer! Ljubijo Me in ta ljubezen jih prostovoljno povezuje z Mojo osebo. In če bi se njihova ljubezen ohladila, bi se prav tako prostovoljno odvrnili od Mene in se posvetili stvarjem, h katerim bi jih pritegnilo nagnjenje, ki jih je odvrnilo od Mene. Vzrok torej ni nikakršna zasluga, ki bi jih šele naredila vredne, da bi bili v Moji bližini. Zato sem tudi zmeraj rekel: Pridite k Meni vsi trpeči in obremenjeni, da vam odvzamem bremena! Ne zahtevam drugega, kot da Me zaradi tega ljubite in potem vas bom vse poživil. Kdor pa kljub veliki teži svojih grehov ne pride prostovoljno k Meni, pa Mojega obličja ne bo mogel gledati, še najmanj pa bi si lahko kdo s še tako plemenitim dejanjem, vendar brez ljubezni v srcu, pridobil kakršno koli zaslugo, ki bi Me prisilila, da se mu približam.

7 Glej, Rael, vse to sem ti povedal, da bi v pravo luč postavil še zadnji ostanek filozofije, ki ti narekuje, naj zbiraš zasluge, da bi duhovno napredoval, in da bi vedel, da so vse zasluge, storjene brez ljubezni do Mene, brez pomena! Toda pustimo zdaj to.«

23. poglavje

Raelovo posestvo

1 Nato sem okrepil Raela, ki je bil zaradi domnevnega očitka povsem skrušen, in takoj se je razvedril. Zaradi Moje navzočnosti je v srcu čutil le veselje in znebil se je nepotrebnih pomislekov.

2 Okrepilo se je tudi njegovo telo, tako da je lahko hodil brez služabnikove pomoči. In občutek moči, ki ga je prežemal, ga je navdal s tolikšno blaženostjo, da je začel znova zelo zgovorno pričevati, kdo naj bi Jaz bil, in pozval vse navzoče, naj se pridružijo hvalnici. To sem iz znanih razlogov prepovedal, kot že tolikokrat prej, in vse pozval na ogled Raelovega posestva, ki je bilo res ogleda vredno, saj naj bi ta ogled zelo vplival na vsakega od njih.

3 Hodili smo iz sobe v sobo, hiša pa se na zunaj, z deželne ceste, ni po ničemer razlikovala od drugih po judovsko zgrajenih hiš, toda v notranjosti - še zlasti proti vrtu -, skriti radovednim pogledom, pa je v celoti razkrivala grški slog. V sobah je bila množica grških, rimskih, egipčanskih in indijskih umetnin, ki so okusno razmeščene dajale sobam zelo imeniten in prijeten videz, tako da se številni Moji učenci, ki še nikoli niso živeli v tako čudovito opremljenih prostorih, temu niso mogli dovolj načuditi. Bolj kakor bogastvo, ki je bilo vidno vsepovsod, se je povsod kazal najpopolnejši umetniški okus in zagotavljal nadvse skladen vtis.

4 Enako je bilo opaziti na vrtu, ki je bil urejen kot dobro negovan rimski vzorčni vrt, okrašen s kipi, vodnjaki in živo mejo, le da se je že povsod opazil vpliv pozne jeseni. Moji so že pri Lazarju videli lepe in bogato opremljene sobe in tudi takšno okolico, toda tam je bila v ospredju uporabnost, tukaj pa se je gledalo samo na umetniški vtis.

5 Najprej se je le med posamezniki, potem pa kar med vsemi navzočimi razširil pogovor o tem, ali Mi je prav, da se človek ob zasledovanju duhovnega cilja hkrati spogleduje s svetom in njegovimi zakladi in se, še veliko bolj zavržno, obda s tolikšnim razkošjem, ki je očitno zgolj paša za oči in zlahka uspava dušo. Prav odgovor na to vprašanje je bil razlog, zakaj sem Svoje povabil, naj si ogledajo Raelovo posest. Raela je očitno zelo veselilo, da sem tudi Jaz pozorno poslušal njegovo pripovedovanje, ko se je trudil poudariti lepoto posameznih, zlasti popolnih

kipov, in hvalil njihovo umetniško izdelavo. Takšna Moja pozornost je učence zelo presenetila, saj je bila v nasprotju z Mojim uničenjem kipov malikov, ki so tudi bili umetnine.

6 Ko smo tako stali pred kipom Apolona, umeščenega v nišo vrtnega obzidja in obdanega z grmičevjem, katerega lep obris je razločno izstopal na temnem ozadju, njihovega začudenja ni bilo konec. Menili so namreč, da bi se morala podoba omenjenega malika, tako kakor druge pred njo, v Moji navzočnosti sesuti v prah.

7 Vse je postalo še hujše, ko smo stopili v malo rotundo, v kateri je bila prava zbirka bogov - same vrhunske umetnine, ki so prostoru, podobnem templju, s svojo razvrščenostjo in okusno opremljenostjo dajale umetniško popoln vtis. Predvsem nekdanji ortodoksni judje so pred temi kipi čutili pravo grozo, in se jim je to, da sem navzoč ob Jupitru, Marsu, Apolonu, Veneri, Minervi, Ceresu in celo Plutonu zdelo nesprejemljivo. Niso mogli razumeti, kako sem lahko poslušal Raela, ko Mi je našteval umetnike, ki so vse to izklesali, kot da bi Mi bili povsem neznani. Vsi pa so čutili, da mora biti za takšno Moje nenavadno vedenje poseben razlog, zato so molčali, radovedni, kaj se bo izcimilo iz tega Mojega nenavadnega zanimanja.

8 Ko nam je Rael razkazal vse dragocenosti, ki jih je pospremil še z natančnim opisom o njihovem izvoru in starosti, smo se vrnili v dvorano in zasedli svoja prejšnja mesta.

24. poglavje

Gospod spregovori o umetnosti

1 Moji učenci so se nato neprikrito čudili posebni opremljenosti hiše in vrta, ki se jim ni zdela preveč primerna za judovskega modreca, tako da se je začel Rael opravičevati, češ da naj bi mu številna potovanja pogosto omogočila občudovati umetniške stvaritve tujih ljudstev, in samo to naj bi bil razlog, da je nekaj primerkov teh umetnin razstavil tudi v svoji hiši ne glede na to, da se ti predmeti sicer povezujejo s poganskim kultom mnogoboštva. Priklonil naj bi se le lepoti in ne malikovanju, in še to samo toliko, da s tem njegova vera v *enega* Boga ni bila in ne bo prizadeta.

2 Začeli so razpravljati, da je to nevarno in naj ne bi bilo združljivo z Mojzesovimi pravili, saj ta prepovedujejo tesnejše stike s pogani in zahtevajo spoštovanje starih, tradicionalnih šeg in navad.

3 Nazadnje Me je Rael vprašal: »Gospod in Mojster, povej mi, sem mar naredil kaj narobe, da sem hišo opremil tako, kakor si zdaj videl? Prepričan si lahko, da bom prvi, ki bo uničil vse umetnine, ki se jih je veselilo moje oko, če mi boš rekel, da to ni bilo prav.«

4 **Jaz** sem mu rekel: »Lahko si pomirjen. Če ne bi bilo prav, bi bilo vse že uničeno! Kajti tam, kjer se mudim, neprimerno ne more dolgo obstati. Si pa sam opazil, da sem delil tvoje veselje nad temi deli in te doslej nisem grajal.«

5 Nato sem se obrnil k učencem in nadaljeval (**Jaz**): »Kdaj se boste pa vi naučili pravično presojati - ne iz sebe, temveč iz Mojega duha? Veste, da Mi ni prav, če se ravna samo po določenih vrednostnih pravilih. Ravnajte in presojajte po pravilih najbolj notranjega, najresničnejšega duha, ki je položen v vas, in ne mislite, da je to, kar je proti vašim navadam že kar tudi proti Bogu!

6 Bog je drugim ljudstvom dovolil marsikaj, kar pa je vam moralo ostati nedostopno, če je hotel Svoje ljudstvo usposobiti za tisto, kar je zdaj dozorelo kot sad. Ko pa se

bo sad ločil od drevesa, pa bo samo od drevesa odvisno, ali bo še spočelo nov sad; kajti zdaj je drevo dovolj močno, da ne potrebuje več vrtnarjeve pomoči, v prihodnje si bo lahko pomagalo samo. Saj je vrtnar res naredil vse, kar je bilo mogoče! Če pa bo drevo gnilo in lenobno, se bo isti vrtnar s sekiro lotil njegovih korenin.

7 Vsa ljudstva je mogoče primerjati s sadnim drevesom, ki pa ga je treba negovati različno, glede na značilnosti posameznega ljudstva.

8 Mojzes je dal judom zapovedi in stroga pravila ter prepovedal, da bi se ukvarjali s čimer koli drugim kot le z notranjim pomenom Božje besede. Kdor je poklican, da ohranja duhovno jedro ne samo za to zemljo in njene prebivalce, temveč za vse stvarstvo, mora biti zavarovan pred zunanjimi vplivi. Kajti kdor teži k zunanosti, ne more biti hkrati tudi varuh ključa.

9 Judje so bili od nekdaj žilavi in svojeglavi. Prav to pa so primerne lastnosti za varuhe Božje besede, da bi se ta, kolikor je mogoče ohranila nedotaknjena. Druga ljudstva, ki takšnih potez nimajo, so imela na voljo tudi druge poklice, kljub temu pa zato niso bila v Božjih očeh nič manj vredna, tako kakor človek ne zaničuje rok in nog, ker niso tako kakor srce varuhi najbolj notranjega življenja, temveč jih, nasprotno, zelo ceni, saj bi bilo brez njih njegovo življenje pomanjkljivo.

10 Kdor misli, da se Bogu gnusi, če kdo duhovno in telesno živi drugače, kot to počne ljudstvo, ki je očitno pod Njegovim varstvom, se zelo moti. V prihodnjih časih, ko bodo razlike med ljudstvi čedalje bolj izginjale, bo prišlo tako daleč, da bodo ljudje že drug ob drugem živeli povsem različno, pa bodo lahko kljub temu enako blizu Mojemu srcu. Nihče naj se torej ne razburja nad drugim.

11 Iz tega lahko razberete, da Rael lahko mirno živi v družbi svojih umetnin in v čudovito urejeni hiši, pa je kljub temu Mojemu srcu zelo drag, kajti vse to opazuje, ne da bi se njegovo srce na to navezovalo. Zgolj hvaležno opazuje duhovno zmožnost, ki sem jo položil v človeka, in se je razvila v takšno umetniško spretnost, da razveseljuje tudi druge ljudi.

12 Če bi s kipom Jupitra ali katerega koli drugega božanstva Rael tudi častil malika - ali kdo drug v tej hiši -, bi bili kipi uničeni, da bi lahko vsak videl: Bog je samo *eden!* Vendar tukaj malikov ne častijo. Rael in njegovi domači povsem verjamejo Vame in jih umetnine veselijo zgolj kot predmeti čiste umetnosti.

13 Zakaj pa naj bi Jaz uničil nekaj - kar sem sam posredno ustvaril tako, da sem v človeka položil umetniško sposobnost -, dokler ima človek pravilen odnos do tega? Kajti verjemite Mi, vse to, kar imenujete umetnost, je Bog iz zelo modrih razlogov položil v človekovo srce, in to boste zlahka razumeli.

14 Tako kakor podrejena žival, ki ima le omejeno inteligenco, ni zmožna s premislekom izdelati nekega umetniškega izdelka, ga ne more izdelati niti človek, če ne skuša razviti svojih duhovnih sposobnosti.

15 Zelo dobro veste, da se kultura nekega ljudstva najlažje presoja po njegovih umetniških delih, kajti ta na zunaj odslikavajo tisto, kar se dogaja v duši ljudstva, v njegovem občutenju, mišljenju in ravnanju. Kolikor bolj ljudstvu uspe dušo osvoboditi materialnega užitka, toliko bolj popolne umetnine lahko ustvari. Samo po sebi pa se razume, da lahko svoje umetniške izdelke vseh vrst izkoristi tudi čutno. Potem pa bodo ti pri čistem opazovalcu namesto vzvišenih vtisov porajali odpor.

16 Umetniško delo pa nikoli ne bo lepo, če se umetnikova duša ni zmožna zavihteti v čistejšo sfero, to pomeni, da je zmožna opazovati z duhovnimi očmi in potem to poustvariti. Kako bo umetnik opazovano uporabil, pa je odvisno od njegove svobodne volje. Napreduje, torej ustvarja čedalje bolj popolno, pa lahko samo tedaj, če

ustvarja po poteh, ki so prave pred Menoj.

17 Salomon ne bi mogel nikoli zasnovati načrta templja, če v duhu ne bi bil tako svoboden, da je lahko z notranjim očesom uzrl odslikavo neke povsem nebeške zgradbe, in nato z zelo občudovanim templjem poustvaril slab odsev tistega, kar je v Mojem kraljestvu vsakomur vidno na vsakem koraku. Kajti ničesar na zemlji ali v nebesih ne morejo ustvariti ne ljudje ne duhovi, kar ne bi že prej v najveličastnejši polnosti obstajalo v Bogu in zato tudi v Njegovih delih. Kjer koli je kakšna odslikava, mora biti navzoč tudi njen duhovni izvirnik, tako kakor pri senci predmet, ki senco meče.

18 Ker pa je Bog neskončen in v Njem vse dobro, lepo in vzvišeno, se tudi ne more nikoli zgoditi, gledano duhovno, da ne bi bilo zmeraj še kaj lepšega.«

25. poglavje

Človeška oblika in njena odrešitev

1 (Gospod): »Bog je želel uresničiti še en cilj - ustvariti popoln vzorec, iz katerega bi izhajale vse nižje in višje oblike, in tako je za izhodišče vrste, ki sega navzgor in navzdol, ustvaril človeško obliko.

2 Ko opazujete človeško obliko, lahko iz nje izpeljete živalsko. Če si ogledate zarodke živali in človeka, so si na začetni stopnji razvoja povsem podobni, šele potem se glede na svojo dušno inteligenco razvijejo v bitje, ki naj bi nastalo. Ta začetna podobnost je hkrati tudi dokaz, da je v vsakem zarodku težnja doseči človeško obliko, sicer ji ne bi bil tako podoben. Ovira ga samo duša, ki še ni dovolj visoko razvita, da bi omogočila takšen razvoj.

3 Človek pa je oblika, ki so jo grški umetniki že zdavnaj označili kot najbolj harmonično, to pomeni takšno, pri kateri so vsi njeni deli usklajeni drug z drugim.

4 V njej pa so poteze, ki se morajo ohranjati, da bi smotrno delovale kot telo, samo nakazane - to spet pomeni: roke, noge, glava, trup oblikujejo simetrijo, namenjeno ohranitvi telesa in tudi občutenju človeka z dušo.

5 Nekdo bi samo z opazovanjem človeškega telesa zlahka ugotovil, ali je neka stavba grajena previsoko, preširoko, preozko - to pa ne bi bilo mogoče, če v človeku ne bi bila vsebovana oblika, ki je merilo tudi za druge stvari in bitja.

6 V povsem duhovnem svetu pa se glede na napredovanje duše ta merila oblike izoblikujejo do najnatančnejše harmonije, tako da se šele tedaj pokaže prava lepota. Kdor je čistega duha, bi zato lahko zasijal v tolikšni lepoti, da bi vas dobesedno pokončala, vendar bi bila le izraz najbolj notranje, najčistejše popolnosti.

7 Ker je poleg ljubezni do Boga najvišje dobro tudi ponižnost, zato duhovi zelo pogosto zavračajo bleščečo zunanost in to zunanjo lupino skrijejo pod plašč ljubeče ponižnosti, tako kakor sem si tudi Jaz kot Bog sam nadel človeško meso, da bi po eni strani ustvarjenim bitjem pokazal pot, po kateri naj hodijo do odrešitve duš, po drugi strani pa tudi iz razloga, ki se nanaša na odrešitev oblike, in bom zato tudi križan.

8 Vidite torej, da v veselju nad lepoto in v prizadevanju umetnika po lepem ni nič napačnega, temveč da je občutek za vse, kar je lepo, lahko tudi merilo razvoja duše - seveda le tedaj, če je to občudovanje v ustreznih mejah. Ste razumeli to?«

9 Moji učenci so rekli: »Da, Gospod in Mojster, to že razumemo, čeprav zveni povsem drugače kakor tisto, kar smo doslej slišali od Tebe. Kljub temu čedalje bolj razumemo notranjo povezavo med materijo in duhom.«

10 Rael Mi je rekel: »Gospod in Mojster, rekel si, da naj bi bil Ti križan zaradi

odrešitve oblike. Kako naj to razumemo? Pa vendar ne tako, da boš v resnici moral pretrpeti smrt na križu kakor kakšen zločinec?!«

11 Jaz sem rekel: »Dragi Rael, naj te to zdaj ne skrbi; o tem boš še najjasneje poučen, vedi zgolj to, da - ker sem prišel, da bi odrešil ljudi -, ta odrešitev ne bo samo duhovna, temveč tudi povsem grobo materialna, ker sta, kakor so učenci pravkar dejali, materija in duh tesno povezana med seboj, in se je prvo šele razvilo iz drugega. Duh pa bo potonil v prvo; zato mora biti materija razgnana, in da bi bila lahko rešena, mora spet postati duhovna. In to je odrešitev oblike, ki pa tudi mora potekati po ustreznih zakonitostih, sicer bi moralo Božanstvo uničiti Svoje dozdejšnje stvarstvo, želi pa ga ohraniti in odrešiti. Vendar, kot rečeno, pustimo zdaj to, vse ti bo kristalno jasno, sicer ne tukaj, temveč onstran, v Mojem kraljestvu.«

26. poglavje

Moč ljubezni

1 Rael je nato rekel: »Gospod in Mojster, ta obljuba me navdaja z velikim veseljem, saj vem, *kdo* mi jo je dal, zato se bo zagotovo izpolnila. O tem Te tudi ne bom več spraševal, temveč vse prepustil Tvoji ljubezni in usmiljenju.

2 Ali lahko vprašam nekaj drugega? Rekel si, da naj bi bilo razumevanje umetnosti merilo za duhovni napredek ljudstev, saj naj bi ljudstva tako kazala svojo dojemljivost za duhovno. Prav Grki, in po njih tudi Rimljani, so zelo navdušeni nad umetniškim ustvarjanjem, po drugi strani pa njihove navade niso na ravni čistih, moralnih občutkov. Kako je to združljivo s Tvojimi besedami?«

3 Jaz sem rekel: »Povedal sem vam že, da lahko človek sprejemljivo dušo, ki mu šele omogoči razumevanje čistega umetniškega ustvarjanja, enako uspešno tudi sprevrže. Ko je duša komaj postala zmožna sprejemati vtise, jih po svoje tudi vrednoti - toda povsem živalski človek nikoli ne more ustvariti idealne umetnine. Tudi dojemljivost za zlo zahteva sprejemljivo dušo. In od trenutka, ko si neki grešnik, ki se je dotlej z ljubeznijo predajal vsem mogočim čutnostim, začne z zbrano voljo prizadevati, da bi odpravil svojo zlo ljubezen, lahko v enaki meri pritegne pravo ljubezen in po njej deluje. Če ne bi bilo tako, tudi ne bi bila mogoča nenadna spreobrnjenja, ki ste jim bili ob Moji strani že sami priče; vselej je to odvisno od moči ljubezni, pa naj bo ta dobra ali zla. Kakšna pa je, človek kmalu prepozna po njenih sadovih.

4 Zato naj nihče ne obsoja in ne graja svojega brata, ki je še ujet v zlo ljubezen in z njeno močjo dela zlo, temveč naj ga le pomiluje in ga s svojo pravičnejšo ljubeznijo skuša spreobrniti, kajti takšen grajač ne ve, ali morda Jaz ne bom tako močno spodbudil bratove volje in ga tako podprl, da bo na videz izgubljeni sin svojo zlo ljubezen kar najhitreje preobrazil v dobro, in bo nato pred Menoj duhovno pravičnejši kakor grajač sam.

5 Ali bi se Jaz tako zelo prizadeval za izgubljenega sina, če ne bi vedel, kako velika in vseobsežna je njegova ljubezen, ki se je sicer trenutno sprevrgla, vendar se lahko spet obrne k Meni? Samo zato, ker se vsak padli duh in človek lahko v trenutku spreobrne, je tudi tako, da Oče ne prekolne Svojih sinov, temveč jih pomiluje, jih privablja z ljubeznijo, da, celo sam jih poišče, da bi lahko našli pot v Očetovo hišo.

6 Kolikšna ljubezen in potrpežljivost sta za to potrebni, lahko zlahka ugotovite, če opazujete nezaslišan obseg posvetne zlobe in nizkotnosti, ki sta prav zdaj v tej deželi dosegli vrhunec, da bi lahko božanska ljubezen kot protiutež in kot močnejša moč pogoltnila vso zlobo in jo v sebi uničila. Manjša moč pa večje moči ne more sprejeti

vase, vsaj ne duhovno, temveč le večja moč zmore zaobjeti šibkejšo, da se šibkejša v njej brez škode porazgubi.

7 Kar pa zadeva Grke in tudi Rimljane, bosta ti ljudstvi prav tako propadli, če bosta duhovne lastnosti, ki sta jih prejeli, preveč izrabljali za udobno življenje in zadovoljevanje čutnosti. Pravočasnih svaril ne bo manjkalo. Toda če se ljudstvi ne bosta zmenili zanje, potem bo treba takšen tvor na telesu izžgati in ga izrezati ob pogosto hudih bolečinah, da bi se ohranilo telo.

8 Lahko pa ti povem, da omenjeni ljudstvi doslej v sebi še nista našli trdnosti, da bi se ohranili trajno čisti. Takšno trdnost pa je mogoče pridobiti samo z vztrajno disciplino in zahtevno vzgojo.

9 Jaz, njun učitelj, sem se utelesil, da bi jima pokazal najboljše poti. In ker sem učitelj in smerokaz sveta, bo cilj tudi zanesljivo dosežen - vendar po poteh, ki se bodo zdele mesenim ljudem napačne, toda tistemu, ki je že v mesu duhovno prebujen in v duhu čist bo to zlahka razumljivo.«

10 Rael je nato rekel: »Gospod, kar si nam oznanil, je prav gotovo zelo resnično in pravilno, in nihče ne more kakor koli dvomiti o tem, ker nam to Ti, kot Gospod, sam vse razlagaš in razkrivaš. Toda imam še posebno vprašanje, ki sem si ga že velikokrat zastavil, vendar si nanj sam nisem mogel odgovoriti, in to je: Zakaj so Judje pravzaprav izvoljeno ljudstvo in zakaj si se Ti utelesil prav tukaj?

11 Kot Jud sem vsekakor zelo vesel, da sem poganjek tega srečnega ljudstva, po drugi strani pa si v svoji svobodomiselni naravi ne morem prikriti, da so dandanes prav Judje, kljub svojemu pričakovanju Mesije, najmanj primerna tla za razširjanje takšnega duhovnega dušnega nauka, kakršnega ponujaš Ti. Za to so Rimljani in Grki, ki že dolgo s svojo filozofijo oznanjajo, kako zelo koprnijo po čem boljšem, kot jim to ponuja njihov nauk o bogovih, veliko primernejši. Od Rima bi lahko na primer pričakovali veliko hitrejšo razširitev Tvojega nauka kot od zakrknjenega Jeruzalema. Judom ni mogoče ustreči drugače kot s skrajno prevlado, ki si jo zagotovo želijo, in vse pravo spoznanje duše so pripravljeni zabarantati za to, da bi Jeruzalem postal Rim.

12 Tebi kot Vsevednemu je bilo to zagotovo znano že dolgo pred Tvojim utelešenjem. Kaj je pravi razlog, zaradi katerega si kljub vsemu izbral to nehvaležno ljudstvo?«

27. poglavje

0 duhovnem in posvetnem človeku

1 **Jaz** sem rekel: »Rael, prav gotovo sem vedel, kako malo bom lahko tu dosegel s Svojim naukom, in to sem s Svojimi besedami dovolj pogosto tudi poudaril. Ker pa v Svojem duhu, ki je kot Oče v Meni, vidim veliko dlje od časov tega ljudstva, lahko tudi natančno ugotovim, da je ta pot tudi edina prava. Prvotni temeljni razlog pa je povezan z veliko globljimi skrivnostmi stvarjenja, kot lahko sploh slutite. V tvojo hišo sem prišel, da bi vam to razložil; kajti vsi ti, ki so zdaj v Moji bližini, so najtesneje povezani s tem, in morajo biti že med tuzemskim življenjem zmožni spoznati, kam vse to pelje, da bi lahko pravilno obdelovali polje, ki jim ga bom dodelil.

2 Torej prisluhnite: Vsem vam je vendar že dolgo znano, da obstajajo ljudje, ki živijo notranje, v sebi zaprto življenje, in takšni, ki so usmerjeni navzven, ki jim za notranje, za duha, ni veliko ali jim celo ni nič mar, temveč si prizadevajo zgolj za to, da bi pred drugimi ljudmi igrali kar se da sijajno vlogo.

3 Če to opazujete, morate priznati, da obstaja težnja navzven in težnja navznoter -

duhovni človek in posvetni človek. Obe težnji imata isto središče - ker to obstaja, ga je torej ustvaril Božji duh -, v katerem se obe težnji stikata in sta pred Menoj, Očetom, obe pravilni. Obe težnji pa se lahko od tega središča, ali bolje povedano, iz točke, v kateri Moje ustvarjanje miruje, tudi oddaljita, in se tako zapleteta v sprevrženosti.

4 Dokler sta obe težnji pred Menoj pravilni, jih je mogoče primerjati s sadežem, ki v sebi nosi za življenje sposobno seme, obdano s hranilno, za človeka primerno in užitno lupino. Vsak sadež pa najprej pritegne s privlačno zunanjo obliko, toda šele pameten človek ve, da je treba nabrati semena iz notranjosti sadeža in jih posaditi ter si tako s trdom in delom vzgojiti nova, rodovitna drevesa in grmičevje.

5 Glejte, kakor vas že narava uči, kako naj bo poskrbljeno za prehrano telesnega človeka, se dogaja tudi z duhovnim človekom. Ustvarjen mora biti sadež, ki ponuja semena in užitno jed. Ker pa ta hrana ni namenjena samo ljudem, temveč tudi vsemu vesolju, je treba tudi ubrati posebne poti. Ker pa je ljudem dana še svobodna volja, se lahko tudi oddaljijo od prave stvariteljske točke, iz katere sta izšli obe smeri. To boste veliko lažje razumeli iz nadaljevanja.

6 Prvi človek, ki je bil zasnovan tako, da je imel v sebi v pravilnem razmerju semena in hrano, je bil Adam. Sicer ni bil prvi človek nasplah, bil pa je prvi človek, ki je bil določen, da iz svobodne lastne pobude najprej v sebi neguje jedro Moje besede, ga pomnožuje in prostovoljno predaja naprej. Bil je prvi svoboden človek, zato se je tudi bil sposoben v sebi ustvarjalno razvijati. Vsem drugim bitjem pred njim je bila dana samo omejena moč, ki je bitja sama iz sebe niso mogla tako svobodno uporabljati, kot je to zmoževal šele Adam. Zato so bila zakoreninjena samo v modrosti, ki jim je bila dana, ne pa tudi v ljubezni, ki naj bi jo šele svobodno razvila v sebi.

7 Adamovi potomci so se na tej podlagi razvijali navzven in navznoter. Navzven tisti, ki so bili določeni pomnožiti število ustvarjenih bitij, da bi, omejeni s svojim mesom, uživali hrano, ki obdaja seme, da bi tako postali dejavni sami, to pomeni, da bi se učili od tistih, ki so sestavljali najbolj notranje jedro in varovali nauk, ter se je nato vsak po svoje ogrel v ljubezni.

8 Vsi ljudje, ki živijo, so že navzoči kot ustvarjeni duhovi, in, kot že veste, niso kot bi bili šele povsem novorojeni v duhu. Namen njihovega utelešenja pa je zgolj doseganje svobodnega samoodločanja, in to ne iz modrosti, v kateri so ustvarjeni že od začetka, temveč iz ljubezni, ki je zdaj utelešena v Meni. Če pa omenjenega notranjega živega semena, ki ga je treba pogosto zelo pretanjeno neprenehoma varovati pred vsakim uničenjem, ni, pa tega cilja ni mogoče doseči.

9 Majhno jedro, ki je določeno ustvarjati seme, je od Adama naprej sestavljalo le malo ljudi, in se je ohranilo kot ljudstvo Judov. Vsa druga ljudstva je mogoče pojmovati kot bolj ali manj zunanji sadež, kot hrano tistim, ki so iz velikega zbiralnika praduhovali hoteli stopiti na pot mesa. Ti praduhovali pa so morali potem, ko so bili odeti v meso, izgubiti vsakršni spomin na svoj predobstoj, da bi se lahko svobodno razvijali in jih zavest nekega predživljenja ne bi silila, naj se ozirajo nanj. Če bi se to zgodilo, bi bila gonilna razvojna sila modrost in ne ljubezen. Prva razmišlja, druga pa ravna samo po veri in občutku.

10 Zdaj torej veste, da je judovsko ljudstvo mogoče primerjati s semenom sadeža, toda - pozor! - ne posameznih ljudi kot Judov samih po sebi, temveč zgolj načelo, duh, ki je živel v dušah in ljudstvo vzgajal, zdaj pa se je v dušah skoraj povsem porazgubil.

28. poglavje

Razvoj judovskega ljudstva

1 (Gospod): »Dokler je ljudstvo na pravi poti, usmerjeni navzven, je tudi pravično pred Menoj, in bo tudi na zunaj krepko in mogočno, kot so zdaj na primer Rimljani, ki obyladujejo zemljo.

2 Čudite se in se sprašujete: Kako je mogoče, da je pred Bogom pravično ljudstvo, ki v Boga niti ne verjame, temveč v številne bogove?

3 Povem vam, da je v tem času prav malo pomembno, kako se imenuje, če je le srce ljudstva usmerjeno tako, da prav in pristno priznava vodstvo Božanstva in Ga ljubi!

4 Ali naj bo na primer Rimljan, ki je trdno zakoreninjen v svoji poganski veri, časti bogove in si prizadeva živeti pravo življenje polno pravičnosti in prezira do zlega, si v skladu s svojo vestjo in strahospoštovanjem pred povsod navzočimi najvišjimi silami prizadeva razviti prave kreposti, preklet samo zato, ker verjame v Jupitra ali Minervo? Zanesljivo ne, prav lahko ga bo seznaniti z vero v *enega* Boga, katerega bitnost ne zahteva nič drugega kot doslej čaščeni bogovi - namreč urjenje in prizadevanje za dosego npravne popolnosti -, o čemer ste se lahko pri marsikateremu Rimljanu prepričali že sami.

5 Še to vam povem: Zmeraj upoštevajte le, kakšno je človekovo srce, in naj vam bo sprva vseeno, v kakšni obliki se razodeva njegova ljubezen do Boga.

6 Rim je postal mogočen, ker so njegovi zakoni takšni, da omogočajo pripravo najboljših tal za Moje prihodnje kraljestvo. In dokler si bodo Rimljani prizadevali ravnati po njih, bodo tudi ostali, kar so.

7 Ljudstva, ki težijo *navzven*, se bolj izurijo v pravi moči volje in žilavosti telesa; ljudstva, usmerjena *navznoter*, pa so bolj žilava in vztrajna pri ohranjanju tradicionalnega, in tega vam ni težko ugotoviti, če primerjate Rimljane in Jude.

8 Poleg tega so Rimljani tudi osvajalsko ljudstvo, nagnjeni k temu, da se vse bolj širijo - Judje pa so ljudstvo ohranjanja, pri njih je prekoračenje podedovanih pravil celo kaznivo dejanje. S takšnim zapiranjem pred zunanjim se je judovsko ljudstvo tudi trudoma vzgajalo, da bi ohranjalo notranje jedro.

9 In enako trdoživo, kot so doslej ohranjali Mojzesova pravila, ki jih je sicer prerasla številna formalna šara, vendar so kljub vsemu prava in pristna, bi ohranjali tudi Mojo novo besedo, če bi jo le hoteli sprejeti. Na podlagi tisočletne vzgoje so zelo zmožni prepoznati resnico, ki jo prinaša Moj nauk. Vendar so zdaj zapustili tudi pravo središče, in namesto da bi ostali varuhi pečata, so postali trdovratni in zakrknjeni, nesprejemljivi za prenovu, in to iz lenobe, v katero se je preobrazila krepost vztrajnosti.

10 Druga ljudstva, ki težijo navzven, bodo pozneje ravnala podobno, vendar v nasprotni smeri; kajti težnja po širitvi navzven se zlahka izgubi v nestanovitnosti, površnosti in uživaštvu.

11 Ko pa bodo spoznali, da naj bi bila srednja pot zlata pot, jo bodo ljudstva v poznejših letih tudi najraje izbirala, in se ne bodo sprevrgla, kakor se dogaja danes in se bo tudi pozneje. Ko se bo sprostilo toliko in toliko milijard praduho, ki bodo stopili na pot mesa, se bo spremenilo tudi razmerje med svetom duhov in človeštvom. Kajti čim več duhov dokonča pot mesa, tem močnejši je vpliv na tiste, ki se kot ljudje skušajo preusmeriti iz sfere modrosti v sfero ljubezni.

12 Tako pride do mogočnega pritiska tistih, ki želijo prav tako dokončati pot in tudi do nekakšne podpore s strani tistih, ki so to pot že prehodili. Hkrati s tem pritiskom

pride, in tudi mora priti, do povečanja človeškega rodu; število učencev se torej čedalje bolj povečuje, druge učilnice, kot je prav ta zemlja, pa ni.

13 Ker se dogaja prav to zadnje, se nisem mogel utelesiti nikjer drugje kot prav tu, in tudi nikjer drugje kot med judovskim ljudstvom, ki v svoji postavi in napredujočem razvoju skriva semenska zrna, ki edina, in samo ta, razvijajo svobodo duha in volje. Ker pa je semenu zaradi prevelike togosti ljudstva grozila nevarnost, da bi se posušilo in postalo nesposobno življenja, sem prišel Jaz sam in ga prebujam in oplajam, da bi bilo tem bolj zmožno vzkaliti v novo, cvetoče življenje.

14 Ali si bodo Judje še naprej lastili primat varuhov pečata tudi tega novega nauka, je odvisno od njih. Toda četudi bodo ostali trdovratni in Me ne bodo priznali, bodo po zaslugi dolgoletnega šolanja kljub temu ostali izvoljeno Božje ljudstvo, in bodo lahko vsak trenutek, tudi v poznejših tisočletjih, našli pot v Očetovo hišo, kakor tudi izgubljeni sin, in bodo sprejeti. Toda preden se bodo spreobrnili, bo treba prestati še veliko hudega in zelo dolgo varovati svinje na tujem.

15 Sicer vem, da je zdaj ves trud pri tem ljudstvu zaman, in jim bo dovoljeno, da Mi bodo storili še *zadnje*, da ne bo mogel nihče reči, da ni bilo dovolj znamenj, po katerih se razodeva prerok; toda tudi največje znamenje ne bo tu obrodilo ničesar. Zato bo po Mojem odhodu napočil čas, ko se več ne bo ravnalo po znamenjih, temveč samo po besedi, kakršno vam govorim, ki prebujajo neprimerno več vere kakor čudež, ki prisiljuje.

16 Zdaj veste, zakaj so Judje izvoljeno ljudstvo, zakaj se prav tukaj dogaja nekaj tako velikega. Treba je le še pojasniti, zakaj niso bili storjeni koraki, da bi se ti navidezni neuspehi preprečili - zakaj je dopuščeno, da sploh ne bo prišlo do enakomernega mirnega razvoja.«

29. poglavje

Ljudstvo prihodnosti

1 (Gospod): »Če po zemlji ne bi divjali viharji, ampak bi bila temperatura povsod enaka in enak tudi pretok zraka, bi vsa zemlja kmalu razpadla in počila; le močni viharji in potresi poživijo življenje, vse se osveži, in to lahko opazite po poživljajočem ozračju po nevihti.

2 Če bi se kar se da malo gibali, bili izpostavljeni zmeraj enaki temperaturi in se ogibali vsemu neprijetnemu, bi kmalu *tista* moč, ki je ne urite, propadla, in tako tudi telo. Če se že nekaj takega zgodi s telesom, bi se to toliko bolj zgodilo duši, ki bi v enoličnem bivanju brez posebnih spodbud sanjarila tjavendan, saj samo *ona živi* in ne tudi telo. Da bi se duša veselila življenja in ustvarjanja, mora nekaj početi. Z delom pridobiva spoznanje in veselje nad narejenim. V materialnem se to delo kaže kot boj šibkejšega z močnejšim, v duhovnem pa kot spoznavanje in čedalje večja ljubezen.

3 Ker je Bog v Svoji biti neskončen, lahko tudi duh neskončno napreduje. Ta napredek pa povzroča, da zemeljska ljudstva nastajajo in propadajo ne glede na minljivost teles - kajti napredujejo zgolj duše, telo premine.

4 Tako kakor se najbolj plemenita rastlina s skrbno nego in obrezovanjem vseh divjih poganjkov počasi razvije iz veliko manj plemenite vrste, tudi ljudstvo prihodnosti - ki bo *ena* čreda, ki jo bo vodil le *en* pastir, Jaz sam - nastaja s počasno nego, pri kateri je treba odstraniti celo veliko bohotnih sejancev.

5 Cilj Mojega učlovečenja je dokončati to delo in tako doseči tudi veliko odrešitev

sveta, ki pa se mora začeti pri posamezniku in ne pri veliki množici, saj je tudi morje sestavljeno iz posameznih kapljic. Če bi hoteli morju odvzeti slanost, bi mu tudi morali odvzemati le manjše količine vode, jo razsoliti in nato razsoljeno vodo shranjevati v primernem zbiralniku - delo, ki je videti nekoristno, vendar bi nazadnje le pripeljalo do cilja, če bi bile na voljo večnosti. Ali ste zdaj razumeli, kaj sem vam povedal s Svojimi besedami?»

6 Rael in tudi drugi učenci so rekli: »Da, Gospod, mislimo, da smo razumeli, kolikor Te je sploh mogoče povsem razumeti, čeprav se nam zdi, kot da bi lahko iz Tvojih besed razbrali še marsikaj, česar sicer nisi povedal, je pa mogoče sklepati iz njih. V prihodnje nam bo še razumljivejše, ko bomo tudi to, kar si nam zdaj povedal, povsem dojeli.«

7 Jaz sem rekel: »Dragi prijatelji, v vaših dušah razbiram še vprašanje, katero ljudstvo bo zamenjalo Jude, če ti ne bodo ustrezali pričakovanjem - to pa se, kot vam je znano, ve že zdaj, sicer ne bi tako pogosto napovedal uničenja Jeruzalema -, saj vam ni znano, da bi katero koli drugo ljudstvo prestalo vsaj približno podobno šolanje, kot ga je izraelsko.

8 Tudi na to vam bom odgovoril. Bog, kot Vsevedni, ni tako nespameten, da bi Svoje delo oprl samo na *en* oporni steber, temveč zmeraj gradi na več njih, da se zgradba, ki jo postavlja, ne bi zrušila čez noč, če bi črv nagrizel ta ali oni steber. In tako tudi delo odrešitve sloni na celo številnih varnih stebrih, zato mora uspeti, čeprav skuša to sovražnik na vso moč preprečiti.

9 Na tej zemlji je več ljudstev, ki bi lahko kot varuhi pečata nove besede ustrezno nadomestili Jude. Dozdajšnji varuhi bodo v prihodnje staro toliko bolj prestrašeno varovali, kolikor več težav bodo doživljali. In ko bodo tudi Judje razkropljeni po vsem planetu, se bodo tem bolj oprijemali stare vere, ker bosta vera in upanje na vnovično vzpostavitev nekdanje minljive veličine edino sidro, ki jih lahko reši pred popolnim propadom in uničenjem, in tega se bodo dobro zavedali.

10 Moja nova beseda pa prav tako potrebuje varuha pečata, to pomeni ljudstvo, iz katerega bodo lahko vstali zmeraj novi učitelji, ki bodo vedno znova prečistili že nekoliko zamočvirjen nauk in močvirno vodo spremenili v bister tok. Kajti tako kakor so Judje zoreli le počasi, mora tudi tisto ljudstvo dozorevati enako počasi. Tako kot so morali Judje zaradi svojih grehov prenesti suženjstvo in so zapadli malikovanju, bo tudi ljudstvo prihodnosti zagrešilo podobne napake, celo povsem enake, in jih bo tudi moralo zagrešiti, da bi dozorelo. Tako kot sem v judovskem ljudstvu obujal preroke, bodo tudi pri tem ljudstvu zrasli preroki, ki bodo čisti nauk iz nebes čistili primesi.

11 Tega ljudstva pa skorajda ne poznate, bo pa ob svojem času izbruhnili z veliko močjo in uničilo vse trhlo in neuporabno, kajti mogočno je v svoji še nedotaknjeni naravni moči. Prav isti učitelji, ki so se spustili sem kot Moji služabniki, bodo spet prišli tudi tja, delno v mesu in delno v duhu, in bodo z velikim navdušenjem in zmagovalno oblastjo pričevali o Meni, kakor so tudi doslej pričevali o Meni, Jaz pa jim bom nevidno stal ob strani in jih vodil.

12 Ko bo omenjeno ljudstvo tudi nekoč doseglo svoj vrhunec in se bodo tuji kralji zbal, da bi lahko zasedlo vso zemljo, tako kakor zdaj Rimljani, bo napočil čas, poln presenečenj za ljudstva zemlje. Kajti tedaj v središču ne bo omenjeno ljudstvo, temveč bo nastalo novo, sestavljeno iz najbolj plemenitih mož in žena vseh ljudstev. Ti bodo z Mojo močjo premagali ves svet in potem naj bi med vsemi deželami in ljudstvi zavladata mir in sloga, in to se bo tudi uresničilo. In sredi tega novega ljudstva bo rojen blagoslov, ki ne bo več potreboval ne kralja ne zakona, razen

enega: `Ljubi Boga nadvse in svojega bližnjega kakor samega sebe.'

13 Vi pa, Moji privrženci, boste sodelovali pri tem novem materialnem in duhovnem kraljestvu. Zato ste tukaj zbrani, da boste že zdaj med svojimi prvimi zemeljskimi dnevi iz Mojih ust slišali, zakaj ste poklicani; kajti vsi tisti, ki jih zdaj ne vidite, bodo prav tako sodelovali pri veliki blaženosti te zemlje, in po tej zemlji tudi veselja in kraljestva duhov, in so navzoči tudi zdaj ter se vas veselijo kot sodelavcev pri delu, ki se začinja. Vi pa naj bi jih tudi videli, te velike množice, ki so potrebne, da bo delo uspelo.«

14 Po teh besedah sem vsem navzočim odprl duhovni vid in zagledali so preroke in angele Mojih nebes, ki so se jim kar najbolj ljubeče približali in se z njimi pogovorili o Mojih zadnjih razodetjih.

30. poglavje

0 umiranju in smrti

1 Pogovarjali so se približno uro in navzoči so duhovom zastavljali vsa mogoča vprašanja, na katera so ti tudi nadvse prijazno odgovarjali. Nato sem k Sebi poklical Janeza Krstnika, nekoč Elijo, ki so ga navzoči poznali le kot osebo Janeza Krstnika, in mu pred vsemi navzočimi glasno rekel **(Jaz):** »Bil si Moj predhodnik zdaj v času hude preizkušnje ljudi, in spet boš, ko bo napočil veliki čas, o katerem sem govoril. Toda tedaj te ljudje ne bodo prepoznali, ti pa boš vedel, kdo pravzaprav si; kajti ta zadnji preskus v mesu, ki te še čaka, naj bi postal temeljni kamen porajajočega se kraljestva miru.

2 V tem tvojem naslednjem življenjskem obdobju ljudem sicer ne bo veliko mar za tvojo besedo, toda z žarečimi črkami se jim bo zapisala v dušo, da bi jo, ko se bodo znebili telesa, kljub temu čutili. Ta tvoja beseda pa bo Moja beseda, zato bom od vsakogar, ki jo je slišal, vendar se zanjo ni zmenil, zahteval, naj Mi položi račune.

3 Vi pa, Moji dragi in zvesti, ki ste zbrani okoli Mene in se čudite in sprašujete, ali bodo stvari, ki so zdaj razkrite vašim očem, sestavljale tudi jedro tistega novoizvoljenega ljudstva, in boste sami, kot veliko bratstvo, ki moč za velika dejanja zajema iz Mojega duha, v Mojem imenu pripomogli k njegovi ustanovitvi.

4 Zdaj pa vas že odslavljam, da se bo lahko začelo tisto, kar bo prisililo izgubljenega sina, da se vrne domov, potem ko ni hotel prisluhniti Očetovemu vabilu. Amen.«

5 Po teh besedah so prebivalci nebes izginili, in spet smo bili tako kakor prej sami v veliki Raelovi jedilnici. Moji so pod vtisom veličastnega prizora še dolgo sedeli kot omamljeni. Še nikoli niso tako globoko zrl v skrivnosti nebes in do konca svojega telesnega življenja česa podobnega tudi niso več doživeli. To pa se je zgodilo zato, da bi se njihove duše toliko utrdile, da bi bile trdne tudi brez čudežev, ki sem jih naredil izključno samo zanje, in ne javno. Ta zadnji globoki vpogled naj bi se neizbrisno vtisnil vanje in se kot rdeča nit še naprej ohranjal v njihovem zemeljskem življenju, pozneje pa v breztelesnem življenju v Mojem kraljestvu.

6 Molče smo odšli k večerji in molče večerjali. Rael je vsem priskrbel najbolj udobna ležišča, razkropljena po vsej hiši, Mene pa je prosil še za pogovor na samem.

7 Jaz sem mu rekel: »Te želje v sebi nisi spodbudil ti, temveč sem jo Jaz, da bi ti tako dobil še nekaj pojasnil, pomembnih zgolj zate.«

8 Nato sem mu sledil v njegovo samotno sobo, drugi pa so medtem že legli k počitku.

9 Ko sva bila sama, Mi je Rael rekel: »Gospod in Mojster, grešnik sem, ki ni vreden,

da si Ti s Svojo nogo posvetil to hišo. Vem pa tudi, da si nadvse usmiljen in mi boš zagotovo odpustil vse neumnosti, ki sem jih storil v svojem dozdejšnjem življenju, če za to iz srca iskreno prosim. In tako Te, Gospod in moj Bog, prosim predvsem za to, da mi spregledaš moje dozdejšnje velike slabosti in mi odpustiš, kar sem zavedno in nezavedno zagrešil!«

10 Jaz sem rekel: »Rael, vsi tvoji grehi so ti že dolgo odpuščeni. Nikakršen kaznovalni bog nisem, temveč bog ljubezni. Kako bi mogel kar koli kaznovati, če Me nekdo - tako kakor ti zdaj - resno prosi? Na ta svet sem prišel, da bi izničil veliko breme grehov, ki si ga natovorijo ljudje v svoji veliki slepoti, in jim sprostil poti k največji blaženosti.

11 Naj te tvoji grehi torej ne skrbijo več, večinoma so še iz prejšnjega časa, in tvoja zla dejanja ti bodo ob tvojem odhodu z zemlje sledila, kot bi bila dobra - použila jih je namreč Moja ljubezen! Zdaj pa povej, kaj te še teži; še nekaj posebnega je, zaradi česa hočeš na skrivaj govoriti z Menoj.«

12 Rael je rekel: »Gospod in Oče, iz vsega srca se Ti zahvaljujem za Tvoje besede! Odkar sem Te videl, je ta želja, ki me oživlja, še močnejša. Glej, star sem, telo je krhko in čedalje manj sposobno gostiti to dušo. Doslej je ta utrujen prah ohranjalo le upanje, da bom še lahko videl Božjega izvoljenca, zdaj, ko je to upanje izpolnjeno, pa Te, Gospod in Oče, prosim: Naj Tvoj hlapec v miru odide v jamo, da bi bil v Tvojem kraljestvu - ki sem ga zdaj videl s telesnimi očmi - uporabnejše orodje, kot je to zmogel biti v telesu. Če bi lahko tja odšel pod Tvojim nadzorom, zagotovo ne bi okusil smrti in bi zanesljivo in mirno prispel v kraljestvo, ki si nam ga obljubil.«

13 Jaz sem rekel: »Rael, ta želja že dolgo tli v tvojem srcu in moral si jo izreči zato, da bi se tvoja duša znebila še tega zadnjega bremena. Drugi, ki zdaj spijo, še dolgo ne bodo zreli, da bi slišali, kar moraš vedeti le ti.

14 Glej, kaj pa je pravzaprav človekova smrt? Nič drugega kakor odpad zrelega sadeža z drevesa, ki pade kar sam od sebe, ne da bi pri tem kaj posebno sodeloval. Če je človek v svojem najbolj notranjem bitju toliko očiščen, da velja za zrel sadež, potem tudi ločitev zrele duše od debla, telesa, poteka brez vsake prisile. To pa se pri človeku, ki je živel po Moji volji, zgodi tako, da tudi brez Moje navzočnosti, povsem brez bolečin, da, celo z najbolj veselimi občutki zdrsne onstran, od zemeljskega v duhovno življenje.

15 Tebe pa, čeprav na življenje nisi prav navezan, ta odhod nekako skrbi, in misliš, da bi okrepljen z Mojo navzočnostjo tako najlažje prestal to zate neprijetno prelomnico. Povem pa ti, da moraš odložiti tudi to odpustljivo človeško slabost, da bo postala tvoja vera, ki te je ohranjala doslej in ti omogočila, da si dosegel tako visoko starost, skrajno trdna; kajti prav vera Vame naj bi bilo najboljše in tudi edino sredstvo, ki premaga vse grozljivosti smrti.

16 Če človek trdno veruje in mu v srcu sporočim, da je zanj prišel čas, ko se bo moral znebiti vezi mesa, saj je njegova zemeljska dnina dopolnjena, mu dam tudi moč, da sam zdrobi okove in se v miru blago poslovil pred očmi svojcev.

17 To je smrt, kakršna naj bi bila, ki pa se zgodi le skrajno redko, ker se ljudje bolj bojijo trenutka slovesa kot vsega drugega, in povzročijo, da do prehoda ne pride ob pravi izrabi telesa, temveč z nasilnim uničenjem telesnega ustroja. Sprevrženo življenje povzroči tudi številne bolezni, ki pa naj ne bi imele nič opraviti s pravo smrtjo, saj prehoda naj ne bi pogojevale bolezni, temveč polna zrelost duše.

18 Ti, Moj Rael, pa ne vzemi, kot da ti hočem odreči željo, če ti rečem: Živi še nekaj časa in na to ne glej kot na kazen, temveč se uri, da boš odpravil še ta zadnji

ostanek zemeljske navezanosti, da boš potem združen z Menoj vstopil v Moje kraljestvo.«

19 Rael je rekel: »Da, Gospod, kakor zmeraj imaš prav tudi pri tem in v sebi bom zagotovo utišal to svoje nespametno hrepenenje, da bom postal vreden vse Tvoje ljubezni. Odpravil bom to neumno tesnobo in trdno verjamem, da mi je to po tem pogovoru s Teboj že tudi uspelo.

20 Toda kako naj to razumem: Združen s Teboj bom vstopil v Tvoje kraljestvo? Kaj si, o Gospod, mislil s tem? Boš tudi Ti zapustil to zemljo?«

21 Jaz sem rekel: »Prav gotovo, takoj ko bo delo opravljeno. Judje bodo dobili oblast nad Mojim telesom in ga pokončali. In tisti dan te bom Jaz sam popeljal v Svoje mesto, zgrajeno v nebesih namesto tega Jeruzalema, ki bo tukaj na zemlji uničen, bilo pa bi lahko mesto nad mesti, če bi to njegovi prebivalci le hoteli in se ne bi tako spridili. Od tam bom potem vladal svetu, in Moji privrženci bodo z Menoj prebivali med posvečenimi zidovi, ki bodo zgrajeni po zaslugi tega Mojega zemeljskega življenja, in za katere je zidake, kos za kosom, prispevalo delo Mojih rok. Toda dovolj o tem, z Menoj boš meščan omenjenega mesta, in kmalu bo tvoj duh razločno zagledal, kar sem ti zdaj lahko samo nakazal.

22 Zdaj pa, Moj Rael, privošči tudi telesu potreben počitek, kajti jutri je še en dan, ko se bo mogoče pogovoriti o marsičem.«

23 Rael je nasvet ubogal in se odpravil k počitku, Jaz pa sem se vrnil k Svojim in noč preživel na pripravljenem ležišču.

31. poglavje

Dan počitka

1 Kot po navadi smo z ležišč vstali zgodaj zjutraj in se takoj podali na prosto, na Raelov vrt. Jutra so bila sicer prav neprijazna, še zlasti pred sončnim vzhodom, saj bi se moralo kmalu začeti deževno obdobje, vendar so bila kljub temu zelo osvežujoča, tako da je bilo zadrževanje na prostem prijetno.

2 Če bi se ljudje, še zlasti poleti, navadili vstajati zgodaj in preživljati zgodnje jutranje ure na prostem, bi postal človeški rod veliko krepkejši, kot je. Krepilni tokovi, ki prav ob jutranjih vetrovih prežemajo ozračje, prinašajo Zemlji poglobitve hranilne snovi, saj prav tedaj z vzajemnim delovanjem svetlobe in porajajoče se toplote nastajajo posebni delci, hranilni za dušo in telo, ki pri soncu, ko je ta že visoko na nebu in je tudi bolj vroče, začnejo delovati drugače in sprožijo tudi poseben kemični proces, zaradi katerega se ti delci zgostijo in človeku niso več tako zlahka dosegljivi kot zjutraj, ko so v bolj eteričnem stanju.

3 Učenci so se začeli spet zavzeto pogovarjati o prizorih, ki so jih doživeli sinoči, pa tudi o nenavadnih sanjah, ki jih je imel skoraj vsak od njih, ne da bi Me o tem kaj vprašali. Kmalu je k nam prišel tudi Rael in nas prijazno povabil k pripravljenemu zajtrku. Zajtrkovali smo in kmalu postali prav prešerno razpoloženi, kar je sicer prav resnim moškim privabilo na jezik celo marsikateri dovtip.

4 Učencem sem nato sporočil, da nameravam čez dan počivati, in naj si vsak, če želi, poišče v mestu priložnost za kakšno dobro delo ali komu nameni tolažilno besedo. Vsak naj bi brez zadržka počel, kar bi se mu zdelo prav

5 Ob takšni spodbudi je Filip rekel: »Gospod, če nimaš nič proti, bi poiskal nekoga, ki mi je zelo drag in bi, kot vem, moral živeti tukaj. Je zelo zavzet učitelj Božje besede in je z malo sredstvi, ki mu jih je dalo življenje, že naredil veliko dobrega. Moj

sorodnik iz drugega kolena je, in če mi ga bo uspelo pridobiti Zate, ga bom pripeljal k Tebi.«

6 Jaz sem rekel: »Stori tako in pripelji Mi ribico, da bo tudi ona spoznala, kaj ji še manjka. Te hiše ne bom zapustil, vsak od vas Me bo našel tukaj, če Me bo iskal.«

7 Nato so vsi razen Janeza, Petra in Jakoba zapustili vrt in hišo ter se razkropili po kraju in okolici. Veliko se jih je vrnilo šele zvečer, saj so jih revni prebivalci zelo dobro sprejeli in jih veliko spraševali o Meni, Mojem izvoru in dejanjih, učenci pa so jim odgovarjali po resnici. Da se vse to zgodi pa sem hotel zato, da bi se lahko več Mojih privrženecv in učencev, ki doslej ni imelo priložnosti za širjenje Moje besede, začelo uriti v tem poslanstvu, in tudi zato, da bi se prebivalstvo začelo bolj zanimati za bližajoči se velikonočni praznik in dogodke povezane z njim.

8 Trije apostoli pa so ostali ob Meni in vztrajno molčali. Vprašal sem jih, ali ne bi tudi oni posnemali druge, nakar je Janez odvrnil, da če bi to bila Moja želja, bi z brati to tudi storil, sicer pa bi raje ostal.

9 **Jaz** sem rekel: »Dragi prijatelji, če želite ostati, ostanite. Povedal sem že, da naj vsak počne, kar želi. Če pa morda domnevate, da bi lahko v Moji bližini doživeli še kaj, kar bi sicer zamudili, se motite. Danes ne bom, kot sem že povedal, počel ničesar in nameravam počivati ves dan, kajti tudi Moje telo občasno potrebuje počitek kakor vaše, saj se v ničemer ne razlikuje od vašega. V zadnjem času smo delali zelo veliko, zato je tudi Moje telo nekoliko izčrpano, čeprav je duh polno dejaven. Dokler pa duh ne bo povsem obvladal tega telesa, ki ga bo moral vsega prežeti in mu bo potem ta rabil kot obleka, bo telo tudi podvrženo vsem zahtevam kakor vaša telesa.«

10 Nato je trojica odšla od Mene, da Me ne bi motila v zahtevanem miru, prebivalce hiše pa še prej opozorila, naj ne uganjajo prevelikega hrupa, ki bi segel na vrt. Kajti zaradi številnih nepričakovanih gostov je bilo v hiši, v nasprotju z dotedanjo siceršnjo tišino, zelo živahno in se je veliko dogajalo. Toda tokrat s Svojo močjo nisem podprl različnih domačih opravil, saj so bili domači veseli, da lahko poskrbijo Zame in Moje, in tako naj ne bi bili prikrajšani za to svoje veselje.

11 Tistega dne se ni zgodilo nič kaj posebno omembe vrednega. Pozno popoldan se je vrnil Filip s sorodnikom, ki ga je pripeljal k Meni, da bi ga poučil o Mesiji kot osebi. Z njim se nisem spustil v daljši pogovor, temveč sem ga napotil k učencem, ki so ga vpeljali v Moj nauk in ga podrobneje seznanili z Mojimi dejanji. Nato je začel tudi on verovati, in na njegovo prošnjo sem blagoslovil njega in njegove domače ter tako zelo razveselil Filipa, saj ga je zelo cenil.

12 Zvečer so se spet zbrali vsi, ki so sodili k Meni, in Mi poročali o različnih dogodkih, predvsem o pomoči, ki so jo nudili prebivalcem v Mojem imenu ob različnih boleznih in jih tako pridobili za vero Vame: Jaz naj bi bil res Božji odposlanec in oni Moji pravi učenci.

13 Po številnih pripovedih, ki jih ni potrebno navajati, sem rekel (Jaz): »Blaženi bodite dragi Moji, da vam je zgolj vaša vera pomagala izpeljati ta dejanja, kajti samo z njeno močjo ste zmogli vse to in ne z Mojo prisilo. Še naprej nadaljujte tako samostojno in z lastnimi dejanji, da se čreda ne bo razkropila, ko nekoč ne bo pastirja.«

32. poglavje

0 Lazarjevi smrti

1 Ko smo povečerali, sem Svojim povedal, da se nameravam naslednje jutro navsezgodaj odpraviti naprej, in sicer globlje v Judejo, tja proti Jeruzalemu. (Jn 11,7)

2 Moji najbližji učenci so se zbal Zame in so začeli med seboj šepetati, dokler se Peter v imenu vseh ni obrnil Name in Mi rekel: »Gospod in Mojster, Judje v Jeruzalemu so te hoteli kamenjati vsakokrat, ko si jim govoril - zdaj pa spet želiš k njim?«

3 Jaz sem odgovoril: »Ali dan nima dvanajst ur? Kdor potuje podnevi in po svetlem, ali se lahko spotakne?! Jaz pa hodim v svetlobi in vem, kdaj bo prišla Moja ura, zato naj vas Zame ne skrbi! Kdor pa potuje ponoči, ko je temno okoli njega in v njem, se bo kmalu spotaknil in se morda poškodoval. Vi pa veste, da nihče nima oblasti nad Menoj, razen če mu je sam ne dam.«

4 Po teh besedah so se učenci sprijaznili z Mojim namenom, Jaz pa sem še dodal: »Dobro veste, daje naš prijatelj Lazar bolan in da sta njegovi sestri k Meni poslali sle. Ali naj morda iz strahu pred Judi ne ustrežem njuni prošnji?«

5 Janez Me je vprašal: »Gospod, Tebi je znano vse. Kako pa je z našim prijateljem Lazarjem?«

6 Jaz sem odgovoril: »Spi - toda prihajam, da bi ga zbudil.«

7 Učenci, ki so mislili, da govorim o telesnem spanju, so rekli: »Gospod, če spi, bo gotovo kmalu ozdravil, saj bolnika nič tako ne spravi na noge kot prav zdrav spanec!«

8 Jaz sem odgovoril: »Imate prav, toda kljub temu se motite, kajti Lazar ne spi telesno, ampak je umrl.«

9 Učenci so se nad to novico zgrozili, še toliko bolj, ker so Lazarja še nedavno videli čilega in zdravega. Kmalu se je med njimi zaslišalo glasno sočutno mrmranje in nazadnje boječe spraševanje, ali ne bi bilo mogoče še kako pomagati, saj je morda mrtev le navidezno, in ali ga Moja moč ne bi mogla obuditi.

10 Jaz sem rekel: »Lazar je mrtev in že dolgo v grobu, toda kljub temu ga bom obudil. Zato sem tudi ostal tako dolgo tukaj, da ne bi mogel nihče reči, da v resnici ni bil mrtev, da bi tudi ta zadnji javni čudež, ki ga bom naredil, pripomogel, da bi začele šibke človeške narave trdno verovati. Zaradi vas pa sem zdaj vesel, da nisem bil navzoč, in da je Oče v Meni ukazal, naj naredim tako, da bi lahko verovali vi in še številni drugi. Zato bomo zjutraj odšli v Betanijo.«

11 Vsi so se strinjali s tem.

12 Samo Tomaž, ki gaje neprenehoma trpinčil dvom in se je kljub svoji veri v Mojo besedo zelo bal farizejev in Judov, je rekel bratom: »Pojdimo z Njim, da bomo tudi umrli z Njim, če ga bodo Judje hoteli pokončati.«

13 Jakob mu je prepovedal tako govoriti in poudaril, da doslej kljub številnim poskusom še nihče ni pridobil nikakršne oblasti nad Menoj. S tem se je Tomaž sprijaznil, umolknil pa so tudi vsi navzoči, saj je bil vsak zaposlen s svojimi mislimi.

14 Svoje sem opomnil, naj se odpravijo k počitku, saj naj bi nas zjutraj čakali hudi napor, zato si je kmalu vsak poiskal ležišče, da bi se spočil.

15 Naslednji dan smo vstali že navsezgodaj in se pripravili na odhod. Rael je s solznimi očmi stopil k Meni in Me želel spremljati tako kakor drugi.

16 Jaz pa sem mu ukazal, naj ostane, in rekel: »Rael, ne bo dolgo, ko boš lahko na vekomaj pri Meni. Zdaj pa se pripravi na tisto pot in stori, kakor sem ti že povedal. Ti, ki Mi tukaj sledijo, pa morajo še med svojim življenjem v Mojem imenu izpolniti veliko nalogo. Ti si svojo že skoraj izpolnil in si tako pravičen pred Menoj ne da bi Mi tudi telesno sledil, kar sem pogosto zahteval in za kar si slišal.«

17 Raela so Moje besede pomirile in ljubeče se je poslovil od Mene in Mojih.

33. poglavje

Vzrok Lazarjeve smrti

1 Hitro smo stopili, da bi bila pot, ki nas je peljala v Betanijo, čim prej za nami.

2 Da bi prišli tja, smo morali narediti ovinek, saj se nisem hotel preveč približati Jeruzalemu, temveč priti neopažen v Lazarjev kraj, ki je bil po judovskem merjenju oddaljen petnajst poljskih poti. Betanija pa ni bila na mestu današnje vasi el Azarija, temveč veliko bolj vzhodno, tako da smo tja prispeli ne iz zahodne smeri Oljske gore, temveč iz njene vzhodne smeri.

3 Razdalja petnajstih poljskih poti je bila odmerjena iz preddverja templja. Tam je bil v ta namen postavljen steber kot rimski miljni kamen, in takšne mejnike lahko celo še danes najdete v manjših naseljih. Teh petnajst poljskih poti je bilo mogoče zložno prehoditi v poldrugi uri, in tako v tem času iz pravkar omenjene točke doseči Betanijo.

4 Na kraju samem bo lahko morebitni današnji proučevalec antike nekoliko natančneje ugotovil, kje je nekoč stala prava Betanija. Toda danes se razen divje pokrajine, kamenja in goščave, od kraja, kjer sem naredil zadnji in javno pred judi največji čudež, ni ohranilo drugega.

5 Kot že znano, je bil Lazar eden najbogatejših ljudi Judeje, in ker je umrl brez dedičev, bi po tempeljskem pravilu tretjina vsega premoženja pripadla templju, njegovi sestri, ki sta bili brez moškega družinskega varstva - Lazar namreč ni imel drugih bližnjih sorodnikov - pa bi prišli pod skrbništvo templja, ki je bil v takšnih primerih prav skrajno neprijeten skrbnik. Farizeji in tempeljski judje so že dolgo zelo hlepeli po Lazarjevi bogati lastnini in so si, kot že znano, izmišljevali vse mogoče ukane in zvijače, da bi Lazarja dobili v pest in si po možnosti prilastili vso bogato dediščino. Opraviti s sestrama se jim ni zdelo pretežko.

6 Lazar pa je zavračal vse njihove predrzne zahteve in ponudbe, in se je pogosto tako zelo jezil nad vsiljivostjo tempeljske golazni, da sem ga posvaril, naj se pomiri, ker bi to sicer utegnilo imeti zanj hude posledice. Moj nasvet je po svojih močeh tudi upošteval, in je bil zaradi manj nadlegovanja - priskrbel sem mu namreč pse - tudi veliko mirnejši.

7 Toda tik pred smrtjo je spet prišel v spor s člani templja, ki so ga obdolžili, da templju ne izkazuje dovolj zahtevanega spoštovanja. Spor se je tako razrasel, da je celo tiste člane templja, ki so k njemu prišli z najboljšimi nameni iz skrbi za njegovo dušo, nasilno odgnal, svojim ljudem pa odsvetoval obiskovati tempelj in darovati obvezno pokorno in očiščevalno daritev.

8 Tudi tempeljski duhovniki so vedeli, da se te in podobne laži in prizadevanja, da bi ga pred Rimljani očrnili še kot prijatelja ljudskega hujskača Jezusa, ne bodo obnesli, zato so računali na znano vročekrvnost njegovega značaja, ki bi povzročila, da bi ob morebitnih zaslisanjih izjavil kaj nepredvidnega, in bi ga bilo potem mogoče privezati na tempelj, potem pa bi moral, da bi se rešil, vsaj obljubiti velik del dediščine.

9 Lazar pa je ta zvit načrt zelo hitro spregledal, utemeljeno zavrgel obtožbe, ki so jih proti njemu vložili pred rimskim cesarskim namestnikom in bil oproščen, ob tem pa ni bil videti kaj posebno razburjen.

10 Toliko bolj pa je vrelo v njem, tako da je ob vnetju žolčnika dobil še visoko vročino in v najkrajšem času umrl. To je bil zunanji razlog njegove smrti, notranji, povsem

duhovni, pa je mogoče razbrati iz odgovora, ki sem ga dal slugi, in tudi iz nagovora Mojim učencem.

34. poglavje

Prihod v Betanijo

1 Ko smo se bližali Betaniji, Mi je prišel naproti isti sluga, s katerim sem že govoril, in Mi s solznimi očmi povedal, da je še isti dan, ko so njega odposlali kot sla, njegov gospodar umrl in že štiri dni počiva v grobu.

2 Po tamkajšnji judovski navadi, še zlasti v Palestini, mrtvega niso nikoli pustili v hiši po sončnem zahodu, temveč so ga takoj po ugotovljeni smrti položiti v za to pripravljeno grobno nišo - navada, ki je bila smiselna zaradi hitrega razkroja trupla.

3 Potem ko Me je sluga srečal, je odhitel v ne več zelo oddaljeno hišo, da bi sestri obvestil o Mojem prihodu. Po tedanji navadi so ju vse dni obiskovali številni znanci in prijatelji, da bi ju tolažili ob boleči izgubi in jima lajšali osamljenost. Žalujejo ženske namreč prve dni niso smele zapustiti hiše, saj je spodobnost tistega časa narekovala, naj žalost kar se da vidno kažejo, tudi v prav pogostih glasnih tožbah.

4 Tudi Marija in Marta se nista mogli povsem ogniti zakoreninjenim šegam in navadam svojega ljudstva, čeprav nista bili preveč nagnjeni k takšni obremenilni formalni krami, saj sta bili globoko prepričani o duhovnem nadaljevanju življenja. Kar najbolj hrepeneče sta čakali Moj prihod, da bi ju Moje besede potolažile. Čeprav se v njunih dušah ni porodila misel, da bi lahko obudil njunega brata, sta kljub temu upali, da bosta pri Meni našli nasvet in pomoč pred že razšopirjenimi farizeji, ki so s poželjivimi očmi opazovali bogato dediščino in tudi takoj prišli s tempeljskimi stražniki, da bi si jo zagotovili.

5 Ko je sluga, ki je prej govoril z Menoj, stopil v hišo, je najprej srečal Marto, ki je, kakor je bila že navajena, kar prevzela gospodinjstvo, in kljub žalosti - kolikor je bilo to mogoče zaradi navzočih judov -, skrbela za to, da je vse teklo nemoteno kot takrat, ko je bil brat še živ, in je pri porazdelitvi delovnih nalog zmeraj ohranjal vzoren red ter potreben pregled nad tako velikim posestvom.

6 S Svojimi še nisem prispel do hiše, temveč sem se zadržal pred majhnim krajem, da s Svojim prihodom ne bi vzbudil pozornosti. Ko smo za trenutek postali ob poti, je k nam že prihitela Marta. Ko Me je zagledala, je z glasnim jokom stekla k Meni.

7 V duši sem jo okrepil in izrekla Mi je znane besede (Marta): »Gospod, če bi bil navzoč, brat ne bi umrl!«

8 S tem je mislila, da bi brata zlahka ozdravil, tako kakor sem že številne druge.

9 Zato je dodala (Marta): »Še zelo dobro vem, da Ti Bog da vse, za kar Ga prosiš.«

10 Te besede pa so bile le ponovitev Mojih, ki sem jih pogosto izrekal pri Svojem poučevanju: `Za kar Sin prosi Očeta, Mu je tudi dano!' - in so kazale, da ni trdno prepričana v to, da naj bi bil Oče Jaz sam, čeprav bi morali številni dokazi o tem, *kdo* živi v Meni, že zdavnaj temeljito odpreti oči še zlasti tistim, ki so Mi bili najbližji.

11 Da bi njeno srce še bolj odprl veri in spoznanju, sem zelo prepričljivo rekel (Jaz): »Tvoj brat bo vstal od mrtvih!«

12 Marta, in tudi njena sestra Marija, sta ob udarcu usode, za katerega se je zdelo, da ga skoraj ne bosta mogli prenesti, začeli v duši nekako omahovati in sta trenutno imeli pred očmi samo svojo veliko žalost, prejšnja trdna vera Vame in v Moje poslanstvo pa sta se povsem umaknili v ozadje - kot se to zgodi pri večini ljudi, ki so na videz trdni v veri, ko so zunanje življenjske razmere ugodne, začnejo pa takoj

dvomiti ali celo nehajo verovati, že ko so izpostavljeni majhni preizkušnji, ki naj bi jo po njihovem mnenju Bog moral odvrniti od njih že zato, ker se vendar prištevajo med vernike - Bog naj bi jih bil skoraj dolžan zavarovati pred vsem slabim.

13 Kako dolgo si bodo nedorasli otroci še drznili dajati učitelju navodila, kako naj jih vzgaja?! Jaz, učitelj, pa Svojih otrok ne vzgajam tako, kakor hočejo *oni*, temveč tako, kot je zanje najbolje.

14 Tudi Marta, namesto da bi jo Moje besede streznile in bi najprej obudila svojo mrtvo vero kot sestro ljubezni (Ljubezen in vera sta brat in sestra, op. prev.), je rekla: »Dobro vem, da bo vstal ob vstajenju na sodni dan!«

15 Jaz sem ji odgovoril: »Ali ne veš, da je *vsak* dan 'sodni' dan, in da sem Jaz vstajenje in življenje? Kdor veruje Vame, bo živel, četudi bi telesno umrl. Če pa tostran živi in veruje Vame, pa nikoli več ne bo umrl. Komur pa je dana oblast obuditi duše, da lahko v sebi najresničnejše, najsvetleje in najčisteje zaživijo, bo vendar zmožen spet obuditi v življenje telesa, ki jih duše šele ustvarijo?! Ali verjameš to?«

16 Marta, v kateri se je šele tedaj začel dramiti spomin na prejšnja obujanja mrtvih, o katerih je slišala, in se tako začelo porajati upanje, da bi lahko tudi tukaj naredil nekaj podobnega, Mi je rekla, polna upajoče ljubezni: »Gospod, da, verjamem, da si Ti Kristus, Božji sin, ki je prišel na ta svet, da bi nas odrešil!«

17 Ko je to povedala, je hotela pasti Predme. To sem preprečil in jo opomnil, naj bo vedra in naj pošlje sem Marijo, vendar naj molči o tistem, kar sva govorila.

18 In Marta je takoj odhitela, da bi izpolnila Mojo željo.

35. poglavje

Gospod in Marija

1 Marija pa je sedela v sprejemnici, ki jo je imela vsaka judovska hiša, obdana s številnimi Lazarjevimi prijatelji in znanci, ki so jo tolažili in omenjali pokojnike številne odlike. Med njimi je bila še toliko raje, ker je bila tako varna pred nekaterimi farizeji, ki so se, kot že omenjeno, brez zadrege vedli kot gospodarji, tako pa se ji niso mogli približati z različnimi, precej predrznimi ponudbami.

2 Preden Me je spoznala je bila Marija zelo radoživo bitje, ki se je zaradi svojega bogastva brezskrbno predajala užitkom, ki jih je ponujalo tedanje razkošno življenje Heroda Antipe. Poleg tega je bila prepričana, da se ji zaradi bratovega varstva ni treba ozirati na mnenje kritične množice. Zato je pogosto doživela slabe izkušnje, ker je pri pohotnih farizejih vzbujala prepričanje, da je lahka ženska.

3 Marija se je povsem odvrnila od svojega prejšnjega bolj zunanjega življenja in se usmerila vase, to pa ji je omogočilo jasen vpogled, tako da Me je globlje in bolje poznala od svojega brata in sestre. Zdaj, po bratovi smrti, pa so postali farizeji še toliko bolj nesramni, ker niso verjeli v njeno resnično preusmeritev navznoter, in so ji celo skušali pripisati Mene kot ljubimca, ki ga je Lazar zato še posebno podpiral. Glede tega, in ker ni bilo nikjer opaziti Moje čudežne moči, ki bi morala rešiti prijatelja, so dajali posmehljive pripombe.

4 Ko sem prišel, večine farizejev ni bilo tam, saj so se podali v že znano gostišče na Oljski gori, ki je bilo Lazarjeva last, da bi se pozanimali o zakupnini. To gostišče so, kot je že znano, farizeji spravili na slab glas, in so se zdaj pripravljali, da bi ga od vse Lazarjeve lastnine zahtevali najprej, saj je tempelj nameraval po razveljavitvi očitanih pomanjkljivosti z gostiščem začeti uspešno poslovati, še toliko bolj, ker so tisti kraj zaradi lepega razgleda Judje že prej pogosto obiskovali in ga imeli za

območje, kjer so se razvedrili.

5 Marta je na skrivaj stopila k Mariji, ki se je prav tedaj pred navzočimi judi umaknila nekoliko ob stran, in ji tiho rekla: »Mojster je tukaj in te kliče.«

6 Marija je hitro vprašala, kje naj bi bil, in Marta ji je na kratko tudi vse povedala. Ko je Marija to slišala, je naglo vstala in odhitela ven.

7 Ko so judje videli, kako naglo je odšla, so bili zelo presenečeni. Tedaj pa je Efraim, Lazarjev prijatelj - ki je dobro poznal že Lazarjevega očeta in je tudi Mene pogosto videl in poslušal v tej hiši (»in je tudi Mene pogosto videl in poslušal v hiši« je vstavljeno, pripomba založbe Lorber Verlag) ter tako postal že napol vernik in Me imel vsaj za spoštovanja vrednega človeka, čeprav ne za Mesijo - rekel: »Verjetno gre na grob, da bi tam jokala in molila. Poiščimo jo, prijatelji, da si v bolečini ne bi naredila česa hudega.«

8 Drugi judje so se strinjali in tako so počasi sledili Mariji. Ko pa Me je Marija zagledala sredi Mojih, je na vso moč stekla k Meni in se z glasnim jokom zgrudila k Mojim nogam.

9 V svoji bolečini in tudi od veselja, da Me vidi, med ihtenjem ni mogla najti besed, dokler je Jaz nisem ljubeče vprašal: »Marija, zakaj jočeš? Ali ne veš, da tvoj brat živi v Mojem kraljestvu?«

10 V bolečini je pokimala z glavo in ponovila sestrine besede (Marija): »Gospod, če bi bil navzoč, brat ne bi umrl!«

11 Dvignil sem jo s tal in rekel (Jaz): »Četudi nisem bil navzoč, bi lahko Duh, ki živi v Meni, obvaroval tvojega brata, če bi vi le verjeli; toda nezreli otroci ste in ne razumete Božjih poti!«

12 Medtem je prispela tudi omenjena gruča judov, približno dvanajst jih je bilo, ki so sledili Mariji. Ko so videli, da Marija v Mojem objemu silovito joče, in se, kot je bilo videti, ne more potolažiti, je to zelo ganilo tudi njih, in seveda tudi Moje, ki so bili priče temu prizoru, tako da se je na obeh straneh prelilo obilo solz sočutja.

13 Efraim, že sivolas mož, je rekel: »Mojster, kako okrutna je smrt, da ji je tega varuha in najboljšega brata iztrgala v njegovi polni moški moči. Zakaj se je moralo to zgoditi?«

14 In tudi drugi judje, ki so vsi poznali Mene in Mojo besedo - saj so bili Lazarjevi pravi prijatelji, ki jim je Lazar v življenju izkazal veliko dobrega, in so se mu oddolžili s hvaležnim srcem, saj so bili sicer revni - so se strinjali z govornikom in se začeli prerekati z Bogom. Marija pa je le še bolj jokala, Moji pa so Me opazovali s pogledi, ki so jasno kazali, da v tem primeru ne razumejo poti Božanstva.

15 Tedaj je Mojo dušo zajela huda otožnost, ker je bilo v srcu tistih, ki Me že tako dolgo poslušajo in so že videli številna veličastna dejanja Božjega duha, ki prebiva v Meni, tako malo prave žive vere. In vsa moč Moje duše kot Sina človekovega se je strnila v najbolj vročo željo, da bi kačo, ki preprečuje, da bi otroci povsem jasno videli, uničil do konca, da bi lahko v njih zraslo drevo življenja in obrodilo veličastne sadove. 16 To dogajanje v Meni je evangelist opisal z besedami: `V duhu se je razsrdil in razžalostil samega sebe: Kajti dokler Moje telo še ni umrlo in se v njem tako kakor pri vsakem človeku materialno in duhovno še ni zlilo v eno, je od Sina človekovega prav tako terjalo svoje pravice kot od kogar koli drugega. Sin človekov je bil podrejen potrebam telesa in spremembam duševnega razpoloženja, in ta duševna naravnost se je lahko samo z vero in trdno voljo povzpela od dvorna do znanja in tako omogočila popolno enost telesa, duše in duha.

17 Od trenutka, ko je v samotni dolini Božanstvo v Meni skušalo še zadnjič

obračunati z Luciferjem, je tudi Sin človekov prihajal čedalje bolj v ospredje, in je moral nazadnje na vrtu Getsemani skusiti vse duševne strahove in smrtne stiske, da bi strl vse zapahe smrti, nevere in dvoma, ne glede na vsemogočno Božanstvo, ki je prebivalo v njem, in bi že z eno besedo lahko uničilo Svoje stvarstvo, vendar se je v Sebi ponižalo globlje od najnižjega ustvarjenega bitja, da bi stvarstvo rešilo. 18 Te besede so nujno potrebne in naj si jih vsak zapiše v srce ter se jih nauči razumeti, sicer ne bo mogel nikoli doumeti, zakaj sem prišel v mesu, trpel in umrl, in na čem temelji ta navidezna dvojna narava Sina človekovega in Božjega sina.

36. poglavje

Obuditev Lazarja

1 Da bi jih skušal, sem vprašal jude, medtem ko je Marija še zmeraj ihtela v Mojem naročju (Jaz): »Kam ste ga položili?« Kajti morali bi vedeti, da Mi je kraj dobro znan.

2 Toda oni so rekli (judje): »Gospod, pridi in poglej!« in obrnili so se, da bi Mi pokazali pot.

3 Tudi Marija si je obrisala solze, se izvila iz Mojih rok in stopila naprej, da bi Mi pokazala pot.

4 Ali poznavalec vseh poti potrebuje vodnike? In vlile so se mi solze.

5 Tedaj so judje začeli med seboj govoriti: »Glej, kako je imel Lazarja rad!«

6 Nota bene: Če bi ljudje vedeli, kaj vse vsebuje ta dogodek in kaj pomeni v duhovnem svetu, ne bi nikoli in nikdar več dvomili, da je Bog edina ljubezen.

7 Ko bodo srca postala sprejemljivejša in čistejša, naj bi poznejši zapisovalci razkrili te najgloblje skrivnosti srca večnega Božjega duha in jih z razumljivimi besedami prenesli vernim, otroškim dušam, da bi te spoznale, kako neskončno velik in neizčrpen je vir Moje ljubezni. Amen.

8 Nekateri od judov, ki so prišli z Efraimom, so ob omenjanju čudeža, ki sem ga naredil slepcu na cesti proti Jerihi, začeli med seboj šepetati: »Ali ne bi Ta, ki je slepemu odprl oči, lahko preprečil tudi Lazarjevo smrt?«

9 Ker sem vse te pogovore razločno slišal, čeprav jih tisti, ki so stali okoli Mene niso slišali, sem zaradi takšnega pomanjkanja žive vere znova postal najgloblje potr. 10

Obrnil sem se k učencu Janezu, ki je korakal ob Moji strani, in mu rekel (Jaz): »Janez, ko boš poročal o tem dogodku, zaradi katerega se zdaj podajam na grob, poročaj tudi o vsakem dvomljivcu, da bodo prihodnji rodovi imeli nedvoumen dokaz, kako malo opravijo čudeži, in da je vsa moč le v Besedi, prežeti s trdno vero! Zato naj se tudi v prihodnje Moji bojujejo samo s tem najostrejšim orožjem, kajti vsemu, kar je od Boga, naj zaradi notranjega, trajnega bistva, laž nikoli ne pride do živega!«

11 Prišli srno do groba, ki je bil zunaj Betanije, na prostoru z neoviranim razgledom, obdan z oljkami in grmovjem ter vklesan v skalo. Lazar si je dal pripraviti grob, ko je še živel, ker si je želel počivati sredi svoje posesti, da bi jo tako varoval tudi po smrti. Ta grob, ki obstaja celo še danes, vendar se nikoli ni razkril tujcem in popotnikom, ni bil narejen po judovsko, s predprostorom in grobom, temveč bolj po rimski pogrebni navadi ali kolumbariju (kolumbarij - prostor z žarami, opomba založbe Lorber Verlag).

12 V skalo so vklesali dolg hodnik z dokaj visokim obokom, ki se je končal z vdolbino v skali, v katero so položili umrlega in ga pokrili z velikim, štirioglatim

kamnom, ki ga je bilo mogoče odmakniti le z velikim trdom. Lazar si je bil zamislil, da bi bili v hodniku desno in levo še niši za prihodnja grobova sester. Toda ti nista želeli, da bi še kot živi spoznali svoj prihodnji grob, zato je brat ta načrt opustil in dal izdelati grob samo zase.

13 Ko smo prišli do groba, sem nekaterim Lazarjevim hlapcem, ki so urejali okolico groba in zdaj radovedno opazovali, kaj naj bi se zgodilo, naročil (Jaz): »Odmaknite kamen!«

14 Niso mogli verjeti, kaj slišijo, in Marta, ki jim ni dala znamenja, naj ubogajo ukaz, Mi je zaskrbljeno rekla: »Gospod, že zaudarja, saj leži že štiri dni!«

15 Jaz sem ji odgovoril: »Marta, zakaj nasprotuješ Moji besedi? Ali ti nisem rekel, da boš videla Božje veličastje, če boš verjela?! Storite, kot sem vam rekel!«

16 Hlapci so z velikim trdom odvalili težek kamen z groba in se zaradi velikega smradu, ki je zavel od mrliča, tudi nemudoma odmaknili. Nihče ni mogel stati ob vhodu v skalnat hodnik, zato so se navzoči postavili ob stran in začudeni in polni pričakovanj opazovali, kaj bom počel.

17 Postavil sem se pred vhod v skalnat hodnik in z močnim glasom rekel (Jaz): »Oče, hvala Ti, da si uslišal Svojega sina! Vem, da Me zmeraj slišiš, saj Tvoj glas živi in zveni v Meni. Tega ne govorim zaradi Sebe, temveč zaradi tukaj navzočih, da bi končno le verovali in doajeli, da si Me poslal Ti, in da Ti živiš v Meni tako kakor Jaz v Tebi.«

18 Po teh besedah sem se obrnil h grobu in glasno zaklical (Jaz): »Lazar, pridi ven!«

19 Smrad je v trenutku izginil in oživljeno truplo se je začelo premikati. Marija in Marta, ki sta v srcu zaslutili, kaj nameravam s Svojim odhodom na grob, vendar sta še vedno dvomili o uspehu - tako kakor vsak raje verjame šele tedaj, ko gre za drugega, ko pa gre zanj, pa se izkaže kot človek, ki težko verjame -, sta glasno zakričali od veselja in pohiteli v notranjost groba.

20 Lazar je bil povit v platnene povoje, obraz pa imel prekrit s potnim prtom. Privzdignil se je in obsedel kot nekdo, ki se zbudi iz globokega spanja in še ni dovolj zbran.

21 Jaz pa sem naročil sestrama: »Odvijta mu povoje in naj hodi!«

37. poglavje

Spreobrnitev številnih judov

1 Ko se je to zgodilo, Me je Lazar takoj spoznal in pohitel k Meni. Pokleknil je Predme in glasno zaklical: »Moj Gospod in Moj Bog!«

2 Jaz pa sem ga dvignil, ga stisnil na prsi in rekel: »Lazar, z Mojo pomočjo si premagal smrt - glej, da boš to zmogel tudi brez Moje pomoči. Človek je resnično prost vseh vezi smrti šele tedaj, ko sam iz sebe pridobi Mojo moč, in nato kot zmagovalec in vladar izstopi iz groba, v katerem dremlje njegova duša. - Zdaj pa pojdi in se okrepčaj, da si bo tvoje telo nabralo novih moči za zemeljsko življenje.«

3 Lazar ni rekel nič več, le nemo je prikimal in oblečen v pogrebno oblačilo počasi odkorakal proti domu, sestri pa sta ga podpirali.

4 Vsi, ki so bili priče temu prizoru, so bili tako osupli, da so šele čez čas lahko spregovorili in pokazali svoje presenečenje.

5 Zlasti judje, ki so se sprva dvomljivo izražali o Moji čudežni moči, so strahoma pogledovali k Meni, tako da sem jim rekel (Jaz): »Ali se Me bojite, ker ste videli, da

lahko ukazujem smrti? Ne vidite, da sem Gospodar življenja? Če pa se bojite Tega, kaj bi se zgodilo, če bi vedeli, da ob Sebi vodim smrt kot Svojo spremljevalko? Ali nimate vseh razlogov za veselje? Zakaj se obotavljate?»

6 Oglasil se je nekdo, ki je že prej govoril v imenu drugih: »Gospod, zdaj nadvse razločno vidimo, da je v Tebi resnično utelešena vsa Božja moč! Ker pa smo to spoznali, ali naj se ne bojimo Tistega, katerega dih nas je priklical v življenje, in ki bi nas zaradi naših številnih grehov z enim dihom lahko tudi pokončal? Kajti glej, šele zdaj, ko smo smeli biti priče delovanju Tvoje moči, prav razločno vidimo, kako nebogljeni smo pred Teboj in kako nekoristno je naše početje! Bojimo se, da ne bi mogli obstati pred Teboj!«

7 Jaz sem rekel: »Če bi bila pravičnost res edina Božja lastnost, potem res ne bi mogli obstati pred Menoj in tudi nihče izmed vseh teh, kajti ni lasu na vas, ki ne bi zapadel grehu in tako tudi uničenju. Toda Božja ljubezen, blagost in usmiljenje so tako neskončni, kakor je neskončno veselje, in zato On ne pozabi niti na najmanjše bitje, ki ga je kdaj koli ustvaril.

8 Vsem vam želi biti najbolj ljubeči Oče in nikakršen bog, pred katerega jezo bi trepetali in se ga bali. Maščevalni bog živi le v vaši domišljiji! Šele vi ste ga ustvarili takšnega, ker se vam zdi čaščenja vreden samo maščevalen, strog judovski Bog. Zato ste tudi toliko dali na različna kaznovanja, ki pa nikoli niso bila prava kaznovanja, temveč le odraz človeške zlobe, neumnosti in trme.

9 Jaz pa sem Oče sam, ki se je zdaj v človeški podobi spustil dol, da bi ljudem izkazal nadvse veliko ljubezen in jim odprl vrata življenja, ki so si jih zaprli sami. Česa se torej bojite, ko vidite, da odstranjujem vrata smrti, da bi se lahko skoznje zliil ves tok življenja?»

10 Govorec, ki je zdaj postal povsem zaupljiv in se Mi približal, je rekel: »O Gospod, ne bojimo se več! Če nas sprejmeš, bi radi večno ostali pri Tebi!«

11 Jaz sem rekel: »Ali ste kdaj slišali, da bi kdaj koli odslovil koga, ki je hrepenel po Meni? Torej pridite k Meni vsi, da vas poživim in vas odrešim vseh vezi smrti!«

12 Po teh besedah so vsi prej tako plahi pohiteli k Meni in vsak Me je skušal prijeti za roke ali se dotakniti Mojega oblačila. Imeli so solzne oči, saj jih je vse močno prežl Moj duh ljubezni, ki je v njih vzbudil največje hrepenenje po Meni.

13 Opomnil sem jih, naj se obvladajo in z Menoj odidejo k Lazarju, ki je medtem že prišel domov. Številni služabniki in služabnice so se ga sprva prestrašili, saj so mislili, da se jim je prikazal duh, ko pa sta jim sestrji vse razložili, so Lazarja obdali in glasno vzklikali. Lazar je bil namreč zelo pravičen mož in zelo priljubljen med domačimi in služinčadjo. Z njegovo smrtjo je postal vprašljiv obstoj njegovih posesti, ker - kot je bilo že omenjeno - Lazar ni zapustil moškega potomca, zato so bili številni delavci, dekle in hlapci, zaposleni na njegovih posestih, zelo zaskrbljeni za svoj prihodnji zaslužek in zlasti nad tem, kdo bi utegnil postati njihov prihodnji gospodar. Ta skrb pa je bila zdaj nepričakovano odveč, zato je bilo vzklikanje nadvse veselo iz dveh razlogov: zaradi Lazarja in zaradi lastnega prihodnjega življenjskega položaja.

14 Lahko si mislite, da so Me ob vstopu v hišo, ko je izginila prva vzhičenost, začeli vsi oblegati in Me pozdravljati kot rešitelja iz hude stiske. Izražanje hvaležnost sem sprejemal kar najbolj prijazno in še opite od veselja pozival, naj svojo hvaležnost usmerijo h Gospodu ter se Mu zahvalijo, da je po Sinu človekovem storil nekaj tako velikega. Tam sem moral tako govoriti, saj številni navzoči še zdaleč niso bili dovolj zreli, da bi vedeli, da naj bi bil kar Jaz sam tudi Gospod, ki Mu je veljala njihova

zahvala.

15 Lazar, ki se je medtem že okrepčal s hrano in pijačo in je bil spet tako svež in čil kakor prej, je ukazal, naj pripravijo veliko slavnostno pojedino, ki po judovski navadi ni smela manjkati ob nobenem veselem dogodku. Prosil Me je, naj se je udeležim s Svojimi, in Me vprašal, ali sme povabiti tudi sosede, ki trenutno niso bili navzoči. To sem mu rad dovolil, kajti hotel sem, da bi bilo to dejanje znano čim širšemu krogu ljudi, da bi se lahko začel zadnji in največji ulov rib za Moje kraljestvo.

38. poglavje

Načrt farizejev

1 Nekateri judje, Lazarjevi prijatelji, ki jih je nesramno vedenje farizejev najbolj jezilo, so se nato odpravili v gostišče na Oljski gori, saj so vedeli, da so tam farizeji, in se niso hoteli prikrajšati za skrivno škodoželjnost, ko bi tem lačnim volkovom sami iztrgali slasten grižljaj iz ust. Zlahka si predstavljamo, s kakšno grozo in nejevero so farizeji sprejeli njihovo novico, saj so se že vživeli v občutek, da so lastniki gostišča, in so temu primerno od zelo potrtega gostilničarja zelo gospodovalno zahtevali, naj jim takoj postreže z najboljšim vinom, in, kar je bilo zelo nenavadno, naj bogato postreže tudi tempeljske biriče. Ko so judje vstopili, je bila vsa družba že prav okajena in prešerno razpoložena, in judje so s svojo novico takoj streznili že močno okajene glave.

2 Ko so farizeji slišali, da naj bi bil Jaz zaslužen za Lazarjevo obuditev, so se umaknili na posvet in sklenili, da naj bi Jaz v Betaniji izvedel popolno esensko prevaro - kot Lazarja naj bi namreč podtaknil človeka, ki naj bi mu bil zelo podoben, da bi tako tempelj prevaral za njegov delež. Jaz naj bi bil namreč ljubimec obeh sester in zato naj bi tudi naredil vse v korist Svojih ljubic.

3 Niti malo niso verjeli, da sem Lazarja res obudil. In tako naj bi poskrbeli predvsem za to, da bi pridobili oblast nad Menoj, lažnim Lazarjem in obema sestrama. Izmislili so si kar pretkan načrt, in sicer, da bi Mene in lažnega Lazarja dva od njih zvabila iz hiše. Ta dvojica pa ne bi smela kazati nobenega dvoma v obuditev, temveč le veselje nad njo, in bi tako naju z Lazarjem zvabila nekoliko stran od hiše. Tam naj bi na naju planila tempeljska straža in naju takoj prijela.

4 Ta načrt je bil dokaj dober predvsem zato, ker sta bila izbrana farizeja, ki naj bi pozdravila Mene in Lazarja, zelo ugledna, in zato bi bilo proti vsem pravilom in navadi, če ju ne bi sprejeli, kadar sta nameravala neko hišo počastiti s svojo navzočnostjo. Če bi bili pristni judje tistega časa, bi morali tako visokima gostoma takoj dati na voljo hišo in služinčad, sicer bi se to Lazarju štelo kot največje nespoštovanje templja in njegovih zastopnikov.

5 Judje so z gostilničarjem, ki se ob sporočitvi te farizejem neprijetne novice skoraj ni mogel obvladati od veselja, takoj odšli in se hitro vrnili k nam, da bi nam sporočili, kaj so opravili - v trdnem prepričanju, da bo Tisti, ki ukazuje smrti, prav gotovo kos tudi hudobiji templja a.

6 Jaz pa sem jim z blagimi besedami oponesel njihovo ravnanje, ki je bilo sicer nekaj človeškega, vendar pa škodoželjnost ni v skladu z Mojim redom niti tedaj, ko gre za trdosrčne sprevržence, saj srce ob škodoželjnosti ne more začutiti sočutja do mračnjaštva takšnih ljudi. Očitek jih je zelo potrl, pomirili so se šele, ko sem jim zagotovil, da v njihovem primeru sicer ni bil z njihovim ravnanjem nihče oškodovan,

v prihodnje pa naj raje takšno ravnanje opustijo. To so tudi obljubili in se potem spet razvedrili.

7 Medtem sta se že bližala farizeja s tempeljskimi biriči, vendar sta še prej v primerni oddaljenosti od hiše na skrivaj poiskala prostor za zasedo. Znova so se posvetovali glede načrta in da jim je poglobitno prevzeti oblast nad Menoj, da bi Mi lahko takoj sodili kot prevarantu in ljudskemu hujskaču.

8 Približno deset minut so bili oddaljeni od Betanije, na ovinku, ki jim je še zakrival hiše. Oba visoka duhovnika sta se že hotela odpraviti naprej s služabnikom, ki naj bi nam sporočil njun prihod - ko je nekaj grdo prekrizžalo njihov načrt.

9 Prednje so namreč z besnim laježem skočili znani veliki Lazarjevi psi čuvaji in tako grozeče obdali skupino, da si nihče ni upal niti premakniti. Ti psi, ki sem jih dal Lazarju, so po njegovi smrti samo otopelo ležali in niso opravljali svoje naloge kot čuvaji, zato so se tempeljski duhovniki tudi upali tako neovirano šopiriti naokoli. Ko pa je Lazar spet oživel, sta se tudi v pse vrnili stara moč in živahnost, kar se je za farizeje zdaj izkazalo za zelo neprijetno. Velike živali so režale in obkrožale skupino, in ko se je neki hlapec opogumil ter zamahnil proti psu, je takoj obležal na tleh in bil v nevarnosti, da ga psi raztrgajo. Ta zgled je bil dovolj, da se biriči niso upali poseči po orožju, saj so se živali, ne da bi posegale v skupino, zadovoljile s tem, da so jo ohranjale na mestu in se ni mogla premakniti od tam.

39. poglavje

Nagnani farizeji

1 Lazarju in navzočim sem povedal, kaj se dogaja zunaj, in predlagal, naj gredo z Menoj tja in se prepričajo o resničnosti povedanega, hkrati pa naj bi farizeje znova skušali podučiti, da tukaj nimajo nikakršne oblasti. Odpravili smo se torej k ujetim.

2 Ko smo prišli tja, sem zahteval, naj biriči prostovoljno odložijo orožje, in to so tudi takoj storili. Lazarjev hlapec je orožje prevzel, veliki psi pa so se takoj spet pomirili in plegli v krogu, vendar so imeli sovražnike neprenehoma na očeh, pripravljeni, da jih na gospodarjev migljaj takoj napadejo.

3 Obrnil sem se k farizejem, ki so stali tam s škripajočimi zobmi, osramočeni in jezni, saj so njim dobro znanega Lazarja takoj prepoznali kot pristnega, so si pa skrivoma mislili, da v resnici sploh ni umrl, temveč da so bili njegova bolezen, smrt in obuditev od mrtvih le zelo spretno dogovorjeno slepilo, ki naj bi Mojo prav tako lažno čudežno moč pred ljudstvom prikazalo kot nekaj nezaslišanega, in Mi z njenim delovanjem na tako znano osebo, kot je bil Lazar, po vsej Judeji zagotovilo zelo veliko privržencev.

4 Ko sem jim najprej do pike natančno razkril njihove misli, sem vprašal tempeljska duhovnika **(Jaz):** »Koliko časa naj vas še prenašam? Zaničujete vsa znamenja, ki sem jih naredil in nedvoumno pričajo, kdo sem, tudi Mojo besedo označujete za laž. Ali ne veste, da človek določene meje ne sme prestopiti, da ne bi povsem zapadel duhovni smrti? Kadar pa je ta meja dosežena, mora Božje usmiljenje uničiti telesa, da se z zlorabo teles ne bi pokvarile še duše! Vsi vi ste zdaj že dosegli to mejo!

5 Vse, kar bi s pomočjo telesa lahko naredili koristnega za oplemenitenje duše, v sebi sprevačate v njeno uničenje. Ali imate zato čute? Ne gledate, da bi videli, ne slišite, da bi slišali; ne okušate, ne občutite in ne vonjate, čutov ne uporabljate kot posrednike, temveč zgolj za to, da se vdajate čutnosti. Zato pa ste postali smrdeča mrhovina, ki jo je treba zažgati, da ne okuži vsega, in da bi bila uporabna vsaj kot pepel in bi z gnojenjem nastala dobra, rodovitna tla.

6 Resnično, povem vam: Ob vaše deblo je že prslonjena sekira, da bi posekala strupeno drevo vašega življenja! Toda za to ne obtožujte Boga, temveč zgolj sami sebe. Vidite, da se je tukaj zgodilo nekaj velikega in tudi številne zanesljive priče stojijo naokoli, ki lahko jamčijo, da je vse res. Kljub temu pa v vas vreta sovraštvo in želja, da bi pokončali Mene in Moje, vendar vam to nikoli ne bo uspelo! Odidite torej v svoji jezi - toda vedite, kar sejete, boste poželi sami!«

7 Po teh besedah je vstalo sedem velikih psov in z laježem gnalo tempeljska duhovnika in biriče nazaj proti Jeruzalemu. Ti so v največjem strahu pot kar se da hitro pretekli, se spotikali in se niso ustavili, dokler se niso zatekli za varno jeruzalemsko mestno obzidje; do tam so jih namreč zasledovali psi, nato so se psi vrnili.

8 Od tistega dne je imel Lazar kljub hudemu udarcu tempeljskega sveta mir tako v Betaniji kakor tudi na Oljski gori, kajti tja si odtlej zaradi psov ni upal noben sovražni duhovnik ali tempeljski birič.

40. poglavje

Prihodnje Lazarjevo poslanstvo

1 Ko na Oljski gori ni bilo več farizejev, smo se vrnili v Betanijo, v Lazarjevo hišo, kjer je bilo že vse pripravljeno za slavnostno pojedino. Takoj smo se napotili v veliko jedilnico, kjer smo se zbrali že večkrat.

2 Začel se je dolg pogovor in Lazarja so spraševali, kaj je počel, ko je ležal v grobu, ali se še spominja, kaj je doživel in videl v svetu duhov. Povedal je, da se mu je zdelo, kot da bi prav globoko spal in živo sanjal, vendar se je vsebine sanj spominjal le megleno. Vedel je, da je govoril s številnimi umrlimi, tudi z očetom, vendar se vsebine pogovorov ni spominjal. Kljub vsemu pa je dobro vedel, da je bil res mrtev in da ni samo sanjal, kajti v spominu so mu še živo ostale zadnje ure življenja, saj je močno občutil smrtni strah in prav tako počasno ugašanje svojih življenjskih moči.

3 Na vprašanje, kako je doživel obujanje, je odgovoril, da je slišal Moj glas, ki mu je ukazal, naj pride ven, obudil pa se je tako, kakor se prebudi človek iz spanja. Ubogal Me je, ker je takoj vedel, kaj se je zgodilo z njim in kako.

4 Navzoči prijatelji in Moji učenci so spraševali še marsikaj, vendar jim Lazar na vprašanja ni znal odgovoriti, na primer o pogovorih, ki naj bi jih imel, kje naj bi bil in še marsikaj drugega, za kar so menili, da naj bi jim dalo še več podatkov o življenju v svetu duhov. Toda izkazalo se je, da se Lazar ni spominjal ničesar od tega.

5 Nato so Mene vprašali o vzrokih za takšno pozabo, in Jaz sem jim odgovoril: »Če bi bili ujeti v ječi in bi vam za kratek čas dali svobodo, da bi se lahko neovirano potepali naokrog in bi se s prav tako svobodnimi bitji kar najprijetneje pogovarjali o številnih čudežih narave, ki vam v vašem najljubšem okolju sami od sebe vzbudijo pozornost, nato pa bi se bili primorani vrniti v staro ječo, ki se vam, dokler niste spoznali česa boljšega, niti ni zdela ječa - ali ne bi vaša duša koprnela po vnovičnem doživetju takšne kratkotrajne svobode? Ali vam prisilno življenje ne bi postalo neznosno, ko bi si vsako uro predstavljali veličastje zaužite svobode, saj bi spomin na vesele ure zmeraj znova oživel?

6 Glejte, to bi se zgodilo Lazarju! Spomin na vse, kar se je z njim dogajalo v štirih dneh, ko je ležal v grobu, sem mu odvzel zato, ker je poklican, da na tej zemlji Zame naredi še veliko. Če pa bi v njem raslo takšno izčrpavajoče hrepenenje po vnovični pridobitvi popolne svobode, ki jo je doživel, bi ga pri tem delu oviralo.

7 Da je že prav tako, kot je, boste zlahka spoznali, ko boste tudi vi nekoč odvrgli telo. Poleg tega ste v tej hiši že toliko slišali o življenju po smrti, da so vaša vprašanja bolj pogovor zaradi pogovora kot ugotavljanje obstoja življenja po smrti, o katerem mora biti že vsak med vami več kot dovolj prepričan.«

8 Lazar Mi je rekel: »Gospod, govoril si o poslanstvu, ki naj bi ga tostran še opravil. Ali smem zvedeti, kakšno naj bi bilo to delo Zate?«

9 Jaz sem rekel: »To se bo v prihodnje razodelo samo od sebe, kajti vse, ki so poklicani delati za Moje kraljestvo, vodi Moja roka tako nežno, da si lahko celo mislite, da se vse dogaja zgolj iz vašega lastnega hotenja. V bistvu je to tudi res, kajti če želim imeti svobodna bitja, jim mora biti prepuščena tudi svobodna odločitev. Le zunanje okoliščine lahko usmerjam tako, da potem Moji služabniki sami izbirajo med dvema potema, po kateri naj bi hodili. Moji pravi otroci iz ljubezni do Mene nikoli ne dvomijo, katera pot je prava. Zmeraj pa mora pobuda priti od *njih*¹⁰ In tudi ti se boš še moral, kakor sam od sebe, v življenju odločati, ali boš šel desno ali levo. Ena pot vodi neposredno k delovanju v Mojem imenu, druga pa k udobnejšemu življenju bolj lenih opazovalcev. Glede na to, kako boš izbral, boš tudi deloval. Jaz pa vem in ti tudi povem, da boš iz ljubezni do Mene že znal izbrati prav Zdaj pa dovolj o tem, kajti povedati še kaj več, bi ti samo škodilo.«

11 **Lazar** je rekel: »Gospod, to mi zadostuje. Nadvse blažen sem, ko vem, da me boš uporabil in me želiš uporabiti kot Svoje slabotno orodje. Samo pravo moč mi daj, da bom obljubljeno poslanstvo tudi zmogel uresničiti! «

12 **Jaz** sem rekel: »Ne delaj si skrbi, samo z vero zaupaj, pa bom lahko deloval po tebi in ti po Meni! Pravo razmerje med Očetom in Sinom, kakor se zdaj kaže v Meni, bo potem tudi v vas.

13 Zato pa sem prišel na ta svet, da bi vam pokazal in vas poučil, da boste zmogli še veliko več, kakor zdaj zmorem Jaz sam, če boste le imeli trdno voljo in veliko vero.

14 Kmalu pa se bo pokazalo, kako trdna je vera in volja ljudi, še zlasti judov, kajti bliža se čas, ko bo nastopila in mora nastopiti žetev vseh let Mojega poučevanja. Naj bo ta še tako skromna in naj bo le malo rodovitnih semen, pa bo vsako seme obrodilo stoteri sad, ki naj bi in bo oskrbel vsa zemeljska tla, dokler ne bo nekoč napočila velika žetev, ki bo Očetove kašče napolnila z obilnejšim pridelkom, da ne bo nikoli več mogla nastati takšna lakota, kakršna je dopuščena zdaj, da bi se lahko izgubljeni sin vrnil in se nasitil. Teh Mojih besed zdaj še ne razumete, toda naučili se jih boste razumeti na drugi strani, v Mojem kraljestvu.

15 Ti pa, Lazar Moj, se zdaj zberi in pripravi na sprejem številnih gostov, kajti glas o tvoji obuditvi je že prodrl v mesto, zato se veliko ljudi odpravlja, da bi videlo tebe in Mene. Vsi pa naj se okrepijo, medtem ti bodo pomagali Moji služabniki, ki jih že poznaš.«

41. poglavje

Naklepi tempeljskih duhovnikov

1 Ko sem to povedal, se je ob Meni že pojavil vsem znani Rafael in kar najbolj ljubeznivo pozdravil Lazarja. Tudi ta ga je bil izredno vesel in je svoje veselje živo izrazil z besedami, prav tako so ga bil veseli tudi Moji učenci in številni Lazarjevi prijatelji, ki so bili že prej priče nenavadni čudežni nadangelovi moči.

2 Izredno hitro so pripravili dvorano za sprejem napovedanih gostov, in v vsej hiši je bilo dvakrat bolj živahno kakor po navadi, tako da smo se težko pogovarjali, zato

smo odšli na prosto, da ne bi ovirali zaposlenih hišnih služabnikov, ki so zavzeto in z veseljem izpolnjevali Rafaelova navodila.

3 Ob tem je nujno omeniti, da iz že nakazanih razlogov - zaradi svobodnejšega razvoja duha Mojih - s Svojo močjo nisem več zaznavno posegal v dogajanje, temveč je imelo vse, kar bi bilo mogoče označiti kot čudežno in nenavadno, na zunaj bolj preprost, človeški pridih.

4 Če omenim, da so bile v približno pol ure v Lazarjevi veliki dvorani in tudi v sosednjih sobah postavljene mize, ob katerih naj bi jedlo več sto ljudi, in v skoraj enakem času pripravljene tudi jedi zanje, se razločno vidi, da takšnega dela ne bi zmogli še tako zavzeti služabniki, ki jih je bilo približno dvajset. Že priprava jedi bi ob naravnem poteku stvari zahtevala več časa. Vse je bilo pravočasno pripravljeno brez neke vidne nenavadne pomoči, opaziti je bilo le povečano urnost ljudi.

5 Ta opomba naj bi razjasnila, zakaj se je največji dogodek vseh časov približeval brez kakšnih nenavadnih posegov. Celo obuditev Lazarja se je navzočim zdela sicer skrajno čudežna, toda spet ne toliko kot na primer preoblikovanje puščavske pokrajine v rodovitno deželo in drugi čudeži.

6 Ta obuditev pa je bila sklepni zidak Mojega poslanstva poučevanja in je sprožila njegovo žetev.

7 Kdor to razume in si prizadeva prebuditi, ta razume! Kdor pa še leži v grobu, pa naj odvali kamen, da bo mrtvi Lazar obujen in vstal iz groba. Amen. -

8 Ko smo stali pred hišo, srno videli, da se po poti iz Jeruzalema že približuje velika množica ljudi, namenjenih v Betanijo. To so bili judje, ki so jim sporočili, da naj bi bil Lazar spet živ in so se hoteli prepričati o tem. Ko so se približali in zagledali Mene in Lazarja, so pohiteli k nama in strmeli v oba - v obujenega in obujevalca.

9 **Lazar** jih je prav prijateljsko nagovoril: »Dragi prijatelji, strmite in ne razumete, kako lahko živim, ko pa sem vendar vidno in zanesljivo umrl! Vendar veste, da Bogu ni nič nemogoče, in da On, ki vse oživlja, lahko oživi tudi ta zemeljski prah, četudi v njem ni več življenja. Glejte, res živim, in ob meni je Tisti, ki me je znova priklical v življenje! Ali lahko še zmeraj dvomite, da je vse to zmogla Božja moč, ki v Njem, Mesiji, resnično živi in se razkriva? Kdor ob tem še dvorni, je podoben najbolj trdemu kamnu, ki se ne more razkrojiti sam, razen z delovanjem zunanjih najbolj grobih moči, in s katerega odteka voda, ne da bi z njega sprala najmanjši drobec.

10 Prišli ste, da bi me videli. Le oglejte si me in se prepričajte, da sem res živ! Potem pa stopite k temu Mojstru vsega življenja in se dopustite tudi vi prebuditi v resnično življenje ter v pravo spoznanje vseh Božjih skrivnosti, ki jih On razkriva v Sinu človekovemu. Kajti bliža se čas, ko se bo dobro ločilo od slabega, kakor se mora zrnje ločiti od plev, da se bodo lahko posejala pšenična zrna za pomnožitev bogatega sadu!«

11 Lazar je govoril goreče iz srca in v Mojem imenu, tako da je jude globoko ganil. Začeli so se zgrinjati okoli Mene in Mojih ter zahtevali, naj jih poučimo. To se je tudi zgodilo.

12 Iz mesta pa je prihajalo čedalje več ljudi, tako da se je kmalu zbralo skoraj tisoč oseb. Vsi so se prepričali o čudežu, glasno slavili in častili Boga, ki je po Meni delal takšne stvari.

13 Ko so se čustva počasi umirila, sem Lazarju dal znamenje in vse navzoče je povabil s seboj. In sledili so mu v dvorane, kjer jih je že čakala velika slavnostna pojedina.

14 Ob tem se ni zgodilo nič posebnega, kar bi bilo treba omeniti. Le to, da številnih

judov, ki jih je sem prignala radovednost, niso učili in poučevali Moji najbližji učenci - dvanajst apostolov, ki so opravljali poslanstvo -, temveč so se tega lotili drugi učenci in privrženci, ki so Mi tudi že dolgo sledili in so bili prav tako dobro poučeni o Mojem nauku.

15 Mi — to pomeni Lazar s sestrama in apostoli ter seveda Jaz - smo sedeli na drugem koncu dvorane, nekoliko ob strani. Lazar je mimogrede vprašal, česa se bodo farizeji domislili zdaj, ko so jih veliki psi tako neprijetno presenetili in nagnali nazaj v Jeruzalem.

16 Jaz sem jim rekel: »Tako je pohiteli v tempelj in tam sklicali svoje tovariše. Pravkar se na vso moč posvetujejo in razglašajo, da se je tukaj zgodila velika prevara.

17 Člani tempeljskega sveta pa imajo različna mnenja. Med njimi jih je namreč tudi veliko, ki so se o dejanskih čudežih prepričali sami. Tudi farizeji, ki smo jih srečali pri Mukiju, so pričali, da se je pokrajina Neba temeljito spremenila in da so srečali trgovsko karavano ki je poročala o čudežu pri Afeku. Vse to naj bi po izjavi nedvomno verodostojnih ljudi storil Jaz, tako da, če je vse to res, ne bi bilo nič nemogočega, da bi Lazar tudi v resnici umrl in bil nato obujen, saj naj bi bilo preoblikovati pokrajino celo težje, kakor znova oživiti truplo.

18 Trenutno se zelo prepirajo, kajti Meni sovražni farizeji skušajo tudi ta poročila prikazati kot posledico prevare. Prepirajo se s prijatelji odposlanih farizejev, ki vztrajajo pri tem, da odposlanih farizejev ni bilo mogoče prevarati, saj so bili prav zato, ker so posebno dosledni misleci tudi izbrani za preiskavo, zato je mogoče zaupati njihovi opravljeni nalogi.

19 Pravkar vstaja eden od prvih *pismoukov* in pravi: `Ni dvoma, da ta človek dela velike čudeže, saj si je zato tempelj tudi tako prizadeval, da bi ga pridobil zase, vendar zmeraj neuspešno. Prav tako pa tudi drži, da se zmeraj bojuje proti tempeljskim služabnikom in med ljudstvom do skrajnosti razpihuje nespoštovanje do nas, božjih služabnikov.

20 Če želimo živeti v miru z Rimljani, je nujno, da nas ljudstvo slepo uboga, kajti dolžnost in pravica templja je, da ljudstvo vodi. Zato predlagam, da skušamo tega Jezusa iz Nazareta kot ljudskega hujskača kar se da hitro ujeti in ga izročiti rimskemu sodišču, ali pa zahtevajmo od sodišča, naj ga kaznuje po naši tempeljski postavi in ga tako onemogoči.'

21 Oglasil se je *Kajfa*, veliki duhovnik: `Če Rimljani ne bi bili gospodarji v deželi, bi bil ta človek že zdavnaj v okovih, vendar ima med najvišjimi Rimljani prav mogočne prijatelje, ki ga bodo zavarovali. Zato je treba najti priložnost, da se nam bo sam izročil s kakšnim dejanjem, ki nam bo omogočilo poseči vanj in zanj zahtevati kazen. Dovolj je pameten, da se ne bojuje proti Rimljanom, temveč le proti nam. Zato je tudi nevarnejši kakor kdor koli drug, ki bi ga Rimljani sicer že prijeli kot hujskača ljudstva in mu sodili:

22 *Nikodem*, ki je tudi navzoč, Me skuša zagovarjati: `Dragi prijatelji, veste, da Jezusu sledi velik del ljudstva; o tem, koliko jih je ozdravil, vemo tukaj le nekaj malega. Ali ne bi bilo bolje, da bi ga zaradi njegove čudežne moči pustili ljudstvu, saj kljub vsemu širi velik blagoslov?'

23 Zaradi Nikodemove `hude nesramnosti' se je nato v tempeljskem svetu sprožil velik vihar ogorčenja, in naš Nikodem je moral poslušati številne zmerljivke in sumničenja na svoj račun, ker je visokemu svetu predlagal nekaj takšnega. On pa je vse to sproščeno poslušal, saj sem mu v srcu ukazal, naj molči in pride k nam.

24 Ko so utihnili, je spet spregovoril *Kajfa*: *Nič* ne veste in tudi nič ne mislite. Za vse nas je boljše, da umre ta človek za ljudstvo, kot da bo uničeno vse ljudstvo. In tako ukazujem, naj se vsak domisli prave priložnosti, o kateri sem govoril, kajti kar se mora zgoditi, naj se zgodi kmalu!

25 Člani visokega sveta so se s tem strinjali in končali sejo. Niko-dem pa se je tiho in neopazno izmuznil in kmalu bo tukaj.

26 Glejte, zdaj veste, kako je s templjem, toda bodite brez skrbi. Tempeljski duhovniki svojih načrtov ne bodo mogli uresničiti prej, dokler se jim sam ne izročim.«

42. poglavje

Odhod iz Betanije

1 Lazar je rekel: »O Gospod, saj se vendar ne boš sam izročil tej zalegi, ki jo je treba le čim prej pokončati?!«

2 Jaz sem rekel: »Kar se bo zgodilo, je Očetova volja. Njegova volja naj se zgodi, Sin pa mora ubogati! Zato naj ti bo mar samo za tvojo nalogo in raje poskrbi, da boš tudi ti čim bolj spoznal voljo svojega in Mojega Očeta!«

3 Lazar Me je vprašal: »Gospod, torej Ti nisi Oče?«

4 Jaz sem rekel: »Sem Oče, vendar zdaj prihaja čas, ko se mora Oče v Meni umakniti, da se lahko Sin svobodno odloči. Ko sem vam pravkar razodel, kaj se godi spodaj v templju, je bil to že prvi korak k Sinovi odločitvi. In verjemite Mi, Sin se je pravkar odločil, zato da ne bi propadlo ljudstvo! Toda ne sprašujte Me nič več, temveč poskrbite, da navzočim ne bo ničesar primanjkovalo, saj so na zemlji še zadnjič ob Meni kot otroci, za katere telesno skrbim!«

5 Lazar je zaskrbljen vprašal: »Gospod, ali nas boš torej spet zapustil?«

6 Jaz sem rekel: »Da, jutri navsezgodaj te bom spet zapustil in se ne bom vrnil prej, dokler ne bo treba pripraviti velikonočnega jagnjeta.«

7 Lazar je bil prepričan, da bom tako kot v prejšnjih časih čez zimo dlje časa ostal pri njem.

8 Jaz sem mu odgovoril: »Veš, kaj namerava tempelj. Nočem, da bi zaradi Mene nadlegoval Moje. Zato bom odšel od tod - tja, kjer bom lahko v miru počakal do velike noči. Tako naj se zgodi!«

9 Lazar nato ni pripomnil nič več in je pohitel, da bi kot gostitelj preveril, ali so številni gostje tudi dobro postreženi.

10 Kmalu je k nam prispel Nikodem in poročal, kaj naj bi se dogajalo v templju, in seveda se je najnatančneje ujemalo s tistim, kar sem povedal že Jaz. Sprva se je prestrašil množice navzočih, saj so ga številni dobro poznali, toda pomiril sem ga in mu zagotovil, da ga nihče od teh ne bo izdal.

11 K temu večeru, ki je bil zelo pomemben zato, ker so se prav vsi navzoči opredelili Zame in Moj nauk, ni mogoče dodati ničesar, kar se ob podobnih prejšnjih dogodkih ne bi bilo že zgodilo, zato lahko ta večer s tem dogajanjem tudi sklenemo, saj je bilo najpomembnejše povedano.

12 Vsa družba je do sončnega zahoda ostala pri Lazarju, nato pa se je od njega in Mene kar najbolj hvaležno poslovila in se spet vrnila v Jeruzalem, da bi še tam poročala o čudežu, tako da Lazar v prihodnjih dneh ni počel drugega, kot kazal sam sebe in tako stregel splošni radovednosti in občudovanju. Pri tem ni nikoli pozabil najbolj zavzeto omeniti Mene in Moje besede, in tudi ni prikrival - v največjo jezo templja -, kako so se farizeji hoteli polastiti njegove posesti in kaj se jim je zgodilo,

tako da so se iz judov vsi prav norčevali. Razumljivo je, da so ti dogodki tudi zelo spodkopali ugled farizejev in razkrili lakomnost tempeljskih duhovnikov, zato je začel v tempeljskem svetu počasi zoreti sklep, da je treba odstraniti še Lazarja. To bi templjarjem tudi zagotovo uspelo, če Lazarja ne bi tako dobro varovali psi, saj noben knez na zemlji ni imel boljše telesne straže.

13 Ko so nas meščani zapustili, sem Lazarju naročil, naj nam pripravi prave postelje, da bi se Moji, ki so Zame ves dan kar krepko garali, dobro spočili in se naslednje jutro zbudili sveži in okrepljeni.

14 Tudi vsem učencem, ki so mi še sledili, sem rekel, da se vsak, ki se želi vrniti k svojim, lahko k njim tudi vrne, kajti Jaz naj bi se umaknil iz javnosti in svoje bivanje do velike noči ohranil v tajnosti. Kdor naj bi imel kakšne posle, ki se mu zdijo pomembni, naj bi jih tudi opravil, ali kdor bi hotel čez zimo ostati pri domačih, naj k njim tudi gre, vse bo spremljal Moj blagoslov.

15 Veliko se jih je za to odločilo, ko so slišali, da bodo prejeli Moj blagoslov, četudi odidejo. Samo dvanajst apostolov in še približno dvajset oseb se ni hotelo ločiti od Mene, bili so Mi pripravljeni slediti, kamor koli bi jih popeljal. Blagoslovil sem tudi te, kakor sem obljubil, in opomnil vse, naj se oklepajo Mojih besed in z njimi seznanijo še druge. Ob veliki noči pa naj bi Me spet videli na istem kraju, kjer so Me zapustili.

16 Mirno smo spali, navsezgodaj pa sem okoli Sebe znova zbral Svoje ter se na hitro poslovil od tistih, ki so ostali: Lazarja, njegovih sester in njegovih domačih, ki so Me prav neradi spustili, vendar sem jih potolažil in pomiril z izjavo, da bom ob veliki noči spet pri njih.

17 Prav hitro smo zapustili Betanijo in se po cesti podali v Jeriho.

18 Čas do vrnitve v Betanijo je obdobje, v katerem je v ospredje prišel človek Jezus iz Nazareta, ko se Mu je še enkrat približalo vse udobje življenja, da bi se lahko človek Jezus svobodno odločil za nujno žrtvovanje življenja. Prezgodaj je še, da bi se razkrile te stvari. Razumeli jih bodo lahko le tisti rodovi, ki bodo povsem prodrli v bistvo Moje ljubezni. Dandanes bi bilo to sprejeto kot nekaj neresničnega. Zato bom to za zdaj preskočil in se bolj usmeril na zgodovinske zadeve.

43. poglavje

Pomen obuditve Lazarja

1 Ko smo dlje časa molče hodili po cesti, se Mi je približal **Janez** in rekel: »Gospod, veš, kako zelo sem bil pozoren na vse, kar si počel in govoril. Marsikaj sem si tudi zapisal, predvsem o Tvojem nauku, in si vse Tvoje besede tako natančno vtisnil v srce in s tem tudi v spomin, da zlahka kadar koli prenesem na papir vse, kar naj bi živelo predvsem v naših srcih. To pa mi je doslej uspelo le deloma. Še posebno rad pa bi zapisal dogodek z Lazarjem, ob katerem smo bili vsi navzoči kar najbolj skrbne priče. Zdi se mi še zlasti pomemben, saj naj bi pomenil več kot le oživitev mrtvega telesa.«

2 **Jaz** sem vprašal: »Kakšen pomen pa se ti zdi, da še ima?«

3 **Janez** je odgovoril: »Gospod, Lazar Ti je bil še zlasti ljub zaradi svojega pravičnega življenja, kljub temu pa je moral umreti zaradi bolezni, ki si jo je nakopal po svoji krivdi. Ali ni to jasno znamenje, da človek takoj, ko pred Tvojimi očmi ne živi *zavestno*, to pomeni, ko pozabi na to, da ga opazujejo Tvoje vsevedne oči, kljub vsej svoji pravičnosti še prehitro zagreši marsikatero napako, zaradi katere pade v duhovni smrtni spanec, iz katerega ga lahko rešiš le Ti?

4 In ko potem človekovi žalujoči sestri - njegova dejavna ljubezen in njegova dobra volja - prideta k Tebi in rečeta: `Glej, Gospod, tisti, ki si ga imel rad, je pa vendarle grešil, je zdaj mrtev. Ne bi pa umrl, če bi bil Ti tukaj!' To torej pomeni, da če bi on čutil, da ga Ti nadziraš, ne bi bil grešil - ali ga potemtakem iz usmiljenja ne bi rešil noči smrti, mu dal sneti vezi in ga znova osvežil z vodo življenja ter naredil vse tako, kot da nikoli ne bi umrl?

5 Glej, Gospod, porodile so se mi takšne in številne druge misli, zato sem tudi prepričan, da je v tem dogodku skritega veliko več, kot le tisto, kar domnevajo priče!«

6 Jaz sem odgovoril: »Janez, blagor tebi, da v duhu spoznavaš tisto, kar lahko duh razodene samo tebi, in v zunanjih dogodkih razbiraš notranji pomen. Še to ti povem, daje v omenjenem dogodku res skrito še neskončno več.

7 Šele tedaj, ko bo veliki Lazar, zaradi katerega sem se utelesil, obujen po Moji ljubezni, bo šele napočil trenutek, ko bo vsakemu bitju Očetova ljubezen tako očitna, da bi ga ljubezen v njegovem srcu raznesla, če številno šolanje ne bi že prej tako utrdilo vaših duš, da bodo lahko prenesle to nezaslišano spoznanje ljubezni.

8 Ljudje seveda v tem dogodku zdaj vidijo zgolj navadno obuditev mrtvega, četudi kot nekaj izrednega, kar jih navdaja s čudenjem, ne navdaja pa jih še z ljubeznijo do Boga. In tudi ljudje v poznejših časih bodo le malo slutili notranji pomen te obuditve. Ti pa, ki si ga zaslutil kot prvi, moraš zato o tem tudi pričevati, in v svojih zapisih ne smeš pozabiti najpomembnejšega vseh dogodkov.

9 Zdaj pa molči o tem, kar govoriva, samo zate je in še ne za druge. «

10 Spet srno molče nadaljevali pot. Čez čas pa je Juda le postal pozoren na to, da jim ne nameravam ničesar povedati glede smeri ubrane poti, in ker ga je mikalo, da bi po možnosti ostal v Jerihi - ki je bila, kot je znano, v Mojem času cvetoče mesto in zaradi različne zabave tudi sedež bogatih, zato je bilo mogoče tam kot čudodelnik tudi veliko lažje zaslužiti -, Me je vprašal, ali nameravam v Jerihi ostati dlje časa.

11 Jaz sem mu odgovoril: »Kdo ti je rekel, da sploh nameravam v Jeriho?«

12 Juda, nekoliko presenečen in razočaran nad tem nasprotnim vprašanjem, za katerega se mu je zdelo, da bi lahko naznanjalo preprečitev njegove želje, se je hitel opravičevati, da naj bi to domneval zgolj zato, ker cesta pač pelje tja.

13 Jaz sem mu odgovoril: »Vsak hodi po poti, po kateri ga vodi duh! Če te vleče v Jeriho, kar pojdi tja. Ne zadržujem te. Toda ne sprašuj, kam pelje *Moja* pot, kajti ta ni tvoja!«

14 Ker ga je preveč mikalo, da bi obiskal mesto palm, Me je vprašal, ali bi bil jezen, če bi za kratek čas odšel tja.

15 Jaz sem rekel: »Če sem vse druge odpustil brez nejevolje in celo s Svojim blagoslovom, zakaj naj bi branil prav tebi? Vsak gre, kamor ga vodi duh! Tako tudi ti pojdi v Jeriho, kajti tvoja duša je že tam.«

16 Juda se Mi je zahvalil za dovoljenje in že pri naslednjem gostišču, ki jih je bilo ob poti v Jeriho veliko, neopazno izginil iz naših vrst. Ves čas, o katerem se bo govorilo v nadaljevanju, je preživel v omenjenem mestu, in tam pri Rimljanih, željnih čudežev, in tujcih, ki jih je bila polna Jeriha, kot pripovedovalec in priča Lazarjeve obuditve sklenil prav dobre posle.

17 Mimogrede pa je treba tudi povedati, da ni tako malo pripomogel k spoznavanju Mojega nauka, ki ga je pogosto oznanjal z velikim žarom in govorniškimi darom - zmeraj pa z namenom, da bi del občudovanja, namenjenega Moji modrosti, preusmeril tudi nase. Prav zato je v Jerihi postal kar uporabno orodje za tamkajšnjo

vrsto ljudi. Vendar kljub vsem njegovim postranskim načrtom ni mogoče dovolj poudariti, da Juda nikakor ni bil slab človek, temveč le takšen, ki je hotel hkrati služiti sebi, in tako svetu, *in* duhu, ter se je tako znašel v hudem precepu, ki so ga drugi, veliko slabši ljudje, pozneje znali izrabiti.

44. poglavje

Gospod v Efremu (Jn 11,54)

1 Ko smo hodili skoraj do večera, sem po daljšem počitku namenjenemu okrepitvi teles, zbral okoli Sebe Svoje in jim povedal, da smo namenjeni v Efrem, kjer nameravam ostati dlje časa, vendar tega ne smejo razkriti drugim ljudem, saj bom ta čas namenil Svoji in njihovi okrepitvi ter okrepitvi še nekaj šibkih duš za čas izpolnitve, ki bo kmalu prišel.

2 Efrem je bilo majhno, nepomembno mesto, ki je bilo celo v Mojem času komaj opazno, številni niso niti slišali zanj. Bilo je odročno, sredi gorovja, ne daleč od Mrtvega morja. Kdor bi hotel natančneje vedeti, kje je bilo, saj danes noben učenjak niti ne sluti, kje naj bi to mesto iskal, naj od zgornjega dela jezera, kjer je na zemljevidih vrisan večji zaliv, v ravni črti sledi v levo do začetka gorovja, ki ga imenujejo Judova puščava, in našel bo pokrajino, kjer je nekoč stal Efrem, čeprav danes o njem ni niti sledi več.

3 Skoraj se je že zvečerilo - cesto v Jeriho smo zapustili že prej in se obrnili bolj proti jugu -, ko sem, kot že omenjeno, razkril cilj poti. V Efrem smo prišli tik pred nočjo.

4 Efrem je bilo revno mesto in popotniki ga niso obiskovali. Zato tam tudi ni bilo gostišča, kjer bi lahko prenočili, bile so samo revne majhne kočice, ki si besede mesto niti niso zaslužile. Prebivalci so se komaj preživljali z živinorejo in različnimi rezbarijami iz trdega lesa in asfalta iz Mrtvega morja. Nekoč je bil kraj nekakšna utrdba pred napadi nomadskih ljudstev. Zato je na eni od vzpetin še iz davnih časov stal nekakšen razpadel grad, ki pa je kljub temu dajal zavetje pred vetrom in vremenom.

5 Med njegove razvaline smo se zatekli pred nočjo in se tam udomačili. Bilo je dovolj prostora za vse in Peter je menil, da če bi Jaz, kot že pogosto, s Svojo močjo nekoliko pomagal tudi tej stari zgradbi, bi bilo navsezadnje prav dobro prezimiti med njenimi še zmeraj prav trdnimi zidovi. Njemu in drugim sem rekel, da se bo to tudi zgodilo, vendar mora to zaradi prebivalcev potekati nadvse previdno, da ne bi bil Jaz razkrit in da to ne bi škodovalo njihovim dušam. Bili so namreč še prav preprosti ljudje, ki bi nas potem začeli neprimerno častiti, zato je moralo navzven vse potekati čim bolj naravno.

6 Drugi pa so Me nato vprašali, zakaj nisem šel kar takoj v ta kraj, namesto da smo hodili tako daleč po cesti v Jeriho, in je bilo treba narediti velik ovinek.

7 Razložil sem jim, da je bilo to potrebno zaradi judov, pred katerimi moramo imeti mir, in Me v Efremu zanesljivo ne bodo iskali, temveč le onstran reke Jordan ali v njeni dolini. Prav tukaj, v divjini desno od Jeruzalema, pa naj bi bili najbolj varni.

45. poglavje

Pogovor s starešino Efrema

1 Med razvalinami smo kar dobro prenočili. Nato sem zgodaj zjutraj nekatere učence poslal navzdol v mestece, da bi nakupili živila in se pogovorili s prebivalci, da bi nam dovolili nastaniti se med razvalinami.

2 K nam je zelo kmalu prišel tudi mestni starešina z nekaj ljudmi, zanimalo ga je, kdo so nenavadni obiskovalci, ki prosijo za dovoljenje, da bi prebivali v gradu, v katerem so doslej iskale zavetje le ptice in različne živalce. Prijazno smo jih sprejeli, in ker so starešini Mene navedli kot vodjo skupine, Me je vprašal, ali smo morda ubežniki ali izgnanci, ki se nameravajo skriti v tej odročni pokrajini. Pomiril sem ga in mu zelo kmalu dokazal, da naj bi bili tako kot on Hebrejci, ki bi radi v kontemplaciji preživeli zimo, da bi dostojno služili Bogu.

3 Ker je bil sprva nekoliko zaskrbljen in se je že zdelo, da nas namerava prav na hitro zavrniti, je stopil v ospredje eden Mojih privržencev in ga pozdravil kot star prijatelj, s katerim sta v Jeruzalemu obiskovala tempeljske šole. Po srečanju s sošolcem se je starešina povsem spremenil, in ko mu je prijatelj povedal, da naj bi bil Jaz sloviti zdravilec iz Nazareta, ki ga starešina sicer še ni videl, je pa toliko več slišal o njem, se je zaradi svojega nezaupanja večkrat opravičil in nam rad dovolil poljubno dolgo bivati med razvalinami. Ponudil nam je tudi, naj pridemo k njemu.

4 Jaz pa sem mu rekel: »Prijatelj, tvoja zmeraj gostoljubna hiša bi bila za vso našo družbo premajhna, tukaj pa si lahko uredimo prav po domače, zato je najbolje, da ostanemo kar tukaj. Ti pa Me podrejenim in meščanom ne izdaj predčasno, da ne bi ne vas ne nas vznemirili tempeljski biriči in sovražni judje.«

5 To je starešina tudi obljubil in zagotovil, da ne bo nikomur razkril, *koga* skrivajo ti zidovi, temveč bo zavračal vsa radovedna vprašanja. Star grad je pripadal skupnosti, on kot njen vodja pa je lahko samostojno odločal, komu ga prepusti in o tem ni bil dolžan nikomur polagati računov.

6 Obljubil sem mu, da bomo obnovili zidove in tako naj bi starešina tudi pred skupnostjo upravičil svoje ravnanje, saj naj bi skupnost tako brezplačno znova pridobila trdno stavbo.

7 Starešina se je tega zelo razveselil in takoj vprašal, ali potrebujemo kaj gradiva, ki nam ga je nameraval priskrbeti.

8 Odgovoril sem mu, naj za to ne skrbi, da bomo sami poskrbeli za vse.

9 Vprašal je tudi, ali sme spet priti, in to smo mu radi dovolili.

10 Ko se je starešina odpravil s sošolcem, katerega je nameraval še podrobno izprašati o Meni, sem razdelil delo - lahko si mislite, da kot izurjen tesar nisem imel težav, da bi hišo kar se da kmalu spremenil v preprosto in po tamkajšnjih merilih prav udobno bivališče. Kljub vsemu pa smo za vse potrebovali nekaj dni, saj se, kot je bilo že rečeno, ni smelo dogajati nič nenavadnega. V resnici bi za takšno delo zelo pridni delavci potrebovali kar nekaj tednov.

46. poglavje

Gospod nakaže razlog Svoje smrti

1 Ko so bili prostori urejeni in razdeljeni, in je tudi vsak sprejel dodeljene mu domače zadolžitve, Mi je Peter rekel: »Gospod, kako prijetno je pod to streho! Čudovito je uživati v brezskrbnosti lastnega doma! Zakaj že prej nisi naredil česa podobnega? Še nikoli prej nisi poskrbel za to, da bi Ti imel svoj miren kotiček, pripravil si Si ga šele zdaj! Ali ne bi mogli za zmeraj ostati tu, in bi se samo tu in tam odpravili ven k judom, da bi jih poučevali? Najbolje bi bilo, da bi odslej kar za vedno ostali tukaj, kajti tisti zunaj, z maloštevilnimi izjemami, niso vredni, da bi videli Tvoja dela in slišali Tvoj glas!«

2 Jaz sem rekel: »Dragi brat, ta kraj ni trajno bivališče Sina človekovega, toda

potrebuje ga, da si pridobi moči za sklepni kamen svojega delovanja! Dokler sem deloval in učil zunaj, Me je gnal notranji duh, ki mu je to telo tudi podrejeno, zdaj pa mora biti položen sklepni kamen, *ne da bi* k temu priganjal duh, temveč da bi se za to iz ljubezni odločila duša sama.

3 Glej, tega, kar se zdaj dogaja v Moji duši, ne bo nikoli izvedelo nobeno človeško srce, kajti zdaj se mora Sin človekov zavihteti do Božjega sina! Zato pa bo Ta tudi razrešen vse svoje moči in vi, ki ste doslej bili ob Meni, boste spoznali, kaj hoče Oče!«

4 Peter je vprašal: »Da, Gospod, vendar si Oče Ti sam - kako boš lahko ob Svojo moč?«

5 Jaz sem odgovoril: »Največji vojak in junak je tisti, ki se tudi brez orožja spopade s sovražnikom in se ne boji smrti, ker ve, da bo sovražnika najbolj strl, če bo sam zaničeval smrt. In tako tudi sam odlagam vse orožje moči in stopam proti sovražniku zgolj z močjo besede, blagostjo in ljubeznijo, da bi se tudi sovražnik odpovedal vsemu orožju zahrbtnosti in zla ter se skesano približal kot izgubljeni sin.

6 Toda glej, tega še ne razumeš. Zato bodi pozoren na vse, kar boš videl odslej!«

7 Peter je nato zelo resen odšel k bratom in jim prenesel Moje besede, vendar jih tudi oni niso razumeli, in so si mislili, da spet govorim po Svoje nerazumljivo, kot sem že nekoč v Kafarnaumu. Kljub temu niso vprašali nič več, temveč so skušali razumeti Moje besede.

8 Nekega dne, ko smo v gradu prebivali že približno osem dni, je k Meni spet prišel **starešina** in rekel: »Mojster, od prebivalca iz Efrema sem izvedel za Tvoje zadnje veliko dejanje, vendar tudi to, da Ti je zaradi tega sovražen ves tempelj in si na vso moč prizadeva, da bi obuditev Lazarja prikazal kot čisto prevaro.

9 Lazarja so celo skušali poklicati pred veliki svet, da bi vse preklical in se tako opral. Toda Lazar se ni prikazal, sporočil jim je, da to, kar želijo slišati od njega, lahko izvedo tudi v njegovi hiši. Duhovniki pa so njegovo hišo razglasili za nečisto in se zato ogibajo priti k njemu - vendar zgolj iz strahu, saj naj bi bil tam čudežno zavarovan.

10 Tebi je vsekakor to že dolgo znano. Toda zelo se bojim Zate, da Te zaradi velike bližine Jeruzalema ne bi odkrili po naključju in bi Te tukaj skušali prijeti.«

11 **Jaz** sem rekel: »Dragi mestni starešina, ne boj se. Dokler tega sam ne dovolim, tempeljska zloba ne bo dobila oblasti nad Menoj, in nihče Me ne more prijeti. Tako kot sem bil neznan doslej, bom ostal neznan tudi odslej. Celotni prebivalci tega mesta nimajo nobene želje, da bi Me natančneje spoznali, ker sam tako hočem. Bodi torej brez skrbi! Edini si, ki boš v stiku z Menoj in Mojimi in mu ne bodo zaprta hišna vrata. Sicer pa nihče ne bo mogel zlahka prestopiti tega praga - razen če bi ga Duh pripeljal k Meni.«

12 **Starešina**, ki so ga Moje besede pomirile, je rekel: »Gospod, vem, da si več kakor prerok ali Božji maziljenec, kajti samo Tisti, v katerem prebiva prava Božja moč, lahko naredi dejanja, kakršna si naredil Ti. In tako se tudi povsem strinjam s Tvojim početjem in Tvojo voljo. Ti sam pa boš najbolje vedel, zakaj si določil tako in ne drugače! Toda prosim Te, da me povsem vpelješ v Svoj nauk, saj mi je doslej le delno znan.«

Napotil sem ga k učencem, ki so ga v kratkem času tudi poučili o vsem.

47. poglavje

Kaj so Gospod in Njegovi učenci počeli v Efremu

1 Morda se sprašujete, kaj neki smo čez dan počeli v tem gnezdu med zidovi tako daleč od ljudi? Niti misliti ni mogoče, da bi lahko Moji učenci tiste dni preživljali nekoristno.

2 In še kako to drži! Čas, ki smo ga preživel na tem odročnem kraju, je bil namenjen predvsem pripravi Mojih zemeljskih ljudi na težke čase, jih izoblikovati v primerne za večnega, nespremenljivega Kristusa, jih, še zlasti apostole, v tistem času osamitve pripraviti na njihovo prihodnje delo kot učitelje vseh ljudi. Dogajanje, ki je potekalo v Meni, pa je bilo skrito vsem očem, toda tukaj bo natančno razkrito, kako so Moji učenci vzgajali sami sebe in drug drugega, da bi lahko vsak, ki se resnično namerava notranje izpopolnjevati, dobil smernice, ki vodijo k vnovičnemu rojstvu duha.

3 Torej prisluhnite, s čim smo se ukvarjali na zunaj in navznoter.

4 Kaj smo počeli na zunaj, je mogoče kar hitro razkriti. Predvsem smo natančno določili domača opravila, ki jih je vsak rad opravljal iz ljubezni do bratov, in ker nismo imeli velikih potreb, ta niti niso zahtevala veliko časa. Poglavitno je bilo, da je vsak, ne da bi ga k temu kdo priganjal, takoj pomagal tam, kjer je opazil, da lahko koristi, kajti takšna pozornost je že znamenje dejavne ljubezni do bližnjega, saj v duhu len človek niti ne opazi, kje lahko pomaga s kakšnim drobnim ljubečim dejanjem.

5 Med tamkajšnjim bivanjem sem le malo podpiral (s Svojo močjo, op. prev.) zunanja hišna opravila, kot na primer skrb za živila, in to zato, da po eni strani Moji ne bi postali preveč leni, po drugi strani pa, da bi se odvadili opirati se samo na nadnaravne sile. Da nam kljub vsemu ni ničesar primanjkovalo, ni treba niti omenjati.

6 Poglavitna pa je bila duhovna hrana! In kako se je ta zagotavljala? Predvsem z doseganjem popolnega notranjega miru, ki ga jeza ali malenkostna razdražljivost nista mogli vreči iz tira - in s krepitvijo volje, ki je zmožna premagati vsako strast in nagnjenost k nasprotnemu. Šele tisti, ki je premagal sebe, lahko premaga tudi druge.

7 Poleg tega so urili tudi notranje, duhovno oko, ki se jim je čedalje bolj odpiralo.

Njihovega notranjega vida pa nisem odpiral Jaz, temveč so morali postati sami zmožni svoje duhovno oko usmeriti na predmete, ki so jih hoteli spoznati. Ta sposobnost zahteva posebno bistenje duše, kajti duša, ki je zaradi telesa zemeljsko usmerjena, lahko seveda iz sebe same opazuje čisto duhovno šele tedaj, ko se je že bistveno poduhovila, ali pravilneje povedano, ko je v njej prebivajoči duh postal že tako mogočen, da je dušo, ki naj bi oblikovala njegovo telo, naučil že toliko duhovnih pojmov in jo tako zelo presvetlil s svojo lučjo, da duhovne slike vidi, jih prepozna in razume. Dokler pa duša zunanje, povsem telesne materialne stvari dojema le z umetnim mehanizmom telesa, je še duhovno slepa. Takoj ko se nauči gledati skozi ovojnico zunanjega telesa, začne duhovno videti.

8 Mikroskopi današnjega sveta sicer v najmanjših podrobnostih pokažejo zelo natančno sliko zunanje ovojnice, ne povedo pa nič o povsem duhovnem življenju vseh stvari. Tega spozna samo duša, ki je zmožna videti, nikoli pa ga ne zmore zaznati še tako izostrena naprava kekega učenjaka.

9 Ko pa je duša zmožna prepoznati najbolj notranje življenje, pa enako zlahka zagleda tudi najfinejše zgradbe ovojnic najbolj notranjega življenja.

10 Razumljivo je, da so morali biti Moji učenci, ki naj bi postali učitelji in mojstri življenja, v vsem dobro poučeni za takrat, ko telesno več ne bom pri njih, zato so morali vse to povsem osvojiti.

11 Morda se sprašujete: Ali Moji vsega tega niso osvojili že prej in so potrebovali šele to odročno bivanje v puščavi, da so se zmogli notranje obvladati?

12 Spet je treba opozoriti na to, da so bili učenci prej zmeraj pod nekakšno prisilo, ki

jo je povzročala navzočnost Moje osebe, in nekateri so trpeli, če so se zavedali, da jih kot posameznike opazuje množica ljudi. Vsak prav dobro ve, da se je veliko lažje ogniti slabemu, če človek ve, da je pod nadzorom - ker se tako razvije nekakšen sram pred tujci ali pa tudi častihlepje, da bi izpadel dober -, kot pa tedaj, če se čuti povsem prostega vsake prisile.

13 V osami je bilo obilo priložnosti za preizkušnjo, kajti prvič, že Jaz sam sem se zaradi lastne priprave pogosto za več dni skoraj povsem umaknil spred njih, in drugič, nikjer ni bilo množice občudovalcev, ki je pogosto menila, da morajo biti Moji učenci vsaj enaki svojemu učitelju, če ga nazadnje celo ne prekašajo, saj se pogosto zgodi, da učenec prekosi učitelja.

14 Prebivalci Efrema se skoraj niso zmenili za nas, mirno so opravljali svoje posle in so nas imeli za nekakšno novo judovsko sekto, ki prav v Mojem času niti niso bile tako redke. Prepričani so bili, da smo privrženci Janeza Krstnika, ki se pri njih pripravljajo za napovedano Božje kraljestvo. Ko so zvedeli in tudi videli, da smo obnovili star grad, so nas še bolj imeli za posebneže, s katerimi se ni dobro družiti, da se ne bi našli njihove zmedenosti.

15 Tako je bil prav ta kraj najprimernejši za notranje samošolanje. Kajti zunanje posvetne radosti so tisti, ki so Mi sledili sem, že zdavnaj opustili, tako da niso potrebovali več tovrstnih preizkušenj, tistih, ki bi se v tem oziru morali še česa naučiti, pa nismo vzeli s seboj.

16 Kljub temu se je tukaj pripetilo marsikaj, kar je treba omeniti, da bi iz tega lahko vsak spoznal, kako je potekalo šolanje, in kako velik vpliv imajo, ob notranjem bistenju in utrditvi volje, pogosto nepomembni dogodki. Te naj bi tukaj tudi omenili, da boste vedeli, kaj je Janez pravzaprav mislil z besedami: `In ostal je tam s Svojimi učenci' (Jn 11,54).

48. poglavje

Duševno stanje učencev

1 Ko so Moji učenci (mišljeni so apostoli) nekoč odšli na izlet v gore - to sem jim sam svetoval, da bi se jim tudi brez Moje navzočnosti odprl čut za okolico - jih je med globokimi skalnatimi soteskami presenetil močan naliv. V Palestini se je že začela zima z močnimi nalivi, ki niso tako nedolžni kakor v Evropi. Vode se začnejo hitreje zbirati, in v gorskih soteskah, ki jih izsuši poletno sonce, se zelo hitro pojavijo močni hudourniki, nevarni popotniku, saj nenadoma navzdol pridrvi veliko vode. Kamnita tla je ne morejo dovolj hitro vsrkati in soteske postanejo pravi zbiralniki. Zato se je med takšnim nenadnim nalivom nevarno zateči v katero od njih, kajti če neprevidneža v njej preseneti neurje, se iz nje ne more rešiti.

2 Tako se je zgodilo tudi Mojim, ki jih je sredi razpotegnjene soteske presenetilo neurje, in že zelo hitro jih je obdalo hrumeče vodovje, ki je onemogočilo vsak umik.

3 Napočila je priložnost, ko bi lahko učenci dokazali moč svoje vere. Ta je bila še dokaj trdna, dokler je voda le oblivala skale, na katere so se rešili. Ko pa je voda dosegla tudi skale in jih začela preplavljati, je začela naglo pešati tudi njihova vera, in čedalje bolj so se bali, da bodo umrli najbolj klavrne smrti. Njihove duše so sicer klicale Boga na pomoč, toda Jehovo prednikov, ne pa Tistega, za katerega so vedeli, da prebiva v Mojem telesu, tako da njihove tožbe in klicanja niso bili uslišani.

4 Prejeli so se za roke in združeni kljubovali prihajajoči vodi, da bi utrdili šibko

oporo pod nogami, ko so se začele pod pritiskom vode premikati tudi skale in je postalo skrajno nevarno.

5 Tedaj je **Janez** v stiski glasno zavpil: »Gospod in Mojster, reši nas, kakor si že pogosto ukazal elementom!«

6 In glej, voda je takoj nehala bobneti in pritiskati, in v najkrajšem času so Moji spet stali na trdnih tleh, sicer mokri do kože, toda nepoškodovani.

7 V srcih so se Mi iskreno zahvalili kot rešitelju, toda kmalu so začeli drug drugega spraševati, zakaj njihovi prvi klici niso bili uslišani, saj sva vendar Jehova in Jaz *ena* oseba.

8 Janez je vprašal brate, ali so že ob prvem klicu pomislili Name, ali samo na Boga Očeta kot Boga zunaj Mene.

9 Vsi so osramočeni priznali, da naj bi iz strahu to v srcu res razlikovali, zdaj pa prav dobro spoznavajo, zakaj je bilo njihovo kričanje neuspešno. Pozneje so Me tudi takoj poiskali in Me prosili, naj jim odpustim njihov prestop.

10 **Jaz** pa sem jim rekel: »Kaj naj vam odpustim? Če vas ne bi nameraval preizkusiti v vaši veri, vodovje ne bi moglo oblitati vaših teles. Odslej bolj prepričano verujte, da v Meni res prebiva Tisti, ki je vladar vesolja, in opustite razlikovanje, ki vam ga še vsiljuje vaše ozkosrčno judovstvo, kajti nihče ne pride k Očetu kot samo po Meni, Sinu! «

11 Moje besede so jih spet presenetile. Še zmeraj niso mogli razumeti, čeprav sem jih v zadnjem času opozarjal na razlikovanje med Očetom in Sinom, saj Moje telo še ni bilo poveljano, temveč je še zmeraj pripadalo zemlji.

12 Šele po Mojem vstajenju so dojeli, zakaj nisem govoril drugače in da tudi nisem mogel govoriti drugače. O tem so se veliko pogovarjali, in so morali spraviti na piano vsa napačna pojmovanja, ki so še tičala v njih, in to so počeli s toliko večjo vnemo, kadar nisem bil pri njih.

13 Lahko si mislite, da se je razkrilo še veliko sprevrženega, staro-judovskega, kar je dišalo po tempeljskih predsodkih, ker nisem naredil nobenega zunanjega čudeža več in zato tudi niso bili več priče Moje moči. Po drugi strani pa po letih našega skupnega druženja čudeži na Moje učence niti niso naredili kakšnega posebno velikega vtisa, zdeli so se jim že nekaj vsakdanjega.

14 Vsak, ki ve, kako nujna so takšna razkrivanja, ki čistijo dušo, bo razumel, kako potrebna je bila takšna osamitev Mojih, ki s svojim govorjenjem sicer ne bi mogli ogroziti sebe, lahko pa bi druge, ki bi jim prisluhnili. Tako združeni so izboljševali drug drugega in kadar je to zamrlo, sem zelo dobro vedel, kdaj je spet napočil trenutek, da jim kaj povem. Nezrela ušesa pa nikakor niso smela slišati niti Mojih učencev niti Mojih besed, da se nezreli sadovi ne bi posušili in odpadli.

49. poglavje

Skrb učencev za Gospoda

1 Morda se bo marsikdo čudil, kako so bili lahko Moji učenci po tolikšnem poučevanju in dokazih o Moji božanskosti še zmeraj v sebi razklani in so dvomili. To je zmeraj posledica šibke človeške narave, ki jo je bilo v tistem času težje premagati, kakor vam jo je zdaj, ko je že tistim, ki le malo verujejo, takoj na voljo vpogled v vse Moje življenje in imajo pred očmi kot prvo poglobljeno točko Mojo zmago nad smrtjo, tedaj pa so se duše Mojih učencev lahko razvijale le vzporedno z Mojim razvojem, pri katerem je bila ta poglobljena točka - kot pečat Mojega nauka - šele sklepni zidak.

2 Poleg tega sta šele Moje križanje in vstajenje ključ za razumevanje Sina človekovega in Božjega sina. Da pa sem lahko Svoje pripeljal tako daleč, da so bili zmožni stati na lastnih duhovnih nogah, so bili takšni zunanji dogodki nujno sredstvo, ki je pospeševalo njihova notranja spoznanja.

3 Zgodilo se je tudi naslednje: Moji so se nekoč zapletli v pogovor in spet razpravljali o tem, zakaj že nekaj časa znova poudarjam razliko med Očetom in Sinom v sebi, ki sem jo sicer že prej pogosto omenil. Nazadnje so se zedinili, da Oče v Meni pač prebiva, da pa sta Moje človeško telo in Moja duša Sin. Eden od dvajsetih privrženecv je izrazil misel, da je težko razumeti, kako lahko Božji duh hkrati prebiva v Meni kot človek, deluje in se vede kot človek - je tako rekoč nekako vklenjen -, in kljub temu vlada veselju; ali torej Jaz tedaj vem za dogajanje v veselju ali pa se morda duh občasno umakne, tako da sem samo in zgolj človek. In še - kako je z Mojim telesom med spanjem, ali tedaj v Meni še prebiva Božji duh ali ne.

4 Ta vprašanja so predvsem presenetila druge, in sicer so jih pripisali navidezni kratkovidnosti vprašujočega. Potem pa je nazadnje vsak izmed njih tudi sam pri sebi ugotovil, da mu glede tega ni vse jasno. Zlasti vprašanje, kaj se v spanju dogaja z Menoj, je sprožalo veliko razprav.

5 Andrej je menil, da bi bilo prav mogoče, da sem v spanju zgolj človek, saj naj bi na Genezareškem jezeru med viharjem postala Moja Božanska moč dejavna šele potem, ko so Me zbudili, tako da bi vse, če Me ne bi zbudili, morda presenetila nenadna telesna smrt.

6 Veliko so govorili za in proti, nazadnje pa se zedinili, da mora biti med spanjem Moje telo prav tako nezavarovano kot telo vsakega drugega človeka, zato so sklenili, da bodo morali odtlej bolj paziti Name, saj ni bilo mogoče vedeti, ali Me morda številni sovražni judje po tako številnih neuspešnih napadih, ne bi skušali presenetiti ponoči in Me umoriti. Nikomur pa ni prišlo na misel, da bi Me o tem preprosto vprašal. Kajti v ljubeči skrbi Zame so si domišljali, da naj bi bila njihova budnost dokaj pomembna, še zlasti med Mojim spanjem. Da jim podnevi Zame ni treba skrbeti, so jih že prepričali jasni dokazi.

7 Pustil sem jih v njihovem prepričanju in tudi nisem nič rekel, ko je v osamljeni hiši ponoči zmeraj stražil eden od učencev.

8 Po nekaj dneh sem se nekega večera po večerji prej kot po navadi prav utrujen odpravil k počitku, Moji pa so ostali še vsi zbrani. Moja spalnica je bila v delu prostornega gradu, do katerega je bilo treba prehoditi kar nekaj sob. Moji pa so bili zbrani v dvorani sredi hiše.

9 Medtem ko so najbolj vneto razpravljali, se je v praznih sobah, povezanih z Mojo spalnico, nenadoma pojavil močan ognjeni sij. Učenci so zgroženi pohiteli tja in videli, da prazne sobe močno gorijo, tako da ni bilo mogoče priti do Mene, prav tako pa tudi nihče iz Moje sobe ne bi mogel k njim. Vsi so hiteli vsevprek in skušali gasiti. Zaman - plameni so požirali še naprej in so morali, po prepričanju Mojih, Mojo sobo doseči že prej.

10 Nekateri so se obupani skušali prebiti skozi plamene. Toda zaman. Tla v sobah so se vdrla in povezave z Mojo sobo ni bilo več. Drugi so menili, da Me je moral močan dim, nadvse nadležen vsem, zadušiti že v spanju. Nihče pa se ni hotel umakniti in zapustiti zelo ogrožene sobe, dokler se ne bi prepričal o Moji usodi.

11 Da bi končal njihov strah in muko, sem dopustil, da so plameni počasi ugasnili, in čez nekaj časa je vse utihnilo. Čez zoglenele, kadeče se tramove so učenci strahoma prodirali proti Moji spalnici in jo našli nepoškodovano, jaz pa sem mirno spal na

postelji. Ta prizor jih je pustil skoraj brez besed in nihče si ni upal motiti Mojega navideznega spanca.

12 Končno sem le vstal in Moji so Me začeli takoj vseppek spraševati, ali nisem vedel, kaj se je zgodilo.

13 Resno sem jih pogledal in rekel (Jaz): »Veste, kdo prebiva v Meni in veste, da Mu ne more ostati nič skritega. Kar ve Oče, razkrije tudi Sinu!

14 Plameni, ki so vas poškodovali, Meni niso mogli nič, prav tako kakor Mi niso mogla nič vsa zalezovanja sovražnih judov. Šele ko jim bo to telo izročeno po Moji volji, bo zlo dobilo oblast nad njim.

15 Toda ali ne veste, da duh straži, tudi ko telo spi, in ali ne veste, da ta skrb velja tudi njegovi hiši?

16 Kako ste lahko tako neumni, da mislite, da takšno Božje delo, kot je zgradba Mojega telesa, potrebuje človekovo varstvo? Ali lahko orodje, ki ga izdelava mojstrova roka, zavaruje mojstra? Ali lahko ustvarjeno bitje, ki mu šele Stvarnik da vse, obvaruje Stvarnika pred nesrečo, ki jo dovoli On sam?

17 Ali vidite, kako neumno - čeprav iz ljubezni - je bilo vaše početje!? Torej Me nehaite varovati! Tisti, ki prebiva v Meni, ve za vse, in Njegovi moči se ne more upreti nihče!

18 Zdaj pa pojdite in naj vas to Moje oštevanje ne potre, ne sme vas prizadeti. Toda čedalje bolj spoznavajte, kdo je pravi Gospod, pa naj telesno spi ali je buden.«

19 Učenci so hoteli oditi, vendar čez črn pogorel prepad niso mogli tako hitro, kot jih je prej čez pogorišče prignala skrb Zame. Zato sem jih znova poklical k Sebi, v nekaj trenutkih so se sobe obnovile in bile takšne kot pred požarom, tako da so se lahko brez težav vrnili do dvorane in se nato tudi kmalu, vsak globoko zatopljen v svoje misli, podali k počitku.

50. poglavje

Vnovično rojstvo duše

1 Naslednji dan je Simon Peter stopil k Meni in rekel: »Gospod in Mojster, zdaj vsi razločno spoznavamo, da nismo imeli prav, saj Bog zanesljivo ne potrebuje človekove pomoči ali skrbi. Toda kljub temu nam še ni povsem jasno, zakaj je Tvoje telo občasno nekako neodvisno od notranjega duha, saj se celo iz Tvojih besed razbere, kot da bi bil Ti tudi kot oseba utelešeni večni Božji duh sam, potem pa spet, kot da naj bi bil Ti kot utelešeni človek povsem neodvisen od Božjega duha in bi Te ta duh prežemal le občasno? Tako smo v svojih naziranjih nekoliko razklani, in to nam boš gotovo odpustil, saj se Te sicer trdno oprijemamo in verujemo Vate, kljub temu pa Te v Tvoji najbolj notranji naravi še ne razumemo povsem. Kako je torej s tem?«

2 Jaz sem mu rekel: »Dragi Peter, ti in tvoji bratje ne razumete še marsičesa, ker še niste dosegli tiste duhovne stopnje, da bi lahko došli ta sam po sebi zelo preprost pojav, ki sem vam ga že pogosto dovolj pojasnil. Zdaj ste tukaj, da bi pri sebi preizkusili, kar vam je na Meni še nejasnega.

3 Kaj pomaga, če vas neprenehoma opozarjam na razliko med Sinom človekovim in Božjim sinom, če pa v sebi ne prepoznavate in ne čutite razlike med duhovnim in telesnim človekom?

4 Šele dokončno vnovično rojstvo že v telesu vam bo zadovoljivo odgovorilo na to vprašanje, in da bi to vnovično rojstvo dosegli, ste že naredili vse potrebne korake, tako da cilj ni več daleč. Kljub temu pa cilja še niste dosegli.

5 Odgovorite Mi na nekaj vprašanj, da boste lažje razumeli to poglavitno zadevo.

6 Najprej: Kako občutite svoje mišljenje in čutenje? Je to notranje ali zunanje, to pomeni, ali na neko vam zastavljeno vprašanje odgovorite, ker se spomnite nauka svojega učitelja, ali pa nanj po premišljenem sklepanju odgovori vaš lastni notranji jaz?

7 Rekli boste: `Zgodi se lahko in eno in drugo!' Če bi bil človek le stroj, čeprav obdarjen z dušo, ki se zaveda sebe, bi lahko mislil samo zunanje, to pomeni, da bi si znanje pridobival s spominskimi vtisi, ki bi si jih pridobil zgolj s šolanjem, približno tako, kakor izurimo žival. Pri sklepanju pa duša sprašuje živ, notranji princip v človeku, ki še živi kot duh v duši, in je kot takšen, kakor sem že pogosto rekel, popoln, in ta ji odgovori na zastavljeno vprašanje. Zato pa lahko v notranjosti človeka poteka prava igra vprašanj in odgovorov.

8 Morda boste vprašali: `Če je duh popoln, zakaj pa potem pogosto pride do prav izredno neumnega sklepanja? Ali duh ne odgovarja zmeraj pravilno?'

9 Seveda odgovori pravilno. Toda ker je duh v duši predvsem njen življenjski princip, lahko duša kot tista, ki se zaveda sebe, v skladu s svojo naravo ravna podobno kot slika v zrcalu. Tako kot pristna slika v zrcalu ne more nastati brez nekega konkretnega objekta, in mu je tudi povsem enaka, tako tudi duša lahko svoje sodbe svobodno izrazi samo tedaj, ko te prihajajo iz duha kot odsevi. Tako kakor zrcalna slika vse prikaže obrnjeno, zrcalno objektu, in je kljub temu resnična, se dogaja tudi tukaj, dokler se oba ne skušata združiti drug z drugim.

10 Samo človek, ki v sebi tako zelo prebudi duha, da duša več ne zrcali nobenih zemeljsko obrnjenih odsevov, je znova rojen in v polni resnici. Predreti te pregrade pa seveda ni lahko, ker je zaradi materialno-zemeljskega telesa zemeljsko usmerjena duša na telo bolj navezana kakor na duha, ki se pusti telesu le slabo zaznati; delovanje duha pa duša, ne da bi se tega prej naučila razlikovati, rada doživlja kot lastno delovanje.

11 Predreti to pregrado je Moja in vaša naloga in naloga vseh Mojih naslednikov - kako to doseči pa vam bo razkril vaš notranji duh, ki ga morate pripraviti do tega, da vam govori. Samo ta je edini pravi učitelj, ker je povezan s splošnim Božjim duhom in je njegova podoba v malem, zato vso resnico zajema samo iz njega.

12 Če se mu je duša torej povsem podredila in zato nima nobenih zemeljskih želja več, temveč hrepeni zgolj po duhovnem, je torej prešla v to duhovno kot duša, ki se zaveda sebe, je takšen popolnejši človek že dosegel stopnjo, ki so jo indijski modreci imenovali nirvana - stanje, v katerem ni več nobene volje, ki pogojuje mesno-zemeljska nagnjenja, in ki izključuje vsako življenje v mesu kot materialni obstoj. To stanje je v materialnem življenju mogoče doseči, da, celo mora se ga doseči, da bi se v človekovo srce naselil popoln mir.

13 Vsi vi ste se že približali vnovičnemu rojstvu duše. Toda onstran, v Mojem kraljestvu, bo po Mojem vnebohodu še drugo vnovično rojstvo: rojstvo duha, ki ustvari nerazvezljivo skupnost z Menoj. Potemtakem vladata v Očetovi hiši najvišja blaženost otrok in veselje, ki ju nobeno človeško srce niti ne sluti, saj sta skrajno duhovna, in vam prej ni mogoče pokazati niti najmanjšega njunega odseva, ki bi ga vi lahko doumeli.

14 Prizadevajte si predvsem za to, da bo vaša duša dosegla vnovično rojstvo in se bo tako naučila zreti samo skozi duhovno oko in tako čedalje bolj spoznavala samo sebe in svoj prazvir.

15 Tudi Jaz sam kot človek, kakršni ste vi, moram v sebi preplezati vse te stopnje -

ker utiram pot človeštvu, ki se je kljub številnim odposlancem zmeraj znova zapletlo v zmote -, in tudi vi boste končno dojeli, da ne morem govoriti drugače, kot govorim, če vam hočem to vzpenjanje k popolnosti prikazati nazorno in razumljivo.«

51. poglavje

Namigi za oplemenitenje duše

1 Peter je rekel: »Da, Gospod, to zdaj prav dobro vidim in tudi čedalje bolj razumem, da je Tvoja človeška narava tako zelo podobna naši, da je razlika samo v duhu v nas. Zagotovo si bomo vsi kar najbolj prizadevali, da bi dosegli vse cilje, ki nam jih kažeš. Z vnovičnim rojstvom naših duš se za zdaj še hudo zatika. Sicer smo res na pravi poti, toda ko smo sami, se zgodijo tudi nekateri padci in nas zapeljejo v neumnosti, kot si nas jih že večkrat videl počenjati. Kako bi se jim lahko ognili?«

2 Jaz sem rekel: »Najprej tako, da bo vaša vera dovolj trdna tudi tedaj, ko Me ne vidite - blaženi so namreč tisti, ki verujejo, ne da bi videli! Potem pa tako, da se znebite vsakega strahu in samo na vso moč ljubite Boga, za katerega veste, da je v Meni, in ste Ga v Meni tudi prepoznali.

3 Vem, da Me zelo ljubite; toda za zdaj je ta ljubezen bolj namenjena Moji osebi kot Mojemu duhu. Neomajne ljubezni, ki ne pozna nobenega dvoma več, ki se ne pusti omajati niti ob vam nedoumljivih stvareh, pa še nimate, temveč le vero, ki za zdaj izhaja samo iz Mojih dejanj in še ni trdna skala, temveč je pomešana z rahlo prstjo, ki jo nalivi trpljenja še lahko sperejo.

4 Ne verujte samo, ko sem pri vas, temveč verujte in povsem zaupajte v Mojo moč tudi, ko telesno nisem pri vas. Išcite v svojih dušah, kje je še kaj nečistega in se tega znebite.

5 Dokler v sebi še odkrivате zlovoljnost, jezo, nezadovoljstvo, nečiste misli, tako dolgo se poraja tudi dvom in ne dovoli, da bi se živa vera okrepila. Vse te nečednosti so duhu tuje, zato ne more prežeti duše, dokler se ta prostovoljno ne znebi vsega tega.«

6 Peter je rekel: »Da, Gospod, to vse prav dobro vemo in se tudi trudimo ravnati po Tvojih besedah, toda še pogosto bo prav težko premagati sebe. Kljub temu Te ljubimo iz vsega srca in z vsemi svojimi močmi!«

7 Jaz sem rekel: »Pusti zdaj to! Zato pa sem vas pripeljal v Efrem, da se očistite in svobodno in samostojno dosežete notranjo popolnost. Ali bi bili sploh Moji učenci, če vas ne bi nameraval peljati tja, kjer lahko služite Očetu, tako kakor Mu zdaj služim Jaz?! Oče že ve, kaj počne in katero orodje si izbere! Kar vam še manjka, boste že pridobili, in prizadevajte si za to. Moči ne bo manjkalo, če boste le prosili zanjo.«

8 Peter je rekel: »Da, Gospod, saj vemo, da nam zmeraj daš moč, ki jo potrebujemo, če prosimo zanjo. Toda še prepogosto pozabimo prositi zanjo, ker se že čutimo prav močne in mislimo, da lahko zmagamo iz svoje moči. In ta občutek lastne moči nas napolnjuje z velikim zaupanjem, ki pa se lahko še prehitro spremeni v veliko kesanje, ko kakšna okoliščina kljub vsem dobrim namenom razkrije še preveliko šibkost človekovega srca in omahljivost. Ali naj si torej niti ne prizadevamo, da bi kaj storili iz lastnih moči?«

9 Jaz sem odgovoril: »Kdor si prizadeva za združitev z Bogom, si bo prizadeval predvsem izpolnjevati Njegovo voljo in njej podrediti svojo, kajti le Božja volja, ki v človeku zaživi in postane dejavna, ne more doživeti brodoloma in ga tudi nikoli ne bo doživela. Če pa je človek samovoljen in skuša nekaj izpeljati, ne da bi mu bilo mar za

to, ali nameravano dejanje ustreza tudi Božji volji, se potemtakem ne sme čuditi, če se dejanje ne izteče v njegovo korist.

10 Občutek moči, o katerem govoriš, pa pogosto ni drugega kot duhovni napuh, ko se kdo čuti nekaj več pred drugimi brati, in bi iz tega hotel izpeljati kaj izjemnega, bodisi da bi ustregel lastni nečimrnosti bodisi iz potrebe po občudovanju drugih. Zato se varujte teh teženj; kajti Moji privrženci, kot veste, morajo biti ubogi v duhu, da bi prav vse prejeli od Mene in Boga resnično gledali! Tisti pa, ki zmotno domnevajo, da so duhovno bogati, so prav tisti, ki mislijo, da so popolni, se postavljajo s svojim samopremagovanjem in tako krepijo svoj duhovni napuh.

11 Poglej farizeje, kako prepričani so, da z raznorazno nepomembno modrostjo in formalno kramo služijo samo Bogu, služijo pa samo sebi in svojemu udobju! Tem je nemogoče vliti v srce še tako majhen moder nauk Mojih nebes, ker je srce polno različne duševne domišljavosti, nekaj pa je mogoče vliti samo tam, kjer je prazno. Ali ti in bratje razumete to?»

12 Peter, ki je že tolikokrat govoril v imenu vseh drugih, je potem, ko se je ozrl na navzoče brate in so mu vsi prikimali, rekel: »Da, Gospod, to razumemo prav dobro. Že pogosto si namreč učil s podobnimi besedami. Toda od Tebe bi radi izvedeli nekaj drugega.

13 Govoril si o vnovičnem rojstvu duha in duše. Ta razlika nam je vzbudila pozornost, saj je sami nikoli ne bi iskali in domnevali smo, da je z dokončnim zlitjem duše v duha že doseženo vse, kar je mogoče doseči. Kako je s tem, ali nam ne bi tega razložil nekoliko razumljiveje?»

14 Jaz sem rekel: »Naj tudi slišite vse, kar lahko zdaj razumete! Toda vse vam bo dokončno jasno šele v Mojem kraljestvu, kjer vam bodo vse to potrdile lastne oči in potrdili čuti. Toda ne samo zaradi sebe, temveč tudi zaradi svojih naslednikov morate vedeti, kaj mislim in hočem povedati z vnovičnim rojstvom duha. Prisluhnite torej!«

52. poglavje

Vnovično rojstvo duha

1 (Gospod): »Vsi ti, ki na tej zemlji pravkar sledijo Meni in Moji besedi bodo dosegli cilj, ki sem vam ga že tako pogosto omenil kot vnovično rojstvo duše: torej prodiranje duha v dušo, ki tako postane zmožna, še ko je v telesu, prodreti v vso višjo nebeško modrost, in tako ne postane samo gospodarica same sebe, temveč tudi svoje okolice, celo narave in skrivnih sil, če si prizadeva izpolnjevati Mojo voljo iz ljubezni in v dobro bližnjega. Sredstvi, ki ji omogočata doseči ta cilj, pa sta goreča vera in prava ljubezen do bližnjega.

2 Takšni znova rojeni ljudje, ki so lahko zelo pravični in to tudi morajo biti ter so svojo dušo kar najbolj izpopolnili, so obstajali v vseh časih, vendar to še ne pomeni, da so se tudi družili z osebno delujočim Božjim duhom.

3 To prej niti ni bilo mogoče, ker razen v Meni Božanstvo kot oseba

(*glej Jakob Lorber Duhovno sonce, druga knjiga, pogl. 13,7; Božje gospodarjenje, druga knjiga, pogl. 139,20 in 138,26; Veliki Janezov evangelij, šesta knjiga, pogl. 83,11, opomba založbe Lorber Verlag*) doslej še ni bilo vidno. Vsi pravični pred Mojim utelešenjem, ki so dosegli vnovično rojstvo duše, kljub temu še dolgo niso mogli videti Božanstva tako, kakor Ga zdaj gledate vi. Zato njihovi nauki tudi učijo, da se jim je pri prodiranju v največjo popolnost zdelo, kot bi vstopali v neskončnost, ker Bog sam kot neosebno bitje pomeni prav neskončnost, v kateri se je delovanje

Njegove moči lahko zaznalo le duhovno, duša pa si Ga ni mogla nazorno predstavljati v neki osebi.

4 Šele po Moji smrti, ko bo to Moje telo v nebo vzeto kot oblačilo vseмогоčnega, neskončnega Božanstva samega, bodo vsi tisti, ki so že pred tem Mojim časom zapustili svoje telesno življenje, lahko z gledanjem osebnega Božanstva živeli v večni skupnosti z Njim, in sicer v mestu, ki je pravi nebeški Jeruzalem, v večnem Božjem mestu, ki sem vam ga pokazal tedaj, ko je tistih dvanajst svetlečih stebrov ponoči tako prestrašilo Jeruzalemčane. To skupno, večno bivanje Boga z Njegovimi otroki je vnovično rojstvo duha.

5 Še številni bodo po Mojem odhodu lahko dosegli vnovično rojstvo duše in postali ob tem zelo blaženi in srečni, ne da bi dosegli tudi te najvišje in zadnje stopnje. Številni odposlanci Mojega duha so se spustili na zemljo in izgubljenim ljudem kazali poti, kako doseči mir in notranjo razsvetlitev, niso pa bili zmožni ljudem pokazati neposrednih poti k Meni, saj te še niso bile odprte. Vsi, ki želijo hoditi po prejšnjih poteh, lahko brez posebnih težav dosežejo vnovično rojstvo duše, toda skupnosti z Menoj pa ne morejo doseči.

6 Skupnost z Menoj je mogoče doseči samo z vero Vame, da sem Jaz resnično Kristus, Maziljeni, ki sta Mu bili dani vsa oblast in veličastvo Očeta, da bi ljudi postali srečni in skrajno blaženi po Sinu. Jaz sem vrata - drugih ni! Kdor hoče stopati po poteh, ki vodijo v nebesa, ne da bi Me hotel spoznati, lahko sicer doseže visoko stopnjo popolnosti, nikoli pa jasne, nazorne skupnosti z Bogom samim. Ste zdaj razumeli to?»

7 Vsi so rekli: »Da, Gospod, saj si povedal dovolj razumljivo, kdo tega ne bi razumel!?»

8 Spet se je oglasil Peter: »Gospod, ali bodo tudi vsi tisti, ki so dosegli vnovično rojstvo duše in zdaj onstran živijo prav blaženi, dosegli tudi vnovično rojstvo v duhu, ali pa se lahko zgodi, da obstanejo na stopnji popolnosti, na kateri so?«

9 Jaz sem rekel: »Na to vprašanje bi si lahko odgovoril kar sam. Samo po sebi se razume, da v to nihče ne bo prisiljen! Če deželo deli široka reka in spreten zidarski mojster zgradi most, nato pa povabi vse, ki dotlej niso mogli na drugo stran, naj se skupaj z njim odpravijo čez - ali mu bodo vsi sledili? Večina vsekakor, tisti, ki mu ne bodo, pa bodo čez čas tudi prečkali most, ko bodo videli, da se prvi niso vrnili - še toliko prej, ker bodo videli, da je obrežje na drugi strani obsijano s svetlimi sončnimi žarki in je videti prav privlačno.

10 Glej, takšen zidarski mojster sem Jaz! In vsak si bo prizadeval najti dostop do mostu tudi po Mojem odhodu. Kajti notranji duh mu bo rekel: `Obstaja še višje, dragocenejše kot to, kar si si že pripravil s pravičnim življenjem; poišči to!'

11 In vsak iskalec, ki se je znebil telesnega življenja, bo lahko našel ta most, če je postal pravičen bodisi po Mojem, vam zdaj danem nauku, bodisi po kakšnem drugem prejšnjem ali poznejšem učitelju, ki sem ga Jaz prebudil.

12 Takšnim pravičnim bom že ob pravem času kot mostninar prišel naproti Jaz sam, in potem bodo prostovoljno plačali mostnino, to je, sprejeli nauk: Oče je v Sinu, kdor vidi Sina, vidi tudi Očeta!

13 In prav tako bodo sprejeti kakor tisti, ki so že od začetka hodili po Mojih poteh.

14 Zato na pogane ne glejte z zaničevanjem, kajti povem vam, med njimi so pravičnejši, kot so kdaj koli hodili med judovskim ljudstvom, zato bodo pogani tudi sprejeti, judje pa odslovljeni.«

15 Peter je vprašal: »Gospod, če so med pogani tako pravični ljudje, kako pa so

postali tako pravični?«

16 Jaz sem odgovoril: »Povedal sem ti že, da so jih zmeraj poučevali odposlanci Mojega duha, ki so jim prenesli luč iz Mojih nebes in so ljudi poučevali glede na stopnjo njihovega razumevanja. Ti odposlanci pa so predvsem učili o poglobljanju v notranjost duha, tako da je vsak, ki je hotel v sebi najti resnico, resnico tudi našel; to pa je, kot že veste, vnovično rojstvo duše. Takšno poglobljanje sem tudi vam že pogosto priporočal kot primerno sredstvo za osvoboditev in očiščenje duše vseh madežev in pomanjkljivosti vaše sebičnosti, da bi tako prišli k Meni.

17 Urite se tudi v tem, da se bo vaše notranje oko vse bolj odpiralo in boste sami pri sebi izkusili, kaj vse lahko razodene duh, ko zaživi v vas. Kako se to zgodi, sem vam že natančno povedal in ravnajte se po tem.«

18 Učenci so se nato umaknili in veliko premišljevali o Mojih besedah, ki so si jih vsi dobro zapomnili. Zlasti Peter - ki se doslej ni veliko ubadal z lastnostmi, ki jih lahko duh prenese duši - si je nato zelo marljivo prizadeval obdržati odprto duhovno oko, da bi tako čim bolj spoznal sebe in svoje okolje.

53. poglavje

Duhovno zrenje

1 Tistim, ki hodijo po Mojih poteh in želijo sami pri sebi spoznati, koliko se lahko duša razvije že v telesu, je treba nameniti še nekaj besed o duhovnem zrenju. Namen tovrstnega poučevanja pa ni pokazati, kako doseči posebne čudežne ali magijske lastnosti, ali dati recept, ki naj bi se mu edinemu sledilo, temveč le nakazati pot, kako premagati številne dvome v srcu, ki jih še občuti duša, dokler še ni zrahljala meso. Pravi namen pa je tale: duša naj bi postala neodvisna od mesa z vsemi njegovimi skominami, dvomi in zmotami, da bi lahko po smrti svobodna in neodvisna znala vstopiti v pravi, pristni in resnični svet in bi se tam dobro počutila.

2 Na dlani je, da mora duša, ko se sprostijo utesnjujoče vezi mesa, zaživeti sama od sebe. In vsi, ki sicer dobro slišijo Mojo besedo, ne čutijo pa notranjega življenja duše, še tičijo v vezeh mesa, so poslušalci in ne tudi uresničevalci Besede.

3 Vsak, ki se otrese vezi, dobi jasnejši vpogled v človeka in naravo, najprej zgolj tako, da meni, da se je njegov dar opazovanja zelo izostril, v resnici pa je posledica samoprebujanja duha, ker se ta začne svobodneje gibati. Človek se tudi navadi gledati vase, to pomeni prepoznavati slike, ki jih njegovo duhovno oko lahko vidi in opazuje neodvisno od njegovih mesenih oči, in lahko hitro, če čuti ljubezen do Mene in na tej podlagi gradi naprej, pridobi duhovno lastnost, ki jo vi imenujete jasnovidnost. To ni neka magijska lastnost, temveč povsem naravna lastnost duše, pred katero se duša lahko prav tako zapre, kakor se tudi vi v mesu lahko odpoveste izpopolnjevanju neke sposobnosti.

4 Pri boleznih, pri katerih se pogosto zrahljajo povezave med dušo in telesom - zaradi slabljenja telesa se razvije nekakšna nezdrava jasnovidnost, ki zato vsebuje številne netočnosti -, ni nič nenavadnega, da duša zaživi v svetu, ki je tuj njenemu telesu, in številne fantazije niso nič drugega kot prispodobe takšnega sveta duše. Prispodobe zato, ker jezik, s katerim duh govori duši, niso besede, temveč celostni pojmi, medtem ko besede pojme šele mukoma posredujejo.

5 Uriti to sposobnost, razumeti govorico - ki vam je znana vsaj kot ubesedena govorica prispodob -, ko še živite na tem svetu, ni samo koristno, temveč je celo nujno, ker se sicer duša po telesni smrti počuti v kraljestvu duhov kot tujka, ki je

prišla v skrajno tujo deželo, katere govorice ne razume, in se tam sporazumeva le z največjo muko - le s to razliko, da prebivalci tiste dežele tujko sicer razumejo, vendar pa ta ne razume domačinov, ki se šele morajo z veliko težavo spet vpeti v okorne vezi dušnega življenja, da bi spet prevzeli okorno telesno govorico, ki so se je odvadili, saj ta uporablja samo posamezne besede ne pa tudi miselnih nizov.

6 Duhovno napreden človek zato pogosto obžaluje, da svojih občutkov ne more ustrezno izraziti z besedami, ali miselnega toka tako hitro fiksirati z zapisom ali govorom, kakor zmore duh vse to kar najhitreje prenesti duši. Ta prenos pa ne bi bil mogoč, če govorica duha ne bi bila sestavljena iz hitrih slik in nanizanih pojmov.

7 Obstaja veliko več, kot lahko posredujeta beseda in pisava, in nihče naj ne verjame, da sta skrajno razviti pisni jezik ali govorniški dar tisto najbolj sijajno, kar lahko izrazi človekova duša. Sta le zelo slabotna izliva najbolj notranjega prizadevanja duha, ki duši le delno razkrije tisto, kar je v duhu skrito kot skrajno popolno. Nihče tudi naj ne misli, da je kaj posebnega, če velja za mojstra te zunanje posredovalne poti. Je le ubog šušmar v primerjavi z zmogljivostjo notranjega mojstra, ki svojega daru ne razkriva navzven.

8 Prizadevati si vse to kar najbolj popolno izraziti po Moji moči in po ljubezni do Mene, pomeni hoditi po Mojih poteh in slediti Meni. Kajti tudi Jaz sem med zemeljskim časom v mesu prehodil isto pot in sem moral mukoma dosegati stopnjo za stopnjo tako kakor vsak drug človek. Zdaj pa se vrnimo k Mojim.

54. poglavje

O svetosti Boga

1 Peter si je Moje besede prav posebno globoko zapisal v srce in se z zanj značilno dejavno voljo lotil oblikovanja svoje duše tam, kjer so bile še kakšne pomanjkljivosti. Takoj se je umaknil stran od drugih, da bi lahko odprl notranje oko, in ga tako bratje nekaj dni skoraj niso videli.

2 Znova je potrebno poudariti, da so se Moji učenci zbrali v Efremu zato, da bi iz lastne, svobodne pobude, neodvisno od Moje osebe in brez vsake zunanje prisile iz okolja opravili nekakšen prostovoljni preizkus samega sebe, da bi lastnosti, ki so si jih za svoj apostolski poklic že pridobili od Mene, postale njihova izključna last. Iz tega zornega kota je treba tudi gledati na vse, kar se je dogajalo v Efremu.

3 Ko se je Peter že spet začel pogosteje kazati v krogu bratov, od katerih je vsak hodil po svoji poti notranjega življenja - zato Petrov umik niti ni bil posebno opazen, saj je bil ob rednih obrokih zmeraj navzoč, molče je prišel in odšel -, so nekega večera učenci dlje kot po navadi ostali skupaj, pobuda za to pa je bilo Jakobovo vprašanje, zakaj bi Božjo svetost lahko prizadeli človekovi grehi, saj so prav grehi pogosto sredstvo za razsvetlitev in Bog celo dopušča, da se počenjajo. Torej se je moralo za tem stavkom templja skrivati še nekaj drugega, saj sem prav Jaz imel veliko stikov z grešniki in niti najhujši grešnik Me ni mogel nikoli prizadeti.

4 Veliko so razpravljali. Navajali so Moje prejšnje nauke, in vsak si je izoblikoval svoje izhodišče, iz katerega je gledal na svetost Boga. Nazadnje je Janez natančno razložil, da naj bi bilo treba pod svetostjo v pravem pomenu besede razumeti veliko, samozatajevalno Božjo ljubezen, ki bi jo seveda lahko prizadel greh kot nasprotovanje ljubezni, prav tako kakor dobrega očeta prizadene neljubeč otrok. Zaradi tega oče ni jezen, ampak skuša po možnosti najti blaga sredstva, s katerimi bi izkoreninil otrokovo brezsrčnost. Šele ko blaga sredstva ne zaležejo, poseže po

stroгих in tudi najstrožjih sredstvih, vendar ne iz jeze, temveč zgolj iz ljubezni in pravega namena.

5 Vsi učenci so pritrdili, da se strinjajo z Janezovimi besedami, Peter pa je kljub temu še dodal, da Božja svetost ne pomeni samo velike Božje ljubezni, temveč tudi veliko modrost, s katero je Bog zasnoval vse ustvarjeno tako, da je tudi smotrno. Človekova najsvetejša dolžnost je, da reda, ki vsebuje to smotrnost, ne ruši. Toda prav pri tem človeštvo tudi najpogosteje greši, ker se takšni ureditvi postavlja po robu, in tako tudi sebi v škodo ruši smotrnost naravnih zakonitosti. Zaradi tega naj bi nastal tudi vesoljni potop, ker so hanohiti porušili ureditev, smotrnost, ki so jo imele gore kot obtežilniki podzemnih vodnih kotanj, potem ko so razstrelili gore. In tako tudi človek še zdaj greši proti redu, in z delovanjem proti redu prizadeva Božjo svetost, ko zlorablja svoje telo in se predaja požrešnosti in nečistovanju, ter tako onemogoča telesu, da bi bilo sedež zdrave duše. Spoznati red, po katerem naj bi živeli, pa naj bi bil pomemben korak do vnovičnega rojstva, zato je tudi sam Peter v tistih dneh spoznal, kako nujno je poglobljanje vase, kajti samo, če človek išče v sebi, omogoči Bogu, da ga poučuje, in tako človek spoznava resnico.

6 Vprašali so ga, ali je to tudi sam počel. Peter je pritrdil in pojasnil, da naj bi v tistih dneh prav to vadil z veliko marljivostjo, in naj bi bil tudi prepričan, da je našel pot, kako postati pravi učenec Gospoda in Mojstra. Prepričan naj bi bil tudi, da so si bratje zapomnili zadnje Gospodove besede in si tudi prizadevajo doseči bližnji cilj, vendar je čutil, da jim mora prenesti ugotovitve svojih opazovanj, da bi se morda o tem še pogovarjali in bi to koristilo njemu in bratom.

55. poglavje

Pot k notranji popolnosti

1 Bratje so ga znova prosili, naj jim razkrije svoje misli in izkušnje, in Peter je začel: »Ljubi bratje, skoraj tri leta smo stalni Gospodovi spremljevalci in vpeljal nas je v vse čudeže Svojega sveta, in nihče med nami ne dvomi, s kom imamo v resnici opraviti v Njegovi osebi pred sabo. Toda kljub spoznanju te resnice in zavedanju, da smo v neposredni bližini Tistega, ki je Stvarnik vseh nas, mi kljub temu marsikdaj ni uspelo povsem premagati rahlo porajajočega se dvoma, ki mi je prišepetaval: `Vsa tvoja spoznanja in prizadevanja so nekoristna, saj nikoli ne boš mogel doseči čistosti, ki te šele usposobi, da ostaneš v bližini Tistega, ki je resnično človek brez napake: To zavedanje grešnosti, ki je v nas vseh, mi je iz najbolj skrušenega srca iztisnilo marsikatero solzo, in le z ljubečim prigovarjanjem Gospoda sem se znova pobral in napolnil z novim pogumom, da sem lahko nadaljeval z delom, ki je na videz zaman.

2 Mi je pa kot najtrdnjšo dobrino uspelo ohranjati vero, da je naš Gospod in Mojster edini zgled popolnosti, toda doslej se mi še ni posrečilo verjeti, da sem tudi sam že dosegel vsaj najnižjo stopnjo te popolnosti. Toda uspelo mi je toliko utrditi voljo, da mi ob trdnem namenu niti zavest lastne nevrednosti ne bo preprečila, da bi opustil prizadevanje doseči oddaljeni cilj.

3 Zdaj pa sem spoznal, da je veliko lažje - vsaj za večino - dušo očistiti številnega balasta, če si prizadevamo raziskati zakonitosti reda in jih doumeti. Kajti tisti, katerega oči so zmožne prepoznati zunanje izredno modre ustroje, ki so sredstvo za šolanje duše, bo zelo kmalu od teh zunanjih ustrojev prodrli do njihovega pravega notranjega namena, in njegovo srce se bo najprej napolnilo z začudenjem, občudovanjem in strahospoštovanjem, nato pa bo vse to prav gotovo moralo prerasti

v ljubezen do vseмогоčnega bitja, ki je tostran s Svojim svetim redom zagotovilo največjo smotrnost v dobro in za napredek celotnega vesolja, ki doseže svoj vrhunec v cilju - porajati bitja, ki delujejo in ustvarjajo v najbolj blaženi skupnosti z Božjim duhom.

4 To spoznanje tudi spodbudi človeka, da opusti vse, kar pri doseganju njegovega najvišjega cilja nasprotuje redu, in zato si bo duša prizadevala živeti pred Gospodom dobro in pravično. Le najhujši norci in hudiči v človeški podobi lahko nasprotujejo spoznanim zakonitostim v svojo telesno in duhovno škodo.

5 Glejte, dragi bratje, ta usmeritev me vodi že dolgo, toda šele tukaj sem dosegel cilj, da sem zmožen z budnimi očmi, iz lastnega hotenja in ne le šele z vidom, ki ga Gospod odpre s Svojo voljo, spoznavati zunanje naravne zakonitosti, ki obdajajo najbolj vzvišeni, najbolj notranji zakon ljubezni, in upam, da sem tako kar precej napredoval pri svojem izpopolnjevanju.«

6 Andrej je nato vprašal Petra, kako mu je uspelo doseči ta notranji vid. Andrej sicer ni dal veliko na to, da bi pridobil tudi zunanji vid, saj naj bi bilo zanj bolj pomembno razumevanje besed, in ta notranji, duhovni vid naj bi mu bil pomembnejši od vseh spoznanj zunanjih naravnih zakonitosti. Toda vsak se glede tega ravna po svojem prepričanju, zato Andrej Petrovega prizadevanja nikakor ni hotel označiti kot nekaj, kar ne bi bilo dobro.

7 Peter je nato odgovoril, da stopati po opisani poti ni težko, saj sta potrebni samo vera v Boga in volja, da se prodre v predmet, ki ga človek namerava raziskati. Potem se pri opazovanju zunanje oblike sočasno razločno pojavi tudi najbolj notranje, in duh nato tudi razumljivo razloži zakonitosti, ki jih je razkrilo opazovanje.

8 Samo po sebi se razume, da pri opazovanju številnih stvari, ki se ponujajo, duša ne bi smela čutiti samo veselja, da pridobiva te zunanje sposobnosti, temveč naj bi pri tem prisluhnila tudi glasu duha v sebi. Oboje naj bi bilo zmeraj združeno, in če je tako, potem tudi izpopolnjevanje teh lastnosti duše pri zdravem telesu gotovo ne more biti napaka.

9 Peter je na primer opazoval, kako se razvijajo rastline, in je šele ob tem spoznal, da je tudi dušna substanca rastline sama po sebi celotno bitje, ki se je kakor človek zmožno razvijati naprej. Prej je v rastlini videl samo nekaj, kar poganja iz živih tal - nekako tako kakor dlake na človekovem telesu -, zdaj pa naj bi vedel, da ni tako, temveč da je vsaka rastlinica sklenjena dušna celota, čeprav nepopolna, in da se njeno telo prav tako izgrajuje kot dovršena človekova duša. Sicer je že prej iz Gospodovih razlag vedel, kako poteka razvoj človekove duše v vidnem svetu, toda tako globokega vpogleda v še zadnje podrobnosti, ki ga je bil zdaj zmožen priklicati v vsakem trenutku, še nikoli ni imel, in tako naj bi postalo zanj veliko tistega, kar je prej bolj čutil kot resnično, zdaj tudi otipljivo resnično.

10 Predvsem učenci, ki niso sodili med dvanajsterico, so začeli spraševati različne stvari, saj so želeli, da bi jim Peter pojasnil še marsikaj, vendar navajanje vsega tega lahko opustimo, saj ni bistveno. Naj bo omenjeno le še to, da je bilo pri teh pogovorih navrženo tudi vprašanje, ali se zavedajo tudi nepopolni deli duše, ki naj bi jih marsikdo videl med odprtim vidom, in ali na nižjih stopnjah anorganskih teles takšno zavedanje in zmožnost občutenja gresta z roko v roki, kar bi bilo razumljivo, in ali naj bi to bilo nujno za določen namen.

56. poglavje

0 zmožnosti občutenja

1 Peter je na podlagi svojih opazovanj na ta vprašanja odgovoril takole:
2 Prvič je videl, kako si duša izgrajuje obliko - in to zmeraj z namenom, da bi se razvijala naprej, ne pa, da bi ji bila oblika zgolj čim bolj udobna hiša. To naj bi potekalo približno tako kakor pri tekaču, ki si zastavi cilj, in si ga nato goreče prizadeva doseči, pri tem pa neprenehoma pazi na to, koliko moči bo odmeril svojemu telesu na posameznih odsekih poti. Tudi duša si zastavi cilj - doseči določeno stopnjo zrelosti -, ki pa ga lahko doseže samo s pomočjo oblike. Ta pa naj bi bila izbrana glede na namen in značilnosti značaja.
3 Iz tega izhaja, da mora samozavedanje obstajati že na najnižjih ravneh, pa četudi še tako majhno, saj brez njega duhovni razvoj ne bi bil mogoč. Vendar pa na nižjih stopnjah še ne obstaja sposobnost telesnega občutenja. Ta se pojavi šele kot posledica razvitejšega življenja duše, meja pa so bitja, pri katerih že krožijo sokovi.
4 (Peter): »Rastline so na primer že zmožne čutiti, čeprav je to čutenje na nižji stopnji, že najnižje stopnje živalskega sveta pa so zmožne občutiti veliko več.
5 Kroženje sokov pomeni prizadevanje oživljati organizem iz središča, in ga tako razviti do samozavedanja. Za to koncentriranje pa je potrebno življenjsko jedro, ki je pri človeku v srcu. Rastline sicer še nimajo organa, kakršno je srce, toda najgloblje v njihovem strženu deluje življenjski princip, ki se razodeva s prizadevanjem hraniti in ohranjati drevo, rastlino, in sicer s primernim kroženjem sokov po neskončno pretanjenem sistemu cevčic, ki začne delovati spomladi in jeseni.
6 Takšno kroženje pa zmeraj zahteva spodbujevalca, to pa so živci, ki so pri rastlinah še zelo grobi, pri živalih pa postajajo čedalje bolj pretanjeni. Vsem živcem je skupno, da prenašajo vzdraženje, ki nastane kot posledica zunanjih in notranjih dražljajev, in se tako ustvarjena bitja z ustreznimi organi zavarujejo pred škodljivimi dražljaji, koristnim dražljajem pa prepustijo. Cvet tako odpira in zapira svojo čašo, žival zbeži ali pa se nastavi blagodejnemu vplivu.
7 Zunaj vsakega dvorna pa se mi zdi, da celota stvarstva šele tedaj razvije zmožnost občutenja, ko se delovanje duše toliko okrepi, da v zavest lahko prenese željo po nadaljnjem razvoju. Ta želja pa je gonilna ljubezen, ki jo je Gospod dal vsakemu bitju kot tiho spodbudo, da bi se tako dosegel cilj - spreminjanje veselja - brez prisile, le iz najbolj lastne svobodne odločitve, želje, hoditi po poteh izpopolnjevanja. To gonilo pa je duh iz Boga, ki zaživi šele v človeku, ko ta vase prevzame obliko in tako pred Bogom stoji kot zmagovalec, ki je predrl zunanjo obliko in jo tako rekoč vsrkal vase.«

57. poglavje

Gospod in Efremčan

1 Potem ko so se učenci strinjali s Petrovo razlago in jo še dopolnili z marsičim iz svoje presoje, se je oglasil Janez in bratom razložil, da kljub vsemu Moja ljubeča skrb zmeraj pazi na to, da bitje doseže končni cilj čim bolj varno, in da je predvsem končni cilj tisti, ki opredeli poti, ki naj jih bitje prehodi pri svojem razvoju do človeka. Ker pa je iz zelo modrih razlogov vsak človek nekoliko drugače naravnan, naj bi se tudi dušo vsakega posameznika drugače vodilo do polnega (polnega - dodala založba Lorber Verlag, opomba založbe Lorber Verlag) razvoja, zato neko splošnoveljavno pravilo, katero pot naj ubere razvijajoča se duša, lahko velja le na splošno, nikakor pa ne tudi v posameznem, saj končni cilj pozna edino Bog, in nihče

drug - niti dotični posameznik - si ne more biti na jasnem, na kakšen položaj v Božji službi naj bi prišel ali zmozel priti.

2 »Zatorej dragi bratje,« je nadaljeval **Janez**, »se ob vsem znanju oprite predvsem na pravo ljubezen in ponižnost, da vas lahko Gospod neovirano vodi. Ne želite si drugega kot le Njegovo ljubezen, pa boste pridobili največje spoznanje, to pa je: Prebivati v Božjem srcu, kjer

boste na vse gledali ne skozi sebe, temveč skozi Božjo ljubezen, ki vam bo snela plašnice z oči!«

3 Medtem ko so učenci povedali še marsikaj o tej vznemirljivi temi, se je pred enim od odprtih oken velike dvorane zaslísal hrup, kot da se tam skuša obdržati nekdo, ki je v nevarnosti, da pade. Učenci so pohiteli tja in zagledali človeka, ki se je na vso moč oprijemal okenske police. Očitno je prisluškoval njihovem pogovoru in pri tem izgubil ravnotežje, zdaj pa mu je grozilo, da strmoglavi. Potegnili so ga gor in ga prijazno vprašali, ali si je kaj poškodoval, in kako je sploh splezal do dokaj visoke okenske odprtine.

4 **Moški**, najprej nekoliko zadržan kot zasačen vlomilec, je takoj, ko je okoli sebe videl prijazne obraze, tudi sam prijazno rekel: »Dragi prijatelji, zdaj dobro vidim, da sem se zelo motil o vas, in vas iz vsega srca prosim odpuščanja, ker sem vas prizadel s svojimi besedami, ne da bi vi sploh vedeli za to. Toda dovolite, da natančneje pojasnim, kaj me je pripeljalo sem in zakaj bi se skoraj ponesrečil.

5 Glejte, sem prebivalec Efrema, in vas že dolgo opazujem, že od vašega prihoda sem, in sem si mislil marsikaj, kaj naj bi vi počeli v tem obzidanem gnezdu in kdo naj bi bili. Marsikdo izmed mojih sorodnikov in prijateljev je rekel, da naj bi bili vi eseni, ki se tukaj ukvarjate s čaranjem in kujete novo zaroto proti Rimljanom v Jeruzalemu, saj bi bil ta kraj kar primeren za to. Drugi pa menijo, da ste pač čarodeji, ki zmorejo marsikaj - na primer tudi tako nenavadno hitro obnoviti ta grad - in nikakršni zarotniki, saj temu nasprotuje vaša prijazna, odkrita narava.

6 Da bi bili čarodeji se mi zdi smešno, saj tudi sicer nič ne dam na te reči, ker vem, da se vse na zemlji dogaja samo po naravni poti, zarekel pa sem se, da bom sam dognal, kdo in kaj ste. Zato sem že velikokrat ponoči prišel sem in hodil okoli gradu, če se mi morda ne bi pokazala priložnost in bi potešil svojo radovednost. Zmeraj pa mi je nekakšna bojazen preprečevala, da bi vdrl k vam.

7 Danes pa je postalo hrepenenje v meni tako silovito, da sem hotel za vsako ceno odkriti vašo skrivnost, in sem začel ukrepati, da bi vdrl k vam. Pred oknom, kjer ste me potegnili k sebi, je drevo, katerega veje sežejo daleč. S seboj sem vzel nekaj trdnih kolov in jih kot most položil od vej na okensko polico, in po tem mostu prav dobro priplezal do sem ter prisluškoval vašemu pogovoru. Velika pozornost, ki ste jo namenjali pogovoru, je preprečila, da me niste že prej odkrili. Vaš pogovor se me je tako dotaknil, da sem pozabil, da sem vsiljivec, in bi bil kar najraje takoj skočil k vam. V takšni samopozabi nisem več pazil na svoj krhki most, nepričakovano sem zadel ob kole, ki so padli. V poskusu, da bi to preprečil, bi skoraj še sam padel, če ne bi vi prihiteli.

8 Zdaj vas prosim, dragi prijatelji, da mi odpustite. Da nisem nikakršen tat in niti roparski vsiljivec boste že verjeli, saj sem že slišal o vaši modrosti, zato bi vas bilo težko preslepiti.«

9 **Peter** je rekel: »Dragi prijatelj, kaj naj bi ti odpustili, saj vsi prav dobro vemo, da te je k nam bolj prignal tvoj notranji duh kakor tvoja radovednost! Daleč od tega,

da bi ti pripisovali vlomilski namen! Kar pridi, sedi k nam, okrepčaj se in pogovorili se bomo tako, kot se spodobi za poštene in prave moške! Če želiš kaj vedeti o nas, kar vprašaj! Prav radi ti bomo odgovorili.«

10 Efremčan, ki ga je začetna bojazen povsem zapustila, je sedel k učencem, se okrepčal in nato brez zadrege spraševal marsikaj: od kod prihajamo, kaj nameravamo tukaj, zakaj smo si za bivanje izbrali prav to zidano gnezdo, in še marsikaj osebnega o učencih, in na vse to so mu tudi odkrito odgovorili.

11 Ker je zdaj vedel, da so to učenci njemu dobro znanega Nazarejca, je takoj vprašal po Meni in Me hotel kar videti. Peter mu je očital nekoliko vihravo naravo in mu rekel, naj potrpi, saj nihče od njih ne ve, ali bo to njihov Mojster dopustil.

12 Nato je **Efremčan** drzno rekel: »Prijatelj, že od nekdaj sem takšen, da sem se zmeraj, ko je bilo treba prodreti v jedro stvari, podal k izviru, in se nisem ukvarjal z dolgim potekom neke reke. Seveda sem domneval, da za vami tiči nekaj posebnega in že dolgo si želim spoznati Zveličarja, da bi od Njega samega slišal besede, ki sem jih sicer pridobil samo po ovinkih. Ali ni razumljivo, da se Mu želim z vsemi močmi približati tako hitro, kolikor je le mogoče, ko pa moje srce tako silovito hrepeni po Njem? Ali bi ti svojemu otroku lahko ukazal, naj bo daleč od tebe, če bite želel objeti? Iz *Pisma* in številnih drugih stvari, ki so se zdaj zgodile, zelo dobro vem, *koga* v Jezusu iz Nazareta imam pred seboj. In tako me je sem prignal notranji občutek, da bi kaj več izvedel o Njem, zato je tudi res, kar si rekel, da me je prignal duh in ne radovednost.

13 In če tukaj res tabori sionski kralj, ki so ga napovedali David in vsi preroki, potem tudi ne bo imel nič proti, da preprost človeški otrok, ki Mu prinaša srce polno najvišje ljubezni in nič drugega kot le ljubezen, ne trka zaman na Njegova vrata in prosi za vstop. Prepričan sem, da tako dobro poznam najvišjega duha, ki zdaj prebiva v telesu, da verjamem, da On natanko ve, kaj se dogaja tukaj in me čaka, da bi sprejel moj dar ljubezni!«

14 **Peter** je, skrajno presenečen, rekel: »Poslušaj, prijatelj, to, kar zdaj govoriš je za naša ušesa zelo nenavadno, kajti še nikoli nismo srečali človeka, ki bi tako govoril o Gospodu, ne da bi Gospoda poznal! Kako si lahko tako prepričan, kdo pravzaprav je?«

15 **Efremčan** je rekel: »Vsakomur, ki ima oči, ki vidijo, in ušesa, ki slišijo, mora biti to takoj kristalno jasno! Oba telesna organa sta pri meni še v prav dobrem stanju, pa tudi razum in srce, srce pa zna še veliko jasneje doumeti govorico kakor razum - poleg tega sem odprl tudi vse druge svoje čute in izvedel, česar drugi niso mogli izvedeti niti na podlagi najbolj otipljivih dokazov.

16 Ali mora človek zmeraj videti, da bi verjel? Ali mora tuje dežele zmeraj obiskati, da bi verjel, da obstajajo? Prav gotovo ne! Vidiš, prijatelj, tako se dogaja tudi meni. Kar sem slišal, sem še preveril, in to mi je zadostovalo, da verjamem, in zato zdaj tudi vem, *koga* naj iščem v vašem Mojstru. Popolnoma pa sem prepričan, da bom v Njem tudi našel, kar sem iskal in trdno verjamem o Njem.«

17 Ko je Efremčan tako govoril, sem stopil v dvorano in mu zaklical (Jaz): »Blaženi tisti, ki verujejo, ne da bi videli! In tako dobrodošel kot zadnji med tistimi, ki so prišli k Meni samo po Moji besedi, še naprej ostani pri Meni, da bo okronana tvoja vera! Imenuješ se Efraim in odslej boš Moj steber, ki bo dobra opora pri graditvi Mojega kraljestva. Vsem navzočim pa bodi zgled, da se bodo naučili, kaj pomeni živeti po *srcu* in slediti le njegovi volji in občutkom!«

18 Efraim je nato pohitel k Meni, povsem prevzet od čustev, in sledil je prizor, ki je

bil že pogosto opisan, sprožila pa ga je ljubezen otroka, ki je prepoznal svojega Očeta in ga nato pozdravlja ves blažen in vesel.

19 Ko je ta prizor minil in sem Efraima okrepil, sem učencem razložil, da je bil tako pridobljen še zadnji med tistimi, ki naj bi kot priče Mojega zemeljskega delovanja prišli iz veselja na Zemljo, da bi bili opora Mojemu kraljestvu, in tako naj bi bilo zdaj dopolnjeno tudi število tistih, ki naj bi bili poklicani postati učitelji v Moji učilnici duha, ki jo je Sin človekov prišel ustanoviti in potrditi s Svojim zgledom.

20 Učenci so bili znova opomnjeni, naj trdno stojijo za vsem, kar so videli in slišali, in naj dobro izkoristijo preostali kratek čas, da se dobro utrdijo za prihodnost, da bodo lahko zmagovalci nad seboj in tako tudi nad ljudmi.

58. poglavje

Slovo od Efrema. Odhod v Betanijo

1 V naslednjih dneh se na zunaj ni zgodilo nič pomembnega. Živeli smo zelo mirno in enolično. In ker je postalo v Palestini že zelo mrzlo — to se je zlasti čutilo v ostrih goratih pokrajinah —, so se učenci bolj kakor sicer družili v zavetju hiše, se zavzeto pogovarjali in spraševali. Vsi so se prav prizadevno trudili, da bi se dobro izobrazili v duhu. Marsikaj o Meni in Mojem nauku so premleli na novo, vendar tega ni treba navajati, saj je bilo že pogosto omenjeno v kakšni drugi obliki.

2 Le nečesa se moramo še dotakniti. Opazili so, da so bile tisto zimo v Palestini temperature nenavadno nizke in iskali so vzrok za to. V jasnovidnem stanju so videli, da je bila dežela prekrita z že pogosto omenjenimi duhovi miru, elementarnimi duhovi, zadolženimi predvsem za ureditev zemeljskih razmer, in kako so se ti goreče trudili, da bi ujeli in ublažili čim več porajajočih se razgretih dušnih delcev. V naravi je potekal velik boj, ki se je občutil kot omenjeni mraz.

3 Vprašali so Me, zakaj je prav zdaj prišlo do takšnega boja, in na kratko sem jim razložil, da je to najtesneje povezano z Mojim poslanstvom, ki se bliža koncu. Za zdaj naj bi porajajoče se elemente jeze, ki jih spodbuja nasprotovanje izgubljenega sina, še na silo obvladovali, da ne bi ti ogrozili poslanstva in da ne bi bilo uničeno ljudstvo, ki je s svojimi grehi postalo zelo dovzetno za elemente jeze in s tem za zakrknjenost svojih duš. V zadnjem trenutku, še preden bi bila mera prekoračena, skuša Usmiljenje neprenehoma preprečevati, da bi vsak uničil samega sebe. Če pa ne bi zaleglo niti to zadnje veliko svarilo, bi nastopila postava in pokazale bi se strahotne posledice vseh grehov.

4 Tako bo tudi z judi. Če ne bodo spremenili svoje drže in svojih duš zaprli pred številnimi elementi jeze in prenehali biti dovzetni zanje ter se tako odvrnili od poti, po katerih so hodili doslej, teh elementov več ne bo mogoče zadrževati in ljudi in deželo bo zajelo uničenje.

5 Ko smo tako v Efremu preživeli skoraj tri mesece, je nekega dne k nam prišel Lazarjev sluga, ki so ga odposlali na skrivaj, in želel govoriti z Menoj.

6 Sprejel sem ga in je rekel (**sluga**): »Gospod in Mojster! Lazar, ki si ga obudil, me pošilja k Tebi in Te prosi za nasvet in pomoč. Odkar je vstal od mrtvih, so tempeljski duhovniki še bolj nastrojeni proti njemu kot kadar koli prej, grozijo mu s prekletstvom, če ne bo priznal, da nikoli ni umrl, saj se v resnici še ni zgodilo, da bi se kakšen mrtvec vrnil. Zagrozili so mu, da bo moral piti prekleto vodo in tako dokazati, koliko naj bi bil Bog z njim. Lazar pa pozna zvijačo in zelo dobro ve, da bi mu v skrajnem primeru dali piti posebno vodo, ki bi ga zanesljivo usmrtila še drugič.

Zdaj pa ne ve, ali naj se jim ob zaupanju Vate preda, ali naj se templju, ki ga je kljub vsemu ustanovil Bog, povsem odreče.«

7 **Jaz** sem mu rekel: »Povej dragemu Lazarju, naj Boga išče tam, kjer misli, da je! Če misli, da je v templju, potem naj stori, kar zahteva tempelj. Če pa ve, da Jehova tam ne prebiva, kaj mu potem mar tempelj in njegovi duhovniki? Najljubši so Mi otroci, ki se družijo z Očetom v srcu, in tam prisluhnejo tistemu, kar jim ta odobri naj storijo! Pojdi in to povej svojemu gospodarju!«

8 Sel, eden najzvestejših Lazarjevih slug, je takoj odšel in Lazarju prenesel sporočilo. Ta pa ni omahoval niti trenutka in se je v celoti odrekel templju, izsiljevalcem pa zagrozil, da če ga bodo vznemirjali še naprej, bo postal rimski državljani in se zaupal varstvu Rima. Duhovščina ga je potem pustila pri miru, ker bi z izpolnitvijo te grožnje izgubila tudi vse možnosti, da bi se nekoč polastila njegovih posesti, medtem pa je upala, da se bo do cilja dokopala po krivih poteh.

9 Počasi se je iz Palestine umaknila tudi zima in že so se začele opazati prve priprave na praznovanje pashe. V omenjenem času so številni judje romali v Jeruzalem, pred tem pa primerno zavarovali hiše, da se jim med odsotnostjo ne bi kaj zgodilo. In tako so tudi prebivalci Efrema postali dejavnejši, pripravljali so se na to, da bodo nekaj časa prebili v bližnjem Jeruzalemu.

10 Tako se je približal tudi čas, ko naj bi bilo žrtvovano Moje telo, in v dušo sta se priplazila žalost in predokus velikega trpljenja, ki Me je čakalo. Hkrati pa je dušo prežemala zavest velike naloge, ki jo je bilo treba izpolniti, in uklonila se je Očetovi volji. Učenci so opazili boj in Me zaskrbljeni spraševali, kaj se dogaja z Menoj. Jaz pa sem jih vse zavrnil in jim rekel, da se bo kmalu vse razodelo.

11 V Efremu smo ostali še nekaj dni. Zbral sem Svoje in jim naročil, naj se pripravijo na odhod, saj naj bi odšli k Lazarju, da bi tam preživeli nekaj časa.

12 Peter Me je znova posvaril pred tempeljskimi duhovniki in Jaz sem mu rekel: »Prišel je čas, ko bo Sin človekov videti šibak in Ga bo Njegovim sovražnikom uspelo premagati, njim v sodbo, toda svetu v blagor. «

13 Petra so te besede pretresle in prenesel jih je bratom, ki jih je tudi začelo skrbeti Zame. Peter je od tiste ure skrivaj pri sebi nosil meč, pripravljen Zame žrtvovati življenje, če bi prišli biriči, da bi Me prijeli.

14 Približal se je čas odhoda. Županu mesta sem izročil grad z vsem v njem, župana blagoslovil in po njem tudi njegovo občestvo, poklical učence in kar najhitreje smo se podali po deželni cesti, ki je peljala v Jeruzalem, da bi še isti dan prispeli k Lazarju in tam še zadnjič bivali, preden bi se Moje zemeljsko poslanstvo končalo.

59. poglavje

Zakaj Bog dopušča vojne

1 Ko smo po večurni hoji prispeli do ceste, ki je peljala iz Jerihe v Jeruzalem, se je pokazala priložnost za kratek počitek, saj je cesto zasedla večja skupina rimskih vojakov, ki so se iz Jerihe odpravljali nazaj v Rim. Zato smo počivali nekoliko ob strani, da bi povorko spustili mimo, potem pa ji sledili, da bi prišli v Betanijo.

2 Ko so Moji učenci opazovali te strumne, močne moške, ki so bili vsi zagoreli in klenci - sodili so namreč k elitnim enotam, ki so v Jerihi, tedanjem svetovnem prizorišču, prezimovale zaradi njenih prednosti -, Me je Jakob vprašal, ali ti ljudje res čutijo pristno veselje ob vojaški obrti, mar si tudi v njih prebivajoči duh ne prizadeva

seznaniti jih s tem, da vojna ni bratstvo in da se med njo sprostijo vsi mogoči grehi. Nazadnje Mi je bilo postavljeno vprašanje, zakaj sploh dopuščam vojne, saj vojna uničuje cvetoča človeška življenja in bivališča, posurovi in pogosto celo uniči duše. Vsi so Me pričakujoče opazovali, saj to neposredno vprašanje ni bilo zastavljeno še nikoli.

3 Pozval sem jih, naj se Mi bolj približajo, da Mi ne bi bilo treba govoriti preveč na glas in ne bi vzbudil pozornosti pri mimoidočih, ter rekel **(Jaz):** »Pri opazovanju vseh stvari, ki se v človekovem življenju kažejo očem, nikoli ne sodite po zunanosti, temveč zmeraj po notranjem jedru. Materialne, zunanje stvari, in duhovne, notranje, temu primerne stvari, so lahko med seboj na videz v največjem nasprotju, saj so si pogosto polarno nasprotne, da, celo *morajo* biti takšne, čeprav druge brez drugih ne morejo obstajati. Če ta nasprotja pred vašimi očmi prav kričeče izstopijo, mislite, da ste odkrili nerazložljiva nasprotja, ki pa za duhovno oko to niso. Na primer:

4 Kako je rimski vojak, katerega obrt je dovoljen umor - in to gotovo ne ustreza Mojemu nauku o miru -, zaradi svojega zunanjega človeškega stanu v skladu z notranjim človekom v sebi, ki je tudi Božji in naj bi se vrnil k Bogu? Sprašujete, kako lahko dopuščam, da se neka duša, obdarjena z božansko duhovno iskro, zaplete v takšne sprevrženosti?

5 Zdi se vam, da ni pojasnila za to. Četudi bi se skliceval na človekovo svobodno voljo, s katero lahko človek kadar koli želi poseže v svoj zunanji položaj, bi vprašali: `Ali je res nujno, da Ti ljudem priznavaš toliko svobode, da jo uporabijo celo za umor in uboj, ali ne bi bilo bolje, da bi bila svoboda omejena vsaj toliko, da je ne bi bilo mogoče uporabiti za povzročitev toliko nepoštene bolečine in trpljenja na zemlji?' Da, vprašali boste: Ali lahko Božanstvo, ki je resnična ljubezen, ob tako neskončno pogosti nesreči in najstrašnejši bedi, ki si jo pripravijo ljudje, vse to mirno opazuje, ne da bi trznilo ali vse to ustavilo? Ali ni morda ljubeče Božanstvo v resnici brezčutno, morda občuti celo nekakšno veselje, ko mirno opazuje, kako se mesarijo Njegova ustvarjena bitja? Če bi imel človek tolikšno moč, ne bi mogel mirno opazovati tolikšne nesreče, saj bi ga že sočutje prisililo, da poseže vmes in z najbolj sveto resnostjo ustavi sprte strani. Zakaj tega ne stori Božanstvo, ki vendar ukazuje vsem silam?'

6 Glejte, tako se sprašuje marsikatera omahujoča duša, v katero je priteklo že veliko Moje najsvetlejše luči, dvomiti začne v pravo ljubezen in celo v obstoj Boga ljubezni, zapleta se v vse mogoče dvome in nazadnje preneha verovati.

7 Jaz pa vam bom dal luč, ki bo dovolj osvetlila vsa ta vprašanja. Prisluhnite torej!

8 Najprej je treba pogledati, v kakšnem odnosu je človek do človeka, in potem, kako on, kot tisti, ki živi v materiji, gleda na Boga - ali povedano drugače: Kako se človek v svojih nazorih nagiba k vidnemu in nevidnemu?

9 Povsem naravno je, da preprost, duševno še nerazviti človek, ki svoje misli že po naravi najprej usmerja na tisto, kar ga obdaja na zunaj, presoja samo po tem, kar vidi in sliši. Sprva ga tudi pritegujejo zgolj zunanji pojavi. Presoja jih, sklepa o njih in na podlagi pridobljenih izkušenj skuša izrabiti zunanje okolje. Šele ko prodre tako daleč, da obvlada zunanje naravne danosti, ga razum spodbudi, da se začne

spraševati po vzroku in ga raziskovati. Razvojni potek v materialnem svetu je zmeraj takšen, da se najprej proučuje zunanja lupina in se šele nato skuša mukoma izluščiti duhovno jedro.

10 Zdaj že veste, da razvoj živalskega in tudi predhodnega rastlinskega kraljestva, temelji na uničenju zunanje oblike, pri čemer se ne poškoduje notranji življenjski princip, ki prebiva v njej in teži k izpopolnjevanju. Ta zunanji naravni zgled ne ostane prikrit niti človeku, katerega duša še ni razvita, da, v njem celo živi kot moč duše, ki jo je treba premagati, saj potek njegovega življenja v sebi že nosi ta uničevalni nagib. Takšen človek ta zgled tudi posnema tako, da si jemlje in uveljavlja pravico močnejšega, dokler je na stopnji, ko je notranji duševni razvoj še oviran. Šele ko nastopijo trenutki, ko pride v ospredje duševno izpopolnjevanje, ko se preseže nekakšno zgolj zunanje, materialno opazovanje, se omenjena duševna trdota ne more več pojaviti in potreba po pravici močnejšega povsem izgine iz človeka. Uveljavi se pravica razsvetljenega človeškega duha, ki je neprimerno močnejša od prvotne fizične moči.

11 Vojaki, ki smo jih videli, so še vsi na stopnji čistega zunanjega naravnega opazovanja, uči jih pravica močnejšega - za duševni razvoj jim še ni mar -, zato tudi posnemajo ta boj v naravi in trenutno v sebi še ne čutijo nobene praznine. Da, lahko so prav dobri ljudje, celo dobrodušni, dokler nimajo pred seboj namišljenega sovražnika v podobi agresivnega vojaka tuje dežele, ki se mu nemudoma ogorčeno uprejo, ko trobenta pokliče v boj.

12 Takšno vzgojo moram dovoliti, kajti notranje jedro je mogoče spoznati samo s prodiranjem skozi trdo zunanjo skorjo, kajti človeškega duha ni mogoče prebuditi drugače kot le z izkušnjo.

13 V tem primeru velja rek *experientia docet* (izkušnja uči, opomba založbe Lorber Verlag), kako resničen je pa sami veste, saj izkušnja učenca nauči več kakor sto na pamet naučenih nedoživetih pravil. Zemlja pa je učilnica, kjer naj bi duhovi z izkušnjo postajali pametnejši. Pri tem so jim tudi dane različne priložnosti, da nabirajo izkušnjo za izkušnjo, da tako duh hitreje dozori. Kako pa množico hudih, grenkih in neprijetnih izkušenj, podobnih divjemu gorskemu toku zaježiti v blago tekoč, miren tok, uči Moj nauk, Moje življenje pa mora biti in bo zmeraj tudi zgled, kako so vse izkušnje namenjene temu, da duha v človeku čim tesneje približajo Bogu.

14 Če se ne zmenite za svoje izkušnje, ne boste mogli nikoli postati pametni zidarji v Božjem kraljestvu, kajti ljudi ves čas vzgajam s prakso. Moj glas lahko v človekovi duši jasno zazveni večinoma šele tedaj, ko se duša po številnih različnih grenkih izkušnjah obrne vase in odvrne od zunanjega.

15 Če se bo torej človeštvo pretolklo skozi zunanje boje in vojne, v katerih gre samo za to, katera od dveh držav si bo zagotovila ali si priborila čim večjo moč, ga bo izkušnja zelo kmalu naučila, kako malo sreče in zadovoljstva in tudi notranjega razvoja duha je mogoče doseči, kadar vojaški vik in krik divja skozi dežele in pokopuje vse življenjske radosti.

16 V prihodnosti bodo tudi vojno prepoznali kot nekaj nesmiselnega, odvratnega, kar

človeku ni v čast, in vojn ne bo več, medtem ko se zdaj od vojne še pričakujeta čast in slava. Človeški rod se bo od takšnih zunanjih bojev preusmeril v notranje boje, in vsak bo s premagovanjem notranjega sovražnika pridobil pred Menoj več časti kakor danes najbolj zmagoviti vojskovodja pred očmi svojega vladarja.

17 Za takšno spoznanje pa je nujna izkušnja, ki se pridobi z veliko truda in zmot. To je edina šola, ki resnično omogoči svobodno odločanje človeške duše. Razlog, da Bog vse to lahko opazuje, pa je preprosto v tem, da je cilj bolj pomemben kot vse drugo. Sredstva, ki pomagajo doseči cilj, pa so skrajno modra in zmeraj zagotavljajo najboljše učinek.

18 Če ima neki oče nevzgojenega otroka, ki le malo prisluhne njegovim besedam in zapovedim, mu bo dal tudi priložnost, da se z različnimi slabimi izkušnjami prav temeljito zaleti, ob tem pa bo skušal čim bolj blažiti hude posledice. Tako je tudi pri Bogu in človeku. Bog vseskozi išče blaga sredstva, vendar če ta ne učinkujejo, mora poseči po najmočnejših, da bi človeštvo obdržal na tirih, ki peljejo k cilju miru in najčistejši sreči.

19 Če pa človek ne želi hoditi po teh tirih, saj zavrača vse, kar mu ta vzgojna metoda pripelje na pot, je povsem naravno, da ga mora to neupoštevanje nazadnje pripeljati v pogubo, saj ga niti škoda ne more spametovati, temveč celo sam privablja različne ovire, tako da lahko nazadnje zaradi neupoštevanja najbolj preprostih previdnostnih pravil, ki se pametnejšim vsiljujejo že sama po sebi, izgubi celo telesno življenje. Kako naj bi se torej Božanstvo dolžilo za nekaj, kar posameznik zakrivi iz lastne pobude? Pri tem Božanstvo ni niti kruto niti kakor koli nagnjeno k iskanju zadovoljstva v trpljenju Svojih ustvarjenih bitij, temveč je žal zaradi cilja prisiljeno potisniti Svojo ljubezen in pustiti vladati modrosti.

20 Tako sem vam spet pojasnil to, kar je bilo v podobni obliki povedano že velikokrat. Zunanje stvari opazujte samo na podlagi njihovih notranjih povezav, da se ne bi več zapletali v različne dvome in nasprotja.«

60. poglavje

Baraba

1 Medtem ko so se učenci še pogovarjali o slišnem, smo zagledali skupino vojakov, ki je peljala gručo ljudi, videti so bili ujetniki. Pregrešili so se proti rimskim odlokem in zdaj so jih peljali k Pilatu v Jeruzalem, da bi jim sodil po rimskih zakonih.

2 Enega izmed njih sta tesno zvezanega vojaka peljala med seboj, ob njem pa hodila z golima mečema, pripravljena, pokončati ga ob najmanjšem poskusu pobega.

3 Filip Me je vprašal, kaj je zagrešil ta mož divjega videza in kdo naj bi bil.

4 Jaz sem mu odgovoril: »Tudi on je Božje orodje, kakršno ste vi, čeprav svojih sposobnosti ni namenil službi Očetu. Uporabljen bo za povelicanje Sina, prav tako, kot ste vi poklicani razširjati Očetovo delo.«

5 Drugi so Me vprašali, kaj sem mislil s tem.

6 Na vprašanje jim nisem odgovoril, saj naj bi jim na to že v najkrajšem času

odgovorila dejstva.

7 Ujetnik, ki so ga peljali tako zelo zastraženega, pa je bil vodja roparskih puščavskih prebivalcev, ki se niso hoteli podrediti rimskim zakonom, in so v gorah imeli toliko skrivališč, da jih rimska pravica ni mogla doseči, podobno, kot se še zdaj (ob koncu 19. st., opomba prev.) dogaja v južni Palestini in na vzhodu Jordanije, kjer tamkajšnja plemena živijo svobodno in turške vladavine ne jemljejo resno.

8 Imenoval se je Baraba. Bilje posebno drzen in pogumen in je Rimljanom pripravil že marsikateri manjši boj, ko so odposlali vojake, da bi ujeli vodjo. Zaradi drznosti je med ljudstvom užival precejšen ugled, ki mu je omogočal, da jo je srečno odnesel iz vseh nevarnosti, tako da se je okoli njegove osebe ustvaril nekakšen mit, kakor se je ob podobnih značajih pogosto zgodilo tudi v poznejših stoletjih.

9 Kljub ropanju ni veljal za neplemenitega, nikoli ni storil nič žalega kakemu šibkejšemu človeku, temveč ga je varoval, kolikor je le mogel. Vsekakor pa je bil zaprisežen sovražnik bogatih, še zlasti Rimljanov, ki so si ga skušali podrediti. Kot takšen je užival velik ugled med judi, saj so tudi oni sovražili Rimljane. Nekakšno zavetje je našel celo v templju, saj so tam upali, da bodo prek njega lahko vplivali na arabska ljudstva.

10 Ko pa je postal le malo preveč drzen in je napadel rimsko kolono, ki je iz Petre potovala z denarjem in dragocenostmi tamkajšnjega prokonzula, mu je rimski vojskovodja iz Petre nastavljal past, in po hudem odporu so ga ujeli. V tem boju je Baraba ubil sina cesarjevega namestnika iz Petre in zdaj so ga, obtoženega upora in umora, pošiljali v Jeruzalem, da bi mu sodil Poncij Pilat.

11 Barabo so v Jeruzalemu najprej odpeljali na splošno sodišče, da bi ga, potem ko bi po zaslišanju prič sestavili zajetno obtožnico, izročili rimskemu sodišču. Dokler pa se to ni zgodilo, je imel Poncij Pilat kot najvišji vladar v Judeji vso oblast nad njim, in je bil za svoje ravnanje in početje odgovoren le cesarju.

61. poglavje

Prihod v Betanijo. Bivanje pri Lazarju

1 Rimljani so se s pratežem in ujetniki že oddaljili, in tako smo tudi mi lahko nadaljevali pot.

2 Kmalu smo se približali Betaniji, kjer je bival Lazar, ta pa se je, ker ga je gnalo veliko hrepenenje po Meni, vsak dan povzpел do priljubljenega kraja, da bi se razgledal ali prihajam, in tako je tudi zdaj stal na razgledišču. Takoj ko je videl, da se po cesti približuje naša skupina, je že tudi v srcu začutil, da naj bi prihajal Jaz, zato nam je kar najhitreje pohitel naproti, ob tem pa slugam zaklical, naj v hišo sporočijo, da se vrača Gospod.

3 Lazar nas je na cesti tudi kmalu srečal, odveč je opisovati njegovo veselje in veselje njegovih, ko nas je po daljši ločitvi spet videl in nas lahko spet sprejel v svoji hiši.

4 Sledili so zelo pomembni dnevi, primerni za to, da sem Lazarja in tudi Svoje učence prepričal, kakšen naj bi bil Moj dokončni namen s človeštvom, zato jim je bilo tudi veliko razodeto, vendar zdaj še ni čas, da bi se to razodelo tudi svetu. Pozneje se bo zgodilo tudi to.

5 Večinoma smo se družili zvečer v znani veliki dvorani gostišča na Oljski gori, ki je bilo v Lazarjevi lasti, saj je tja zahajalo veliko ljudi, ki so Me tudi želeli videti in poslušati.

6 Komaj se je razvedelo, da je naju z Lazarjem spet mogoče videti - Lazar se je namreč po obujanju umaknil iz javnosti in živel umirjeno, predano notranje življenje, in tako Me je veliko bolje spoznal kakor prej, in ni več imel nobenega dvoma glede Mojega ravnanja in početja, Mojega nauka in Moje osebe ali da bi mu bilo glede tega kaj nejasnega -, je začelo k nam prihajati nadvse veliko jeruzalemskih judov in še več judov s podeželja, ki so zaradi slovesnosti prišli v Jeruzalem. To večinoma niso bili domačini, so pa slišali o čudežih in Meni, in so k nam prihajali pogosto iz radovednosti, vendar tudi iz čistih pobud. Vse, kar je bilo med judovskim ljudstvom še dobronamerne, je v tistem času tudi prišlo k Meni, da bi se tako njihove duše lahko razsvetlile, zato smo Jaz in učenci imeli več kot dovolj dela, da smo vsem prihajajočim potešili žejo njihovih duš.

7 Napačno pa bi bilo misliti, da so prihajali samo judje. V tistih dneh so prihajali tudi številni tujci - Grki, Rimljani in pripadniki drugih ljudstev, ki so slišali Zame in niso prav vedeli, kako je z Menoj -, in smo jih tudi poučili, tako da so dnevi do Moje obsodbe omogočili bogat in zadnji ulov vsega, kar je bilo še mogoče pridobiti.

8 To je treba vedeti, da bi se razumelo tudi drugo.

9 Zvečer prvega dne, ko smo prišli k Lazarju, smo se še izognili ljudem, ki jih tistega dne tam niti ni bilo veliko. V dvorani, v kateri smo se zmeraj družili, smo bili sami, ko je nenadoma skozi vrata vstopil Juda Iškarjot in nas vse pozdravil. Moji so bili že prav veseli, da jim ga ni bilo treba gledati tako dolgo, upali so celo, da jim ga niti ne bo treba več gledati, zato so bili ob njegovem pozdravu bolj kislih obrazov.

10 Vljudno Me je vprašal, ali mu dovolim, da se nam pridruži, in odgovoril sem mu, da lahko stori, kakor želi.

11 Juda je nato začel na dolgo in široko pripovedovati o Jerihi in svojem početju tam, da je delal Zame, in upal je, da bo s svojim pripovedovanjem pridobil Mojo naklonjenost. Z živimi barvami je slikal vso bedo, na katero je naletel v Jerihi in na svoji poti sem, kako tlačeno je ubogo judovsko ljudstvo in kako trpi v suženjstvu. Pripovedoval je tako zavzeto, da so ga vsi presenečeno poslušali, saj še nihče ni tako mogočno začutil prave moči njegovega pripovedovanja.

12 **Juda** je pripovedovanje sklenil z besedami: »O Gospod, če bi jaz imel le desetinko Tvoje moči, bi že zelo kmalu naredil konec vsemu nasilju veljakov, ljudstvo, ki trpi v verigah in Jehovo prosi za rešitev, pa bi osvobodil in ga osrečil, da bi hvalilo ime svojega Gospoda in Boga ter vriskalo od veselja. - O Gospod, kako dolgo boš še omahoval in pustil prošnje neuslišane?

13 Glejte, On je tu, kralj, ki gaje Izrael pripravljen sprejeti, vendar se ne pokaže! Hrepeneče pričakovani Mesija, Davidov sin, človek z Božjo močjo v Sebi se še zmeraj skriva. Omahuje, da bi razkril to veliko moč v blagor Svojega ljudstva, in Izrael mora žalovati in še naprej tožiti zaradi svojega globokega padca.

14 O Gospod, usmili se ljudstva, revnih in žalostnih! Popelji jih k sreči, kajti glej, Sion čaka svojega kralja!«

15 Po teh besedah, iz katerih je bilo razločno razvidno, da je Juda v Meni pričakoval tudi posvetnega Mesijo osvoboditelja, čeprav sem že pogosto poudaril, da to nisem, je nastopila velika tišina polna pričakovanja, in Jaz sem mu odgovoril: »Ali nisem zmeraj k Sebi klical revnih? Ali nisem potolažil žalostnih, ozdravil bolne, revne pa naredil toliko bogate, kolikor so potrebovali? Kdo torej omahuje? Jaz že ne - svet omahuje, ker noče biti odrešen! Toda Sin človekov bo kmalu pridobil vso moč, ki jo je mogoče pridobiti, da bo svet videl, da On lahko uresniči tisto, kar si svet želi in po čemer hrepeni. Vendar naj se to ne zgodi v blagor sveta, temveč v blagor Mojih

nebes! In tako se tudi sprijazni s tem, kar si že videl in boš kmalu še videl.«

16 Juda je umolknil in se v srcu veselil, kajti mislil je, da Me je s svojimi besedami spodbudil, da bom morda kljub vsemu naredil odločilni korak in osvobodil ljudstvo rimskega jarma, saj je vedel, da bi to zmogel.

17 Do takšnih predstav, za katere je dobro vedel, da niso v skladu s tem, kar sem govoril doslej, pa je prišel takole: Ko je bil v Jerihi, je skušal, kolikor se je le dalo, unovčiti svoje talente, in je pogosto pred večjo množico govoril tudi o Meni in Mojem poslanstvu. Tako si je pridobil določen ugled, še zlasti, ker mu je v Mojem imenu res uspelo ozdraviti nekaj bolnikov.

18 Herod, ki je prezimoval v Jerihi, je prav tako slišal zanj. Že dolgo si je želel priti v stik z Menoj, čudodelnikom, kot Me je imenoval, in je dal Judo poklicati k sebi, da bi ga izprašal o Meni. Juda, kot predrzen človek, pa je to priložnost kar najbolj zavzeto izrabil zase, se predstavil kot učenec Nazarejca, in je znal kralju s svojim nastopom vzbuditi določeno pozornost, saj je svoje besede po zaslugi dobrega spomina podprl prav z Mojimi stavki, ki sem jih pogosto navajal.

19 Herod je kmalu ugotovil, da naj bi bilo na številnih zgodbah in govoricah, ki so krožile o Meni, več resničnega, kot si je sprva mislil, in v njegovi duši se je začela porajati misel, da bi mu lahko čudodelnik takšne posebne vrste koristil pri Rimljanih vsaj toliko, da bi jih lahko, če bi bilo nujno, spravil v strah in trepet.

20 Kralj Herod in Poncij Pilat, upravitelj Judeje, sta bila sovražnika, saj se je vsakemu od njiju zdelo, da ga drugi zatira. Poncij Pilat je nenehno omejeval Herodovo samovoljo, kjer koli se je ta pokazala, to pa je Heroda, ki si je zmeraj želel biti neodvisen vladar Judeje in Sirije, skrajno jezilo. Nadnaravna oblast, ki ni podrejena rimski oblasti, bi mu zato prišla še kako prav. Iz istega razloga tudi ni bil sovražno razpoložen do Janeza Krstnika, saj je menil, da je prerok, in bi ga le stežka dal usmrtiti, če ga ne bi prelishčili.

21 Juda, kot dober poznavalec človeške narave, je imel v Jerihi dovolj priložnosti, da se je pozanimal o Herodu in njegovih trenjih z Rimljani. Zelo kmalu je tudi ugotovil, kaj kralja zelo zanima. Menil je, da bo pripomogel k Moji stvari, če si bo prizadeval utreti Mi poti za prevzem oblasti, in zato ni zamudil priložnosti, da ne bi pripovedoval o izjemni moči Moje volje, ki ji je podrejeno vse na zemlji. Pri pripovedovanju je še zlasti poudarjal uničenje krutih vojakov, ki sem jih pustil ubiti divjim živalim - kot dokaz za to, da se lahko rimskemu orožju uprem z nepremagljivimi bitji.

22 V Judi, ki si je tako kot judovsko ljudstvo želel Mesijo, ki bi ljudstvo rešil na zunaj in je menil, da sem najprimernejši za to nalogo prav Jaz, so ta srečanja še bolj okrepila njegov zmotni pogled, in je v sebi začutil vzgib, da bi kar se da pripomogel k tej strani Mojega delovanja. Herod mu je naročil, naj Me pripravi do tega, da pridem k njemu, saj se sam tega ni upal neposredno ukazati iz strahu pred Mojo močjo.

23 Dogovorila sta se, da bo najprimernejši čas za to - slovesnost v Jeruzalemu. In tako je Juda spet prišel k nam kot Herodov odposlanec, da bi Me pridobil za posvetne kraljeve načrte in se tako prikupil tudi tistim v templju.

24 Samo po sebi se razume, da sem bil s temi načrti zelo natančno seznanjen in se Mi o njih ni bilo treba pogovoriti z Judo. On pa je zmotno mislil, da ne zmorem brati takšnih skrivnih misli. Kajti kljub vsem dobrim nastavkom duha je bil le materialni človek, in ni tako globoko prodril v bistvo in razumevanje Moje osebe, da bi v Meni videl še kaj drugega kot le zelo nadarjenega človeka, opremljenega z nenavadnimi sposobnostmi. Mislil je pač - saj je imel dovolj dokazov za to -, da se Mi na zunaj ne more upreti nihče, toda o tem, da bi se Mi lahko razkrile najskrivnejše poteze

človeškega srca, pa je dvomil. Do njega sem bil sicer zmeraj prijateljsko ljubezniv, toda kljub vsemu bolj zadržan kakor do vseh drugih, tako da ni mogel razumeti govorice Mojega duha, ki jo je mogoče razumeti le z ljubeznijo ustvarjenega bitja do Mene, on pa Mi je ni izkazoval.

25 Tudi pozneje se je zelo trudil, da bi Mi z bleščečim govorniškim darom predstavil nujnost zunanje osvoboditve ljudstva, pri čemer je računal na Herodovo podporo. Jaz pa sem resno grajal takšno govorjenje, tako da je postajal čedalje nedostopnejši in zaprt vase.

26 To je treba omeniti, da bi razumeli dogajanje v njem.

62. poglavje

Marija mazili Jezusa (Jn 12,1-8)

1 Ko smo po Judovem pripovedovanju molče obsedeli, vsak zatopljen v svoje misli, so se odprla vrata in vstopila je Marija, Lazarjeva sestra. Z očmi uprtimi Vame, je prišla k Meni, ne da bi ji bili mar drugi navzoči. Spustila se je k Mojim nogam in jih prekrila s poljubi. Nato je vzela steklenico dragocenega olja narde, jo odprla, in Mi z oljem mazilila noge ter jih nato posušila s svojimi dolgimi lasmi. Pri tem je glasno jokala in Me z ganljivim glasom prosila, naj vendarle dopustim maziljenje.

2 Danes je manj znano, da so si takšno razkošje lahko privoščile le zelo ugledne osebe. Čeprav je bilo umivanje nog v tistem času velikokrat nujno, saj je večina revnejših zavračala čevlje, je bilo nujno tudi pogosto maziljenje nog, da bi koža ostala prožna.

3 Olje narde ima posebno poživiljajoče lastnosti, tudi diši zelo prijetno in deluje izredno osvežilno, zato je bilo tedaj zaradi svojih iskanih in redkih lastnosti zelo drago, tako daje takšno umivanje nog sodilo med največje razkošje, ki so si ga lahko privoščili le zelo bogati.

4 Hiša se je napolnila z vonjem po nardinem olju, in tudi to je bilo znamenje njegove izredne kakovosti, tako da se **Juda**, ki je zmeraj mislil le na denar, ni mogel zadržati, ne da bi pripomnil: »Ali olja ne bi raje prodali in z izkupičkom nahranili toliko in toliko revnih? Gospod takšnega olja ne potrebuje, saj se s Svojo močjo lahko vsak trenutek osveži tudi brez njega!«

5 To pa je rekel le iz skoposti, saj ga je Lazarjevo bogastvo zmeraj jezilo, in pogosto je izrabil priložnost in pripomnil, da medtem ko bogataši razsipajo, morajo pošteni Izraelci trpeti stisko.

6 Jaz pa sem pokazal na Marijo, ki je še klečala, in mu rekel: »Kar je ta storila, je storila iz ljubezni, Meni ugaja vsak dar, ki prihaja iz ljubečega srca. S tem dejanjem pa ni tako zelo okrepila Mojega telesa kakor Moje duše. Kjer se namreč ponuja toliko ljubezni, je lahko še toliko več vrnem človeštvu! Marija si je tako pridržala pravico, da Mi je za dan Mojega pogreba zagotovila pravo moč, ki jo duša še potrebuje, da bi premagala najtežje. Zato naj to njeno ljubeče dejanje ne bo nikoli pozabljeno. Kjer boste pridigali Moj evangelij, tudi nanjo ne pozabite, zato jo pustite pri miru!«

7 Še močno hlipajočo sem jo dvignil s tal, jo blagoslovil in ji rekel (**jaz**): »Marija, Oče ti odpušča vse grehe! O tem, kar si storila Meni, Sinu, bom pričal pred Očetom, in to se ti bo v Njegovi hiši tisočkrat in še tisočkrat povrnilo.

8 Zdaj pa sedi k nam, okrepi telo in ostani v naši družbi, kajti tista, ki Mi je s svojo ljubeznijo podarila moč, naj ne gre od Mene!«

9 To dejanje, tako podobno dejanju Marije Magdalene, je bilo pozneje povod za

zamenjavo. Marija, Lazarjeva sestra, je bila tista, ki Mi je bila vdana z najčistejšo ljubeznijo kot svojemu Gospodu in Mojstru brez kakršnih koli primesi zemeljske ljubezni, zato ima njeno dejanje tudi drugačen pomen kot enako dejanje Marije Magdalene.

10 Nato sem se obrnil k učencem in nadaljeval **(Jaz):** »Kdor je resnično bogat v srcu, lahko tudi daje iz svojega bogastva, ne da bi pri tem sam obubožal — da, celo čim več daje, tem bogatejši postaja. Kdor pa je reven v sebi, mu bo vzeto še tisto malo, kar ima, ker vse to tudi mora izgubiti po sebi samem. Okoli vas so zmeraj telesni in duhovni reveži, zato jim zmeraj dajajte iz svojega presežka. Jaz pa ne bom zmeraj ob vas, kmalu Mi telesno ne boste mogli izkazati ničesar več.«

11 To pa sem rekel, da bi učence znova pripravil na Svoj odhod, saj niso niti slutili, kako hitro se bo to zgodilo.

63. poglavje

Juda prvič izda Gospoda

1 Nato Me je Peter vprašal, ali se nameravam naslednji dan odpraviti v mesto in pridigati v templju. Ko sem temu pritrdil, Mi je to odločno odsvetoval, saj je v gostišču že opazil jude iz templja, ki so Me sovražno opazovali in očitno nekaj slabega snovali proti Meni.

2 Odgovoril sem mu **(Jaz):** »Tja moram zaradi ljudstva, in nihče Mi tega ne bo preprečil, saj sem sem prišel samo zaradi ljudstva, da bi bilo to odrešeno.«

3 Ko je Juda to slišal, je skrivoma vstal in se oddaljil, ne da bi to kdo opazil, razen Mene.

4 Šel je med ljudi, ki so se zbrali v gostišču in ob njem, ter vsem povedal, da sem tam in da naslednji dan nameravam v mesto. Poskrbeli naj bi, da bi se razvedelo, da bo zdravilec iz Nazareta prišel na slovesnost.

5 Med tujci v mestu jih je bilo veliko, ki so prišli na slovesnost zgolj zaradi Mene, saj so bili prepričani, da Me bodo tam res videli. Ker je bilo znano, da se zmeraj ustavim pri Lazarju, so sem poslali tudi sle, da bi izvedeli, ali sem prišel in kaj nameravam. Tako so ti zdaj tudi po zaslugi Judove prve izdaje izvedeli, kaj nameravam, in to novico kar najhitreje razširili po mestu. (*Jn 12,9*)

6 Juda pa se je prav tako odpravil v različna gostišča v Jeruzalemu, in skušal tujce in domačine pripraviti, naj Mi pridejo naproti, ko bi jutri prišel na slovesnost.

7 Ker pa je bilo Mojih privržencev zelo veliko, se je novica kar najhitreje razširila vsepovsod, zlasti ker za ljudstvo v Jeruzalemu ni bilo nič pomembnejšega od Mojega prihoda v mesto.

8 Medtem ko se je vse to v mestu pripravljalo, pa smo mi mirno sedeli v Lazarjevi hiši in se pomenkovali o manj pomembnih stvareh, ko je nazadnje Peter le opazil, da Jude ni več med nami. Najprej je na to opozoril druge učence, nato pa kar Mene vprašal, kam naj bi Juda šel.

9 Jaz pa sem mu rekel, naj ga zanj ne skrbi. Vse kar Juda počne, počne iz lastne svobodne pobude in nima nič skupnega s tistim, kar zadeva učence.

10 Peter nato ni več spraševal, le izrazil je nejevoljo nad tem, da se je ta človek zmeraj vrnil, ko so že vsi upali, da jim ga več ne bo treba gledati.

11 **Lazar** pa je rekel: »Gospod bi zlahka preprečil Judovo navzočnost. Ker pa mu zmeraj dovoli, da ostaja v Njegovi bližini, je gotovo izbran za velike stvari, in ne spodobi se, da bi mi kakor koli sodili, temveč naj bi se sodbe vzdržali.«

1 Da bi se o tem nehali pogovarjati, je začel Lazar pripovedovati o svoji prejšnji bolezni in o tem, da se še zmeraj prav dobro spomni vseh podrobnosti umiranja, toda ničesar o tem, kar se je potem dogajalo z njim.

2 Tako se je ponudila priložnost govoriti o življenju po smrti in o tem, kako naj bi se prihajajoča duša počutila v onstranstvu.

3 Lazar Me je vprašal, zakaj se ne spominja, kaj se je dogajalo z njim, ko je ležal v grobu.

4 Pojasnil sem mu, da zato, ker je bila njegova duša tedaj v stanju najvišje blaženosti, in potem to stran ne bi mogla opravljati nobene posvetne dejavnosti več, če bi se tega spominjala. Podobno, kot bi se bil nadvse dober in moder kralj, ki se je zmeraj gibal v sebi primerni družbi, nenadoma prisiljen družiti z najslabšimi ljudmi in živeti v najbolj usmiljenja vrednih razmerah, svojega položaja pa ne bi mogel izboljšati.

5 **(Gospod):** »Da bi videl, da nisem pretiraval, naj se ti za kratek čas povrne spomin, in jasno nam boš razkril, kaj se ti je dogajalo in kaj si doživel. Opisuj nam po vrsti, kar se ti bo porajalo v spominu, in razločno izrazi, kaj občutiš. Želim pa, da se pri tem ne bi čutil ujetega v svoje telo kakor zdaj, temveč da bi govoril kakor svoboden duh!«

6 **Lazar** je nato za nekaj trenutkov izgubil zavest, se prebudil in začel pripovedovati kar najbolj dostojanstveno in razločno: »O, zdaj v duhu znova razločno in natančno vidim, kaj sem v tisti uri smrti občutil in mislil.

7 Sprva mi je bilo pri srcu nepopisno tesno, ko sem opazil, da se življenje v meni izteka. Potem pa mi je postalo vseeno in postal sem zelo zaspan. Jok sester, ki sta stali ob moji postelji, mi je bil odveč, saj sem vedel, da se bom spet zbudil. Nato sem zaspal.

8 Ko sem se prebudil, sem se počutil lahkega in prostega vseh telesnih težav. Vdihaval sem najčistejši zrak in se počutil čudovito okrepljenega. Imel sem zaprte oči, saj mi je bilo udobno in prijetno, da sem se lahko povsem predajal miru. Potem pa sem začutil potrebo, da odprem oči, vendar mi to ni prav uspevalo. Zaznal sem, da se je neka roka dotaknila mojih oči in nato sem jih lahko odprl.

9 Zagledal sem očetov nasmejani obraz in sprva me je to zelo začudilo, saj sem vedel, da je oče umrl, zdaj pa je nenadoma stal ob meni. Povedal mi je, da sem telesno umrl, zdaj pa naj bi bil v duhovnem svetu in v očetovi hiši.

10 Ozrl sem se naokoli in zagledal čudovito sobano, ki je sijala v najsvetlejših, najčistejših barvah. Lepota te sobane, preplavljene z bleščečo svetlobo, me je tako prevzela, da sem presenečen zaklical: `Četudi ne bi verjel tvojim besedam, bi mi bil že ta prostor dokaz, da sem zapustil svet, oče moj! Povej, ali prebivaš tukaj?'

11 Oče je odgovoril: `Ta sobana je hkrati tudi moja skrivna kamrica, s katero se s svojim Gospodom in Stvarnikom sam in kljub temu po Njem najdem povsod tam, kjer koli je treba. Tebe, sin moj, sem sprejel v to svetišče, ker si le gost tega kraljestva, potem pa se boš vrnil v svojo lastnino. Sem pa zelo vesel, da te lahko gostim tukaj; kajti tisti, ki je prijatelj Gospoda, ki zdaj hodi po zemlji, ima tudi pravico do najboljšega v nas in s tem tudi zunaj nas.

12 Ne razumeš, kaj to pomeni? Torej glej, ta sobana je najbolj notranja srčna kamrica mojega bitja in s tem tudi središče moje sfere, iz katere te lahko popeljem kamor koli, do koder sega moj duh. Zato si, dokler bivaš tukaj, obdan z mojo ljubeznijo in skupaj z menoj tudi sovladar mojega sebstva. Vsak človek ima v onstranstvu takšno najsvetejšo, v katero se lahko zateče, da ga presvetlijo žarki najčistejše luči, ki tukaj neovirano prodirajo skozi vse zidove. Tudi ti boš to užival, ko boš postal tukajšnji stalni prebivalec. Toda, kot rečeno, to še nisi, si zgolj gost, jaz pa sem kot tvoj zemeljski oče najustreznejši varuh tvoje duše.'

13 Vstal sem s počivalnika, na katerem sem se spet znašel, in ljubeče objel očeta, ki ga nisem zapustil, dokler me Ti, o Gospod, nisi poklical nazaj. Z njim sem tudi popotoval in pokazal mi je, kakšne so njegove pristojnosti. Njegova naloga je predvsem zbirati duše, ki prihajajo z zemlje, in jih uvajati v ustrezno duhovno dejavnost.

14 Videl sem tudi, da so te duše pogosto hudo obložene z različno posvetno nesnago, ki se je morajo znebiti, videl sem tudi, da se vse, kar se pojavi v duhu, tudi takoj kot ustrezen prizor prikaže na zunaj, tako da se iz tega hotenja in nagnjenosti duše porajajo trajni prizori, ki se spremenijo šele s spremembo njene volje, in tako predstavljajo sfero ali vidni miselni svet duše. Ovojnice telesa, ki je vse to prikrivala, namreč ni več, tako pa tudi ni več mogoče prikriti tistega, kar kdo misli.

15 Svet misli pa v onstranstvu ni nekaj neobstojnega, kot bi bila domišljija, temveč je za vsakega duha nekaj snovno poduhovljenega, utrjenega, in sicer toliko časa, dokler to utrjuje volja njegove ljubezni, ki mora biti usklajena z Božjo voljo ljubezni. Če volja ustvarjenega bitja ni usklajena z Božjo voljo ljubezni, pa miselni svet tistega bitja ne more trajno obstajati, temveč mora izginiti. Kar je na zemlji zgrajeno iz snovi in so v materijo prenesene človekove misli, je minljivo, ker materija v Božji ljubezni ne obstaja, temveč je bila kot neobstojna oblika utrjena samo za določen namen.

Neminljivo je samo tisto, kar ustvari duh, ker je njegovo ustvarjanje končni namen božanskega ustvarjanja samega, to pomeni, da Bog želi ustvarjati po Svojih ustvarjenih bitjih in skupaj z njimi tudi uživati v blaženosti ustvarjanja.

16 Zato je onstransko življenje predvsem delo v duhu, to pomeni ustvarjanje neminljivih stvari, ki pa niso materialne, da bi morale zaradi tega razpasti v prah in pepel.

17 Pri opazovanju številnih stvari, ki so se ponujale mojemu duhu, sem že zaužil del prihodnje blaženosti, in zato bom odslej zmeraj rad spet odložil to telo, če boš Ti, o Gospod, to ukazal, kakor sem se bil voljan vrniti, ko je Tvoj glas zadonel v sobani in me spodbudil k vrnitvi. Oče mi je to že prej napovedal, tako da sem bil na to pripravljen.

18 Zdaj pa tudi vem, da mora biti telo vsakega človeka, potem ko ga duša zapusti, obujeno po Tebi, saj v njem ostane še marsikaj, kar duša potrebuje za onstransko življenje. To pa zato, ker so snovi, ki v telesu sestavljajo materijo, tudi po njenem razkroju in dvigu iz telesne oblike nekako sorodne duši - zgodi se približno nekaj takega kot pri človeku, ki dolgo živi v nekem okolju, ko pa ga zapusti, pa do njega trajno občuti naklonjenost, izkušnje, ki jih je tam doživel, pa se v njegovem duševnem počutju zmeraj povezujejo s tistim okoljem, tako da brez njunega medsebojnega vpliva ne bi dobili prave slike.

19 Duša skuša vase pritegniti duševni element, ki obvladuje tudi najmanjše snovne delce telesa, ki ga je že zapustila, in ga združiti s seboj, saj tudi tako poteka nekakšna odrešitev materije ali - bolje povedano: čisto sprejme in vsrkava vase vse,

kar je še nečistega. Tega dogajanja človek, ki je še zmeraj zemeljski, ne razume, če v duhovnih stvareh ni že precej napredoval. Zmeraj pa je takšna obuditev telesa s strani duše prav tako potrebna, kakor je obuditev duše s strani duha, vendar ni nujno, da se to zgodi hitro, medtem ko duha obudiš, to pomeni priklješ v življenje, pa šele neposredno Ti, o Gospod. To zaporedje je posebna skrivnost Tvojega stvarjenja, kakor sem to videl in doživel šele v onstranstvu, in bo to doživel tudi vsak človek.

20 Ko sem zaslišal Tvoj glas sem začutil, kot da me nekaj vleče stran, bilo je kakor v sanjah, ko se menjavajo prizori in se nato človek kmalu zbudi. Med sanjskimi prizori pa zaznamo vrzel, ki je duša v svoji zavesti ne zmore zapolniti. Zdelo se mi je torej, kot da sem se zbudil iz dolgega sanjanja in ugotovil, da ležim v grobu. Vedel sem, kaj se je zgodilo z menoj, spominjal pa sem se samo sanj.

21 Zdaj, ko me telo trenutno ne veže več, tudi zelo dobro čutim, da telesne vezi ne zmorejo obvladati duše, ki se čuti svobodno, potem ko izkusi pravo, duševno svobodo, zato si mi Ti, o Gospod, te telesne vezi tudi razvezal, da telo ne bi bilo uničeno. Zdaj tudi vem, da si mi po moji obuditvi vse razložil, vendar mi je spet vse izginilo iz spomina. Zdaj pa teh doživetij ne bom več pozabil, ampak jih bom v sebi zavestno ohranil kot neprecenljivi zaklad.«

22 Nato sem rekel Lazarju, naj bo spet takšen kakor prej, zemeljski Lazar. Spet je za krajši čas izgubil zavest, nato pa se dobre volje prebudil v krogu Mojih in zdelo se mu je, kot da je živo sanjal.

23 Za vse navzoče je bil ta prizor nazoren zgled umiranja, in je pozneje zelo pripomogel k temu, da je vsakemu odvzel še morebitni preostali strah pred trenutkom smrti.

24 Svoje sem nato opomnil, naj se odpravijo k počitku, da bi bili naslednji dan okrepljeni za veliko delo, in kmalu so tudi vsi upoštevali ta Moj nasvet.

65. poglavje

Gospod se sam odpravi na vrh Oljske gore.

Pogovor med Božanstvom in Jezusom, Sinom človekovim

1 Jaz pa sem zapustil hišo in se sam podal na vrh Oljske gore, s katerega se vidi Jeruzalem in vsa okolica.

2 Tedaj se je Božanstvo v Meni ločilo od Jezusa, Sina človekovega, in mu reklo: »Poglej, pred teboj leži mesto tvojega trpljenja, ki se bo začelo v prihodnjih dneh, če boš nase prostovoljno vzel breme, ki naj bi odrešilo vse človeštvo.

3 V svojem zemeljskem telesu, ločen od Mene, si človek kakor vsak drug. Potrudil si se prebuditi Duha v sebi, ki je polnost Božanstva samega. Z žrtvovanjem svoje volje si omogočil, da je volja Vsemogočnega rasla v tebi. Zdaj pa je od tvoje volje, volje kot zgolj človeka, odvisno, ali boš prevzel še zadnje in najtežje delo. Zato te sprašujem: Ali se hočeš kot Moj sin zliti z Očetom, in boš storil vse, kar ti bo Ta ukazal, ali pa boš kot Sin človekov pripadal samo temu človeštvu in bil samo od tega sveta?

4 Lahko si gospodar sveta in ostaneš njegov odrešenik, lahko pa si tudi smerokaz k Meni, ki pelje do najbolj notranjega Božjega srca, če se zliješ z Menoj in tako

postaneš vladar življenja v vseh večnostih. Lahko si priprošnjik človeštva - bitij, ustvarjenih iz Moje moči, ki naj se vrnejo k Očetovemu srcu, lahko pa postaneš priprošnjik ljubezni, ki ukazuje modrosti, in njeno pravičnost preobrazi v usmiljenje. In tako zdaj, ko je tvojim očem razkrito, kaj se bo zgodilo s tvojim telesom, izberi, ali boš stopil na pot ob Meni ali na pot v Meni; končna odločitev je tu!«

5 Duša Jezusa, Sina človekovega, je spregovorila: »Oče, Tvoja volja je ves čas tudi moja, zgodi naj se samo tisto, kar hočeš Ti! Kajti tisto, kar mi lahko da zemlja, je šele po Tebi postalo zemljino. Stopati hočem po premočrtni poti in samo iz Tvoje roke sprejeti, kar mi je namenjeno, zato bom zmeraj ubogal le Tvojo voljo!«

6 Nato je Božanstvo v srcu Sina človekovega reklo: »Še enkrat te bom vprašalo tako kakor danes, in potem naj se zgodi, kakor hočeš, če boš spet odgovoril enako. Zdaj pa poglej, kaj ti bo ponudil svet!«

7 V tihi molitvi je nato Sin človekov ostal na gori in se potem še pred sončnim vzhodom podal navzdol v Lazarjev dom, ne da bi njegovo odsotnost kdor koli opazil.

66. poglavje

Prihod v Jeruzalem

1 Zjutraj, še pred sončnim vzhodom, so bili vsi čili in takoj smo odšli na prosto.

2 Tam sem k Sebi poklical Svoje učence, dvanajst apostolov, in jih nagovoril (Jaz): »Dragi Moji, današnji dan bo za Sina človekovega povzdignjen v velik dan časti, ker to hoče Oče zaradi ljudi! Kljub temu pa naj vas to ne vznemiri preveč, če bo le duh v vas dopustil, da se ne boste prevzeli. Zato svoja srca zaprite pred vsemi prišepetavanji nečimrnosti in gospodovalnosti, da ne bo sovražnik dobil oblasti nad vami in vas spremenil v svoje orodje.«

3 Učenci, med katerimi je bil spet tudi Juda, ki se je skrivaj vrnil proti jutru, so Me vprašali: »Gospod, kaj misliš s tem, in s čim naj se zavarujemo pred sovražnikom?«

4 Jaz sem odgovoril: »Bodite pozorni in svoje duše odprite svetlobi modrosti, pa boste razumeli, kar so napovedali preroki. Ljubite edino Boga in ne sveta, pa boste varni pred vsemi napadi.«

5 Nato sem se obrnil k jeruzalemski pokrajini in glasno zaklical (Jaz): »Ti pa, hči Siona, pripravi se na sprejem svojega kralja!«

6 Po teh besedah je sonce bleščeče vzšlo s sijajem, kakršnega se še ni videlo, in v istem trenutku so učenci - razen Jude, ki je razburjen stal ob strani - z duhovnimi očmi zagledali, kako se v etru poraja mogočno mesto, odsev zemeljskega Jeruzalema, vendar neprimerno veličastnejše. Vsa vrata v njem so bila na stežaj odprta in nepregledna množica najbolj čudovitih ljudi je pričakujoče stala, kot bi čakala kneza, ki naj bi vstopil.

7 To duhovno uzrtje je trajalo le kratek čas. Prizor je izginil in Jaz sem jim rekel: »Tam pričakujejo Sina in odslej bo prestoloval na vekomaj. Prav je, da bo povišan tudi Sin človekov. Pridite in Mi sledite!«

8 Peter Me je vprašal, ali bom odšel iz Betanije, ne da bi se poslovil od Lazarja in njegovih sester.

9 Jaz sem rekel: »Ali ti veš, zakaj je to tako potrebno? Jaz pa vem, kaj moram storiti. Naj te torej nič ne skrbi! Lazar s sestrama nas bo že našel ob pravem času - in tudi številni drugi, za katere je nujen ta dan.«

10 Učenci nato niso pripomnili nič več, so se pa zelo čudili in si med seboj šepetali, kaj naj bi pomenilo takšno Moje nenavadno vedenje, saj Me takšnega že dolgo niso

videli. Janez pa jih je opomnil, naj se vzdržijo besed in molče storijo, kar bi Jaz zahteval, da ne bi prav ničesar storili proti Moji volji. To so vsi tudi obljubili, zlasti Peter je slovesno zagotavljal, da Mi bo sledil tudi v pekel, čeprav sicer ni vedel, zakaj sem ubral to pot.

11 Juda, ki je slišal te besede, je rekel smehljaje: »Priatelj, Gospod že ve, po kateri poti mora. Ne v pekel, temveč v slavo in čast Svojega ljudstva hodi po poti Božjega odposlanca.«

12 Navdušeno Me je pogledal, kajti Moj glasni vzklik se mu je zdel potrditev vseh njegovih želja, že je kar videl pot k častem, ki bi mu morale prav tako pripasti, saj naj bi prav on utiral pot Mesiji, ki bi mu moral biti zato tudi hvaležen.

13 Peter je presenečen pogledal Judo, ki je stal tako ponosno in samozavestno, vendar je molčal, saj se mu je vse vedenje tistega jutra zdelo skrajno nenavadno, in je z drugimi enajstimi mirno nadaljeval pot.

14 Za seboj smo že pustili polovico poti od Betanije do jeruzalemskih vrat. Levo pred nami je ležalo mestece, imenovano Betfag, danes ga že ni več, ko sem Svoje učence pozval, naj Mi dva izkažeta dejanje ljubezni. Priglasili so se kar vsi. Izbral sem Janeza in Petra in jima naročil, naj se odpravita v mesto, ki sta ga videla pred seboj. Tam naj bi pri prvi hiši našla privezано oslico, ki s svojim osličkom muli travo. (Marko 11,1)

15 (Gospod): »Pripeljita mi oslička, potrebujem ga. Če vas bodo vprašali, kdo vas je poslal, odgovorita samo: 'Gospod ga potrebuje!' in vam ga bodo dali!« (Marko 11;2,3)

16 Takoj sta ubogala in se odpravila v kraj, mi pa smo plegli pod grmičevje in cvetoča drevesa ter čakali na vrnitev odposlanih.

17 V Betfagu pa je prebival mož, po imenu Migram. Bil je rimski kopjenosec in imel za seboj številne vojaške pohode. S pogumom in modrostjo si je v vojski pridobil pomemben položaj, in nadrejeni so ga prav zaradi poguma in modrosti imeli radi. Ko ga je hujša poškodba, zaradi katere je za seboj vlekel desno nogo, prisilila, da se je moral posloviti od vojaškega stanu, so ga bogato obdarili in odpustili, oproščen je bil tudi plačevanja davkov. Bil je nekdani znanec starega Marka in se je zdravil v njegovih kopelih, pri odhodu pa je kupil že prej omenjeno oslico ter jo vzel s seboj v svojo hišico. Tam mu je zvesto služila in pridelke z njegovega skromnega vrta nosila na prodaj v Jeruzalem.

18 Migram je od Marka veliko slišal o Meni, bil je tudi vpeljan v Moj nauk, in kot Rimljan, ki mu niso bili mar jeruzalemski judje, ker je imel opraviti le z odposlanci in meščani Rima, tudi Moj odkriti privrženec. Ko sta torej Moja učenca prišla k njegovi hiši, sta tam našla obe živali, in začela takoj odvezovati mlajšo. Njun lastnik in več ljudi, ki so prišli k njemu, da bi kupili sadje, so hitro stopili iz hiše, lastnik pa je učenca osorno vprašal, zakaj nameravata vzeti žival. (Marko 11;4,5)

19 Janez je takoj odgovoril tako, kot sem Mu naročil, in Migram je zelo vesel, ko je slišal, da bi Mi lahko naredil uslugo, začel najhitreje odvezovati še staro oslico, da bi jo z osličkom vred kar sam odpeljal k Meni. Učenca sta sicer rekla, da Gospod potrebuje samo oslička, toda Migram se v svoji vnemi na to ni oziral. Hitro je gnal živali, da bi čim prej prišel tja, kjer sem se zadrževal, tako da sta ga učenca komaj dohajala. (Marko 11,6)

20 Ko Mi je Migram pripeljal živali in Mi jih z veseljem ponudil, sem mu rekel (Jaz): »Migram, cenim tvojo dobro voljo in poplačano ti bo, kar si Mi storil takoj, ko sem Svoje poslal k tebi. Zdaj pa Zame za ježo pripravi žival, ki sta jo učenca zahtevala od tebe.«

21 Migram je to tudi takoj storil, preganil je plašč, ki ga je nosil po rimski navadi ter ga razprostrl po osličkovem hrbtu. To so naredili tudi nekateri Moji, da bi Mi pripravili čim bolj udobno sedlo. (*Marko 11,7*)

22 Ko smo se še ukvarjali s temi pripravami, je po cesti iz Jeruzalema prišla večja gruča ljudi. Ko so nas zagledali, so pohiteli k nam, in že nas je obdajalo nekaj sto ljudi, ki so Me viharo pozdravljali in slavili kot rešitelja Izraela. Večinoma so bili judje, ki so prišli predvsem na slovesnost, in so Me deloma poznali z Mojih poti po deželi, in so torej že tedaj Mene in Moje učence spoznali kot zdravilce. Ti ljudje so Me slavili kot svojega kralja, zlasti, ker jih je bilo med njimi veliko, ki sem jih čudežno nahranil in so Me že takrat nameravali razglasiti za kralja, zato sem se jim tudi izmuznil.

23 Ko so Mi tako navdušeno klicali, je k Meni z vso naglico prispel tudi Lazar s sestrama in najbližjo služinčadjo, ki jo je odposlal, da bi Me poiskala, prerinili so se skozi množico, ki Me je obdajala, in bili veseli, da so Me našli. Ko so navzoči zagledali Lazarja, ki so ga dobro poznali, saj so po njegovi obuditvi vsi govorili samo o njem, njihovega vzklikanja ni bilo konca, vse nas je obdajala hozana (*hozana ali tudi hosana - slava, slavljenje, op. prev.*) pozdravljanje. Teh izkazovanj časti se nisem branil, molče sem zajahal pripravljeno žival, ki se je podala po cesti v Jeruzalem.

24 Množica pa je čedalje bolj naraščala, saj je hrup privabljal ljudi in so Mi vsi sledili. Ljudje so lomili zelene vejice in jih trosili po poti. Nato so po poti razprostrli še svoja oblačila in čeznje pustili hoditi oslu - vse to so bili izrazi časti, s katerimi so nekoč pozdravljali kralje. Ko smo se bližali pobočju Oljske gore, od koder je bil obsežen razgled na Jeruzalem, smo videli, da ob njegovih vratih stoji na tisoče ljudi, in da jih je dolina Kidron (Jozafat) tudi polna. (*Jn 12,12-16*)

25 Jeruzalem je bil sicer veliko mesto, toda med pasho ni bil kos tolikim tujcem. Zato je bila navada, da so revnejši, in tudi tisti, ki so prišli prepozno, da bi v prenapolnjenih gostiščih še dobili streho nad glavo, taborili v dolini Kidron pod vedrim nebom ali v šotorih, saj so poleg templja tudi tla doline Kidron veljala za posvečena. Vsi, ki so se že utaborili v tej dolini, so se pridružili povorki, da bi Mi izrekli dobrodošlico, saj so po govoricah izvedeli, da prihajam v Jeruzalem. Pri tem so glasno slavili Moja dejanja in predvsem obujenje Lazarja, ki je zdaj vidno korakal ob Meni, in tako so vsi sodelovali v splošnih hvalnicah. (*Jn 12,17,18*)

26 Ko smo s strani Oljske gore prišli do glavnega vhoda v Jeruzalem, je rimska straža poskušala zapreti vrata, saj so se stražarji zbal, da se pripravlja vstaja. Toda to je preprečil silovit pritisk ljudi, ki so iz notranjosti mesta silili ven, saj so iz tempeljskega preddverja zagledali bližajočo se povorko in slišali tudi vzklikanje. Ko pa so Rimljani videli, da ljudje prihajajo v miru, z vejicami in palminimi listi v rokah, niso več nasprotovali, bolj so strmeli nad povorko kot njim nekaj še neznanega in domnevali, da sodi k slovesnosti. Tako smo vsi neovirano prišli v mesto in se takoj podali v tempelj.

67. poglavje

Jezus v templju

1 Farizeji, tempeljski duhovniki in služabniki so se medtem zelo vznemirili, saj niso vedeli, kaj naj storijo ob tako množičnem zborovanju. Da ga nasilno, z orožjem, ne bo mogoče ustaviti, so spoznali prav kmalu, saj bi tako zagotovo izbruhnila vstaja proti že tako in tako nepriljubljenemu početju templja. Ljudstvo je bilo vzhičeno od

navdušenja, in tega ne bi bilo mogoče ustaviti z nasiljem. Tako jim ni preostalo drugega, kot začasno dopustiti, naj stvari tečejo, kakor tečejo, morebitni preobrat pa izrabiti za dvig ugleda templja.

2 Veliki duhovnik Kajfa je na hitro sklicanem posvetu predlagal, naj počakajo, kaj bom Jaz pravzaprav počel, in kam nameravam peljati vso zadevo. Če bi se pustil razglasiti za kralja, bi templju kar najhitreje prišli na pomoč Rimljani, če pa bi hotel kaj ukreniti proti templju ali njegovim služabnikom, bi prav tako le malo opravil, saj bi s tem razjezil ljudstvo, ki si gotovo ne bi pustilo vzeti vere v Jehovo. Zato je bilo trenutno še najbolje počakati in pametno izrabiti Moje morebitne napake.

3 Duhovniki so tudi sklenili, da se ne bodo prikazali, tempelj pa bodo odprli prav na široko, da bi že njegova svetost sama nagovorila ljudstvo. Zato so kar najhitreje odprli vsa vrata, tudi vrata najsvetejšega, prostor, v katerega brez poprejšnje priprave ni smel vstopiti noben Izraelec in niti noben duhovnik, ne da bi prej opravil obred, molil in se umil.

4 Tempeljskim služabnikom so nemudoma naročili, naj številne prodajalce v preddverjih templja obvestijo o Mojem prihodu, da bi se tako ognili težavam, ki sem jim jih že nekoč pripravil. Toda bili so prepozni. Kajti takoj, ko so menjalci denarja in različni prodajalci, ki jih je opozorilo že vpitje zunaj zidov, slišali, kaj se dogaja, so, ker so se še predobro spominjali Mojega nekdanjega dejanja, kar najhitreje pospravili svoje stvari in z blagom v naglici zapustili stavbo.

5 To drugo očiščenje templja, ki pa ga Moj zdajšnji prihod ni povzročil neposredno, je bil pozneje povod za nesporazum, češ da se je omenjeni prizor zgodil ob Mojem zdajšnjem prihodu, v resnici pa se je že veliko prej, že na začetku Mojega poslanstva poučevanja. (*Matej 21;12,13*)

6 Ko je ljudstvo z glasnim vpitjem vdrlo v tempelj, je iskalo predvsem duhovnike, še zlasti velikega duhovnika Kajfo, od katerega so nameravali zahtevati, naj Me s svetim oljem mazili za kralja, nato pa so Me mislili odpeljati v sionski grad, kjer bi Me častili. Toda duhovnikov ni bilo na spregled. Ljudstvo se je potem iz preddverja neovirano prerinilo v svetišče.

7 Moji so se zaskrbljeno prerivali okoli Mene, saj so videli in slišali, kaj ljudstvo namerava z Menoj, in Peter Me je zaskrbljen vprašal: »Gospod, kaj se bo zgodilo, ali se boš pustil razglasiti za izraelskega kralja?«

8 Naročil sem mu naj molči in ukazal množici, naj Mi da prostor, da bom lahko vstopil v tempelj, osliča pa sem zapustil že prej.

9 Ljudstvo je ubogalo, Jaz pa sem se v spremstvu množice skozi dvorane podal do notranjega svetišča. V svetišče sem vstopil sam in zakorakal k velikemu žrtvenemu oltarju ter se povzpел po stopnicah.

10 Po tempeljskih pravilih navadno ljudstvo tja ni smelo, temveč je moralo počakati zunaj, v hodnikih, od koder je lahko opazovalo, kaj duhovnik počne v svetišču.

11 Farizeji in voditelji templja so pravilno ocenili lahko vnetljivo razpoloženje ljudstva. Pred tem bi bilo ljudstvo še zmožno duhovnike, če bi se upirali, podrediti svoji volji, zdaj pa je zaradi vtisa, ki ga je dajal sam kraj, in ker zaradi odsotnih duhovnikov niso bile mogoče nobene osebne sovražnosti, splošno razburjenje zamenjala slovesna tišina in pričakovanje, kaj bom počel. Tudi Svojim sem ukazal, naj počakajo zadaj, in tako sem stal sam, ljudstvo pa Me je opazovalo.

12 Nato sem glasno spregovoril ljudstvu (Jaz): »Prišla je ura, ko naj ves svet sam pri sebi izkusi, kam peljejo poti, po katerih je hodil doslej, in vsak naj se odloči, ali hoče k Očetu ali ne. Privedli ste Me v to hišo, kjer je nekoč vidno prebival Božji duh, toda

zdaj se je iz teh zidov umaknil in to bivališče je prazno. Izbral si je drugo bivališče, in vsak človek si lahko sam zgradi tempelj, če se bo ravnal po Mojih besedah in Mojem nauku, ki sem vam ga dal.

13 Vsakega naj vodi ponižnost in potem naj po premočrni poti vstopi v zgrajeno Božjo hišo, ki se je tukaj izpraznila, in jo morajo na novo napolniti šele dejanja ljubezni. Vsako dejanje ljubezni je zidak templja, in če bo temeljni kamen zgolj ljubezen, bo tempelj okronan z znamenjem modrosti in moči. Zato sem tudi prišel k vam, da vas naučim ljubezni, za katero vam ni mar - ne ljubezni do sebe, ki jo imate, temveč ljubezni do bližnjega, ki je nimate, ki vas pobožanstvi in edina pripelje k Bogu.

14 Če pa mislite, da sem vaš kralj in da to hočem biti, pa vedite, da Moje kraljestvo ni od tega sveta, temveč da to kraljestvo v vsem veličastju prebiva v človeku in je dedni delež, ki ga je dal Oče Sinu in po Njem vsakemu človeku na zemlji in v vseh nebesih. Ne mislite torej, da se bom vselil v Davidov grad, da bi zasnoval zemeljsko kraljestvo. Kdor Mi hoče slediti, naj se zgleduje po Mojem delovanju, pa bo blažen. Sin je od Očeta, in ker je od Očeta, je On v Njem in Oče v Sinu, kdor sledi Sinu, sledi tako tudi Očetu.

15 Pripeljite Mi vse s strtim telesom in srcem in ozdravil jih bom. Ljudje s prizadetim umom pa se bodo obregali Obme in ne bom jih mogel ozdraviti. Kajti tisti, ki se obreguje Obme, je poln jeze in ošabnosti in se otepa ljubezni, ker se mu zdi nespametna in trda. Jaz pa hočem ozdraviti vaša srca, in po njih vaše duše in telesa; kajti vera prebiva samo v srcu, kjer je ni, tam vlada tema. Kajti vera, zrasla iz spoznanja, je svetloba, ki prežene vsako temo. Torej verujte Vame in v Očeta, da boste videli, in tema se bo odmaknila od vas.

16 Resnično vam povem: Brez prave vere nihče ne bo mogel postati blažen! Povedal sem vam, kaj naj verujete in v koga. Torej se ravnajte po Mojih besedah, saj sem se tudi Jaz ravnal po njih! Potem bodo vsi zmogli, kar sem zmogel Jaz, in nikogar več ne bo na zemlji, ki bo lahko rekel, da so mu poti do blaženosti zaprte.

17 Da pa bi videli, kaj zmore Očetova moč v človeku, Mi pripeljite bolne, ki telesno trpijo, da jih ozdravim!«

18 Po teh besedah sem sestopil z oltarja in se napotil v preddverja, kjer so ležali številni bolniki, ki so nameravali darovati, in upali, da jih bodo ozdravile molitve tempeljskih duhovnikov. To je bila zlasti ob pasi splošna navada, toda duhovniki so molili predvsem za tiste, ki so lahko darovali zlatnike, kajti brez takega daru bolniku niso dali prednosti. Marsikdo je v zadnjem poskusu, da bi ozdravil, postrgal še zadnje premoženje, potem pa tempelj zapustil, ne da bi bil ozdravljen.

19 Stopil sem k bolnikom in jih resno vprašal (Jaz): »Ali verjamete, da vas lahko ozdravi Bog vaših očetov, če ga prosite za to? Ali pa mislite, da vas lahko ozdravi človeška pomoč?«

20 Številni neozdravljivo bolni so zaklicali: »Mojster, nam lahko pomaga le Bog sam, ki smo Mu v tem templju zanesljivo najbližje!«

21 Drugi so molčali, potem pa sem te vprašal, kaj mislijo.

22 Eden od njih Mi je odgovoril (bolnik): »Mojster, rečeno nam je bilo: Če veliki duhovnik za nas ne bo molil k Bogu v najsvetejšem, ne bomo mogli prejeti pomoči, kajti le on edini je priprošnjik pred Bogom! Zato moramo počakati, da se to zgodi!«

23 Jaz sem nato rekel: »Ali torej ne verjamete, da lahko Bog pride prav k vsakemu človeku, če le prosi za to? Čemu potrebuje posrednika? Verujte, pa bo mogoče pomagati tudi vam.«

24 Prvi govorec se je spet oglasil: »Mojster, mi že verjamemo, kar nam je bilo povedano, kljub temu pa še nismo prejeli pomoči. Kaj naj bi še verjeli?«

25 Jaz sem odgovoril: »Verjeli naj bi, da je Bog, Oče od vekomaj, neskončno dober in pride k vsakomur, ki Ga resno kliče. Verjeli naj bi, da Bog ne potrebuje posebnih ljudi, da bi njim poslal Svojo moč, temveč da to moč lahko vsak človek sam pritegne k sebi z ljubeznijo do Boga in potem se ta v človeku razcveti ter začne delovati. Ali lahko verjameš to?«

26 Bolnik Mi je, medtem ko Me je natančno opazoval, rekel: »Mojster, verjamem, ker mi Ti to govoriš; kajti tako kakor Ti, nam ni govoril še nihče.«

27 Jaz sem rekel: »Moje besede so resnica, in ker so resnica, so tudi življenje in življenjska sila. Kot človek sem se zmeraj ravnal po tem in postal sem mojster življenja. Zato tudi vsem vam pravim: Pojdite in tudi vi storite enako, vendar ne grešite več niti v besedah niti v dejanjih! Ne grešite več, ne počenjajte več tistega, kar nasprotuje ljubezni do Boga in bližnjega, pa boste ostali zdravi in pravi mojstri življenja! Vstanite in hodite!«

28 Po teh besedah so iz teles bolnikov izginile vse težave, vstali so zdravi in telesno krepki. In ljudstvo, ki je stalo naokrog, je spet začelo glasno vzklikati in vriskati ter Me nadvse hvaliti. Številni so padli Predme in se skušali dotakniti Mojih rok in obleke ter jih poljubiti. Tega jim nisem branil, temveč sem dopustil, da so prišli k Meni.

29 Številni so nato znova skušali vdreti k visokim duhovnikom, da bi izpeljali svoj namen, da bi Me duhovniki mazilili, ti pa so se tako dobro skrili, da jih ni bilo mogoče izslediti, zato so se odposlani kmalu vrnili, ne da bi kaj opravili.

30 Ko so se prerinili k Meni, da bi me navdušeno obdali, sem jim rekel, naj se umirijo, tistim, ki so si želeli kralja pa (Jaz): »Povejte, ali ima lahko tisti, ki je pred Bogom nosilec Božje moči, na zemlji še višji položaj, kot ga že ima pred Bogom?«

31 Vodja te množice je rekel nekoliko prizadet: »Mojster, on sam verjetno res ne, toda njegovi privrženci si želijo tudi vidno znamenje njegove moči - tudi na zunaj, da bo pod njegovo mogočno roko ljudstvo srečno in ne bo več zatirano!«

32 Jaz sem rekel: »Ko je Samuel na zahtevo ljudstva mazilil Savla za kralja - kaj je ljudstvo pridobilo s tem? Zagotovo niti miru niti spokoja, temveč boj in nemir. In zakaj? Ker je bilo ljudstvo sito lahkega bremena, ki mu ga je zaradi njegovega početja naložil Gospod, in je zahrepenelo po močni roki vladarja, ki bi ga lahko videlo. Tudi pozneje ljudstvu ni manjkalo kraljev, in tudi zdaj imate kralja, Heroda. Ali mislite, da bi vam nov kralj, ki ga zdaj iščete v Meni, prinesel mir, četudi bi hotel postati na zunaj viden, mogočen kralj? Herod in Rimljani bi skušali pokončati njega in njegove privržence. Ljudstvo bi doletele nesreča, vojna in stiska, četudi bi bil Jaz vaš zemeljski kralj. Kako pa bi bilo združljivo z Mojim naukom: `Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!, če bi vam prinesel vojno in morijo? Zato stran od Mene z vsem zunanjim - Moje kraljestvo ni od tega sveta -, in v sebi zasnujte pravo kraljestvo miru, tam bom zmeraj rad postal vaš kralj in to tudi ostal.«

33 Po teh besedah so se navdušenci nad kraljem nejevoljni oddaljili od Mene in si mislili, da nisem junak, od katerega bi lahko izraelsko ljudstvo pričakovalo odrešitev tudi od zunaj.

34 Tisti, ki so zahtevali kralja, so se nato podali med ljudstvo in niso skrivali svoje nejevolje nad Mojimi odklonilnimi besedami. Toda preostalega ljudstva le niso mogli odvrniti od Mene, ker so mu Moja dejanja govorila tako mogočno, da Me samo zaradi tega, ker sem odklonil postati judovski kralj, niso mogli povsem zavrniti.

35 Po splošnem silovitem navdušenju je zdaj med navzočim ljudstvom zavladalo

mirnejše razpoloženje, Jaz in Moji učenci smo to izrabili, da bi z Mojim naukom znova seznanili številne. Tako so se izoblikovale posamezne večje skupine, razkropljene po tempeljskih preddverjih.

36 Nato sta vstopila Grka, ki sta tudi prišla na slovesnost, in nista bila navzoča ob začetku vsega tega dogajanja. Tistim, ki niso bili judje, je bilo namreč prepovedano stopiti v notranje svetišče, zato so bile ob meji, do katere so lahko prišli nejudje, postavljene opozorilne table (*Jn 12,20*)

37 Grka sta videla, da ob meji stoji Filip, in sta mu rekla, da bi rada videla Jezusa in po možnosti tudi govorila z njim. Filip se jima ni upal reči, naj gresta k Meni, ker se mu je zdelo, da mora spoštovati prepoved. Zato je poklical Andreja in stopila sta k Meni. Jaz pa sem stal sredi številnih, ki so poslušali Moje besede, in prenesla sta Mi prošnjo obeh Grkov ter povedala, da se Grka zaradi ljudstva ne upata k Meni. Jaz pa sem jima naročil, naj Grka povabita, naj kar prideta k Meni. Šla sta k njima in jima to povedala. Toda Grka sta se preveč bala prekršiti prepoved, zato sta kar vztrajala ob meji (*Jn 12,21,22*)

38 Tempeljski judje, duhovniki in farizeji, so le opazili, da je postalo ozračje neprimerno mirnejše, zato so se nekateri od njih podali med ljudstvo, da bi preoblečeni vohunili, kaj se trenutno dogaja. Z navdušenci nad kraljem in zdaj zelo nezadovoljnimi z Menoj so se prav hitro dogovorili, da bodo ljudstvo naščuvali Name in ustvarili Meni sovražno razpoloženje. Eden od preoblečenih hujskačev je celo stal blizu Mene in navzočim nejevoljno šepetal, kako sem lahko poganom naročil, naj vstopijo v judovsko svetišče, in ga tako onesnažijo. Ali naj bi se torej od Mesije, kar naj bi bil Jaz, spodobilo, da ne spoštuje svetih verskih navad?! Precej ljudi, ki jim Moje povabilo prav tako ni ugajalo, mu je pritrdilo, tako da se je zaslišalo mrmranje.

39 To sem opazil in rekel Janezu in Lazarju, ki sta bila zmeraj v Moji bližini, in tudi drugim učencem (Jaz): »Napočil je čas, ko se bo poveljčal Sin človekov, kajti zdaj je dokončno premagal samega Sebe. Resnično, resnično, vam povem: Če pšenično zrno ne pade na zemljo in ne umre, ostane samo; če pa umre, obrodi obilo sadu. (*Jn 12,24*) Tako bo tudi Moje ravnanje, ki ga vidite zdaj, prineslo obilo sadu.«

40 Zaradi Grkov, ki sta plašna stala daleč, sem glasno rekel (Jaz): »Kdor ima rad svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa svoje življenje na tej zemlji zaničuje, ga bo ohranil za večno. Kdor Mi želi služiti, naj Mi sledi; in kjer sem Jaz, naj bo tudi Moj služabnik. In kdor Mi bo služil, ga bo Moj Oče počastil.« (*Jn 12,25,26*)

41 Govorec, ki je malo prej šepetaje govoril proti Meni, je začel znova hujskati, ko je rekel: »Prav lep Mesija je to, ki vabi pogane in vsakogar naj mu služijo, da bi jih za to počastil oče! Kje pa je sploh ta oče? Hvala lepa za to, da naj bi zasovražil svoje življenje in si tako pridobil neznano, večno življenje; ljubše mi je to tukaj, kar poznam!«

42 Tudi drugi preoblečeni tempeljski judje so govorili podobno in skušali ljudstvo previdno ščuvati proti Meni.

43 Zdaj je Moja duša začutila, da je odbila Moja ura in razžalostila se je zaradi trpljenja, ki jo kmalu čaka, in ljudstva, ki tako omahuje, zato sem rekel tistim, ki so stali blizu Mene (Jaz): »Moja duša je potrta. In kaj naj rečem? Oče, pomagaj Mi iz te ure! Toda zaradi te ure sem vendarle prišel. O Oče, poveljčaj Svoje ime!« (*Jn 12,27,28a*)

44 Potem je zadonel glas kakor iz nebes, v resnici pa je zadonel v srcu vsakogar, ki ga je bilo še mogoče prebuditi za duhovno življenje: »Poveljčal sem Ga in znova Ga bom poveljčal.« (*Jn 12,28 b*)

45 Tisti, ki so zaznali to vznemirjenje v sebi, so nato, v skladu z razvitostjo svojega duha, rekli: »Grmelo je!«, drugi pa: »Angel je govoril z njim.« (*Jn 12,29*)

46 Nihče od teh pa glasu ni slišal v sebi, temveč je to pripisal zunanjemu dogajanju, odvisno od stopnje svoje prebujenosti.

47 Rekel sem jim (Jaz): »Ta glas se ni oglasil zaradi Mene, temveč zaradi vas, zdaj se bo sodba zgrnila nad ta svet. Izgnan bo knez teme, ki je bil knez tega sveta. Nihče ne stoji več med Očetom in otrokom razen Sina človekovega. In ko bom povišan s te zemlje, bom k Sebi pritegnil vse, da bi prišli k Očetu.« (*Jn 12,30-33*)

48 Spet so Mi odgovorili isti govorec in nekateri, ki so mu bili naklonjeni: »Postava pravi, da bo Kristus ostal za vedno. Zakaj torej praviš, da mora biti sin človekov povišan? Kdo je ta sin človekov, o katerem govoriš? Ali se lahko kdo povzpne še višje, če je že večen in nam prinaša svoje kraljestvo?« (*Jn 12,34*)

49 Odgovoril sem jim, ker sem dobro videl, kako so ti zakrknjenci zmeraj sprevrgli Moje besede (Jaz): »Le še kratek čas bo luč pri vas. Hodite, dokler jo imate, da vas ne bo pogoltnila tema. Kdor hodi v temi, ne ve, kam gre. Verujte v luč, dokler jo imate, da boste otroci luči in ne otroci teme.« (*Jn 12,35,36*)

50 Ko sem to povedal, sem te poslušalce zapustil, in odšli smo v predverje k poganom, tja, kamor so lahko najdlje prišli tisti, ki niso bili Izraelci. (*Jn 12,37*)

51 Duhovniki in vodilni duhovniki v templju so medtem pravilno ocenili, da se je ljudstvo pomirilo, in tudi izvedeli, da nisem hotel odkrito prevzeti oblasti, saj nisem dopustil, da bi Me razglasili za Gospoda in kralja. Poleg tega so v templju tudi vedeli, da bodo ljudje zaradi tega trenutno nejevoljni, in so skušali takšno razpoloženje hitro izrabiti. Vsem duhovnikom in levitom je bilo v naglici ukazano, naj sestavijo bleščečo povorko. Na čelo so stopili pozavnisti, glasniki pa so razglašali ljudstvu, da je Gospod velikemu duhovniku ukazal, naj daruje velik, izjemen spraven dar za grehe ljudstva, in Gospod bo v povračilo ljudstvu izkazal milost in mu odpustil vse grehe, ki jih je to zagrešilo zadnje pol leta. Z vsem bliščem in največjo svečanostjo so pritegnili množice, sam Kajfa pa je daroval na velikem žrtvenem oltarju.

52 S takšnim ravnanjem je tempelj dosegel svoj namen, kajti ljudstvo je še zmeraj veliko dalo na stare obrede in vse, kar je prihajalo iz templja. Takšna nasprotna povorka je s svojo izjemnostjo tako zelo vplivala na ljudi, da že po nekaj urah ni bilo niti sledi več izrednega navdušenja, ki ga je povzročil Moj prihod. Tistega dne in še naslednje dni se je tempelj pokazal kot zelo milosten. V predverju templja so nahranili in obdarovali številne revne, molili in počeli vse mogoče, da bi v korist templja in njegovih zastopnikov pridobili čim več ljudi in tako od sebe odvrnili zastrašujočo nevarnost, ki se jim je napovedovala z Mojim vplivom.

53 Bleščeča povorka je prispela do nas prav v trenutku, ko smo prišli v predverja. Vsi so nadvse radovedno opazovali nenavaden prizor, mi pa smo izrabili ta trenutek, in, ne da bi vzbudili pozornost, zapustili stavbo ter se odpravili v Lazarjevo domovanje.

68. poglavje

Nikodem in veljaka pri Gospodu

1 Ni trajalo dolgo, da smo prišli tja. Vsak je molče ubiral svojo pot in pogosto so Me oplazili zaskrbljeni pogledi Mojih, saj se jim je razločno zdelo, da naj bi Jaz danes poskusil izvesti poglavitni udar, ki pa, kar jim je bilo nepojmljivo, ni uspel. Kje je bila Moja čudežna moč, ki bi prav zlahka s kakšnim močnim zunanjim znamenjem

okrepila Moje poslanstvo? Kajti ozdravitev bolnikov se je ljudstvu zdela že nekaj vsakdanjega, saj so to zmogli tudi Moji učenci, zato se to ljudstvu ni zdelo nič izjemnega. Dvomili so tudi o glasu iz nebes, saj ni zadonel dovolj glasno, da bi odpravil vse dvome.

2 Ko smo prišli v Betanijo, so učenci o vseh teh vprašanjih zelo podrobno razpravljali, Jaz pa sem se medtem umaknil v osamljeno sobo, da bi Svojo dušo zbral in okrepil. Med Mojimi najbližjimi učenci je bil zaradi navideznega neuspeha še najbolj prizadet Juda, ki je neprikrito izjavil, da Me Moja prevelika blagost in dobrota ovirata, da bi odločno nastopil pred ljudstvom.

3 Juda je rekel: »Gospod je zagotovo človek izjemne moči in modrosti, in niti najmanj ne dvomim, da je prav On in nihče drug pričakovani Mesija. Toda ta močni duh, ki prebiva v Njem in je pogosto bliskovit v svoji izjemni moči, je obdan s prešibko ovojnico, ki ljudem kaže še preveč šibkih točk. Nista samo blagost in dobrota tisti, ki vladata svetu, temveč tudi pest, ki usmerja meč, in kadar je treba s krvavo ostrino zagotovi uspeh. Če bi bil Gospod prisiljen Sebe in Svoje zavarovati pred rokami pogoltnih rabljevih slug, bi morala v Njem prebivajoča Božja moč nastopiti drugače, da ga ne bi pokončali z Njegovimi vred, ampak bi Njegovo delo uspelo. Tako pa Mu je še zmeraj spodletelo.«

4 Peter mu je rekel: »Juda, ali še nisi opazil, kako pogosto smo bili ogroženi Gospod in vsi mi, in če ne bi bilo moči, ki prebiva v Njem, nas že kar nekaj časa ne bi bilo več?! Spomni se, kako je ukazal viharju in kako pogosto je onemogočil napade templja, ko je ta proti nam poslal biriče.«

5 Juda je odgovoril: »In kljub temu to ni noben dokaz, saj so bile ob vsem tem zmeraj tudi ugodne okoliščine, in morda bi se iz nevarnosti srečno rešili tudi z lastnimi močmi. Mislim si: Če bi Ga nenadoma ogrozila kakšna telesna nevarnost, ki bi jo lahko vsak videl in se je bal - ali ne bi moral tudi Gospod ukrepati veliko odločneje? In potem bi Mu bilo tudi ljudstvo povsem drugače privrženo in ga ne bi bilo mogoče odvrniti od Njega že z neumnim tempeljskim pompom!«

6 Peter in drugi so zmajali z glavo in rekli: »Kako naj bi ga `nekaj ogrozilo' in kdo naj bi odločil o tem? Gospod bo že sam najbolje vedel, kaj namerava in kako naj ravna.«

7 Juda je umolknil in premišljeval ter bil ves dan slabe volje in zaprt vase.

8 V Lazarjevi hiši je bilo mirno, nihče Me ni motil. V sobici sem bil sam in se pogovarjal z Očetom v Sebi. Noben človek ne bi mogel prav razumeti, kako je bilo to mogoče, zato naj bo tukaj povedano le toliko, da je Moja duša tedaj dobro videla, kako bi se bilo mogoče izogniti vsemu trpljenju, in je omahovala, saj je bila navsezadnje tudi sama priklenjena na to zemljo kakor duša vsakega drugega človeka, ki mora izpolniti neko nalogo. Samo Duh v Meni, za katerega vsak ve, kdo je bil Ta, Mi je predpisal pot in dušo vprašal, ali bi iz ljubezni do Njega in ljudi stopila na določeno pot ali ne. In tako se je zdaj v zadnji uri spet približala odločitev, in Sin človekov se je spet odločil za Očetove poti.

9 Ko se je začelo večeriti, sem se spet vedro razpoložen podal k Svojim in naročil Lazarju, naj poskrbi za naše telesno dobro. Naročilo je tudi obilno izpolnil, in začela se je večerja v družbi dvanajstih, Lazarja in njegovih sester ter tudi Marije Magdalene, ki Lazarjeve hiše od Mojega zadnjega obiska ni več zapustila.

10 Ko smo povečerjali, je k nam stopil Lazarjev služabnik z novico, da zunaj čaka več moških, ki bi želeli govoriti z Menoj in Lazarjem, vendar bi želeli ostati neznani. Lazar Me je vprašal, kdo naj bi bili.

11 Jaz sem mu odgovoril: »Več pomembnih ljudi iz ljudstva, med njimi tudi Nikodem,

ki so jih današnji dogodki prignali k nam, vendar se sveta bolj bojijo kakor Boga, zato so tudi prišli k nam preoblečeni in ponoči, čeprav z najboljšim namenom, vendar tudi toliko skrivoma, kolikor se je le dalo.« (Jn 12;42,43)

12 Nato sem se obrnil k služabniku in mu rekel, naj tujce kar povabi k nam in jim reče, da lahko odkrito vstopijo, saj med nami ni nikogar, ki bi jih izdal.

13 Kmalu so tujci le vstopili. Bili so Nikodem in trije višji judovski uslužbenci njegove družine, ki so imeli pomembne položaje v Jeruzalemu, in vsi so bili bolj ali manj odvisni od templja.

14 Nikodem je takoj pohitel k Meni in poln čustev pograbil Mojo roko ter Me pri tem prosil, naj se nekaj časa nikakor ne kažem naokrog, saj je Moj današnji nastop skrajno razkačil tempelj, Kajfa in visoki tempeljski svet pa so prisegli, da Me bodo onemogočili.

15 Tokrat, tako so menili Moji nasprotniki, je bilo zaradi Mojega nespametnega ravnanja še mogoče od templja odvrniti nevarnost. Kdo pa bi lahko vedel, ali bo to ob naslednji priložnosti še mogoče. Zato morajo ukrepati hitro, še preden bi Mi uspelo spet pridobiti ljudstvo na Svojo stran. To je sicer zaradi Mojega omahovanja izgubilo zagon, bi pa ga ob kakšnem Mojem hitrem ukrepu lahko spet pridobilo.

16 Dobro tudi vedo, da Mi je Herod — zvita lisica, ki je tempelj zmeraj izrabljal le za svoje namene in se je v svojem pohlepu že od srca veselil hude zagate, v katero je pred ljudstvom zašla duhovščina — prav tako naklonjen kakor nekoč Janezu Krstniku. Zato morajo ukrepati toliko hitreje, da se morda Jaz ne bi povezal s Herodom in bi bil tako tudi bolj zavarovan. Kajti če bi tempelj potreboval Herodovo varstvo, da bi se obranil pred ljudstvom, bi ga to neznansko veliko stalo, saj Herod templju ne bi pomagal iz ljubezni, poskušal pa bi tudi uporabiti Jezusa kot adut proti templju.

17 Zato so bili Nikodem in tisti, ki so prišli z njim, zelo prestrašeni in jih je skrbelo Zame, goreče so Me prosili, naj ne zaupam Herodu in naj se ne izpostavljam nevarnosti, ki mi je grozila iz templja. Le oni so se Mi upali prinesiti to novico. Med njimi je sicer še več oseb prijateljsko razpoloženih do Mene, vendar si zaradi farizejev niso upale same priti k Meni.

18 Nikodemu in njegovim prijateljem sem rekel (Jaz): »Dragi moji, kar ste Mi povedali, Mi je že dolgo znano in to tudi upoštevam. Kajti če Oče ne bi hotel, da se vse dogaja tako, kakor se dogaja - ali bi se sploh dogajalo? In če Oče ne bi bil z Menoj, ali bi Jaz vedel, kaj Mi bo prinesel skorajšnji čas?

19 Zato samo verujte, da je tako, kot se dogaja, tudi prav in tako kakor hoče Oče, kajti kdor veruje Vame, ta ne veruje Varne, temveč v Tistega, ki Me je poslal. In kdor vidi Mene, vidi Tistega, ki Me je poslal. (Jn 12;44,45)

20 Na svet sem prišel kot Luč, da bi vsak, ki veruje Vame, hodil po dnevni svetlobi in ne bi obtičal v temi. Zato sem pred ljudstvom tudi zmeraj govoril tako, kakor sem govoril, in ljudem sem tudi povedal, da Moje kraljestvo ni od tega sveta. Ves čas sem jim tudi kazal poti, po katerih naj hodijo, da bi pridobili Moje kraljestvo. (Jn 12,46)

21 Kdor torej sliši Moje besede in ne veruje, ga zaradi tega ne bom sodil. Nisem prišel zato, da bi sodil svetu in mu ukazoval kakor kakšen tiranski kralj, temveč da bi svet po Besedi naredil blaženega in mu prinesel mir. Kdor Me zaničuje in Moje besede ne sprejema, je že storil dovolj za svojo obsodbo. Kajti Beseda, ki sem jo govoril in bo ostala na vekomaj, ga bo sodila na njegov poslednji dan, ko se bo poslovil od tega zemeljskega sveta, da bi vstopil v večno kraljestvo, kjer bom Jaz pravi kralj in bom to ostal za večno. (Jn 12;47,48)

22 Ničesar nisem govoril iz Sebe samega, temveč Mi je Oče, ki Me je odposlal, tudi zapovedal, kaj naj počnem in govorim. In vem, da je Njegova zapoved večno življenje. Zato tudi govorim tako, kot Mi je naročil Oče. Bodite torej brez skrbi glede tega, kar se je zgodilo in se bo še zgodilo; Oče hoče tako!« (Jn 12:49,50)

23 Juda je na to razburjeno pripomnil: »Gospod, Oče je vendar s Teboj v Svoji polni moči! Ali se ta moč lahko odmakne od Tebe, saj sta oba vendarle eno!«

24 Jaz sem rekel: »Oče, Sin in Moč so eno, in bodo eno tudi ostali, saj kot dobro veš, ločeni tudi ne morejo biti - Oče je v Sinu in tudi Sin bo kmalu v Očetu, združila pa ju bo Moč. Toda Sin mora Očeta ubogati, in če bo to storil, Mu bo Oče tudi dal vse v last; in Sin to ve, saj Mu je povedal Oče. In le še malo bo treba počakati, pa bo Sin na vekomaj v Očetu. Kako pa se bo to zgodilo, naj vam za zdaj še ne bo mar, toda vam in vsemu človeštvu bo v korist.«

25 Nikodem je rekel: »Gospod, teh Tvojih besed ne razumemo povsem, in se nam bolj kot vse drugo tudi zdi najbolj nujno, da misliš na Svojo osebno varnost, saj smo zaradi nje tudi prišli sem, da bi ti jo po svojih močeh zagotovili. Ali ne bi bilo najbolje, če bi zapustil ta kraj in se skril? Sin mojega brata bi te, ker ima številne zveze zunaj dežele, varno pospremil tja, kjer bi bil lahko nekaj časa povsem varen. «

26 Jaz sem rekel: »Ne bodite tako neumni, človeške pomoči ne potrebujem! Če bi hotel uničiti Svoje sovražnike, bi to zlahka storil. Toda tega nočem! Tudi oni naj bi bili deležni blagoslova in z njimi celotno ljudstvo. Ostal bom tukaj - in prepričani bodite, da Me nihče ne bo prijel, dokler tega ne bom sam hotel!«

27 Nikodem se ni mogel kar takoj pomiriti, saj ga je bilo do obisti strah templja. Nazadnje se je le sprijaznil in menil, da je opravil svojo dolžnost. Tudi Jaz sem mu potem priznal dober namen in kmalu se je pod okriljem noči s sopotniki spet odpravil v Jeruzalem, kamor je tudi prišel neprepoznan in neoviran.

28 Mi pa srno se zelo kmalu odpravili k počitku, saj je bil ta dan zelo naporen tudi za telesa. Noč smo preživeli v velikem miru, le Judova duša se ni mogla umiriti. Številne misli in marsikatera prišepetavanja so vznemirjala njegovo dušo, tako da je noč prebedel.

69. poglavje

Pogovor med Judom in Tomažem. Slovo od Betanije, postanek na Jordanu

1 Zjutraj se je Juda skušal približati Tomažu in ga odpeljati na samo.

2 Odšla sta na prosto in se tam pogovarjala kot sledi:

3 »Brat,« je rekel Juda, »ali razumeš Gospodovo ravnanje? Glej, oba sva moška, ki sva se zmeraj zavedala, kaj hočeva, in cilj, ki sva si ga zastavila, sva zmeraj skušala uresničiti na vso moč. Zdaj pa ne vidim več jasno, kaj Gospod pravzaprav hoče, in nisem več tako prepričan, ali si je tudi sam na jasnem, kaj je Njegov končni cilj.

4 Včeraj sva bila oba priči Njegovega zmagoslavja, ko bi ljudstvo, ki Mu je zelo privrženo, zlahka pridobil Zase, sledilo bi Mu, kamor koli bi hotel. Toda namesto da bi o Svojem mesijanskem poslanstvu prepričal ves svet, je dopustil, da Mu je tempelj odvzel vse sadove Njegovega dela, in ni uresničil nič od tistega, po čemer je hrepenelo ljudstvo, čeprav je dejansko v Njem toliko moči, da bi lahko ukazoval templju in vsemu rimskemu cesarstvu, če bi se On le hotel povzpeti!

5 Kaj Mu koristi vsa Božja moč, s katero lahko ukazuje viharjem, bolnikom in vsemu zlemu, če pa je v Sebi tako šibak, da ne uporabi te moči, kjer bi moral? Ali naj zdravi, ki že neznosno trpijo pod bremenom templja in tempeljskimi oderuhi, v Njem ne

najdejo odrešenika? Kaj je trpljenje nekaj bolnikov v primerjavi z vsesplošnim hudim trpljenjem? Judje, da, ves svet ječi pod pritiskom najbolj oblastiteljnega ljudstva. Pohlepni kralji in vsemogočni cesar, ki plavajo v udobju, si prilaščajo prestol, na katerem bi moral sedeti moder, pravičen in od Boga izbran nadvse močan knez. Kakšen raj bi bil lahko svet, kako bi se trpljenje in bolečina lahko spremenila v čisto veselje in radost, revščina v bogastvo, če bi bil On na prestolu, ki ga zdaj zaseda rimski cesar!

6 O, v prsih mi srce drgeta od veselja, če pomislim na to, kako bi vse to lahko bilo - vendar ni! Zakaj pa ni? Ker On, edini, v katerem živi Božja moč, v Sebi ne najde poguma za hitro in odločno ukrepanje.

7 Glej, brat, to me boli, me nadvse teži, kajti še imam srce za velikansko stisko ljudstva, toda zdi se mi, da je On Svoje, razen za bolne in slabotne, že skoraj izgubil.«

8 Tomaž mu je odgovoril: »Brat, kaj govoriš! Ali ni sam Gospod dejal: `Na ta svet nisem prišel zaradi zdravih, temveč zaradi bolnih in slabotnih, da bi jim pomagal in jih potolažil? Ali morda ti bolje kakor On sam veš, zakaj je prišel k nam?«

9 Juda je goreče odvrnil: »Kdo pa je sploh zdrav v deželi? Ali niso vsi bolni in slabotni? Uživajo samo tisti v templju in nekaj pomembnejšev, pitajo se s tistim, kar izsilijo s svojo močjo, na zunaj zdravo telo ljudi je navznoter ubogo, bolno in umazano od jeze in besa, ki ga v njih povzroča početje nadvse vzvišenih!

10 Tudi k njim je prišel! Ali ljudstvo potrebuje Mesijo samo za telesno šibko? Ljudstvo hoče in mora biti srečno, saj je to Božja volja. Toda k takšni sreči sodijo tudi trdne zunanje razmere, kakršne so bile pod Salomonom, da bi ljudstvo lahko živelo v miru in bi se lahko v zunanji blaginji razvijalo tudi v duši.

11 Ne, brat, moje srce je polno žalosti! Tebi sem ga odprl. Ti si bil ves čas edini, ki nisi zadrževal svojega razuma in sodbe tako kakor drugi, ki brezglavo verjamejo vse, ne da bi vedeli, zakaj. Ne, nisem in nočem biti suženj praznoverja - vedeti hočem, kam pelje pot! Nočem gledati otroških iger, temveč možata dejanja!«

12 Tomaž se je zgrozil nad srditim Judovim videzom, ko se mu je ta tako nenadoma in nepričakovano razodel, in je rekel svareče: »Brat, sam le stežka kaj verjamem, toda kljub temu sem o tem, v kar potem verjamem, tudi trdno prepričan. Če pa me hočeš omajati v veri v Gospoda, kakor se mi zdi, se trudiš zaman, kajti vem, kaj naj si mislim o Njem. Pusti me torej!«

13 Juda je razburjeno rekel: »Daleč od tega! Tudi jaz sem trdno prepričan, da ves svet lahko odreši le On! Sem pa prav tako trdno prepričan, da se mora nekaj zgoditi, če naj se ta odrešitev uresniči. Zdaj je čas - ali nikoli!

14 Herod Mu je naklonjen. Prav zdaj je rimska moč na tem območju najšibkejša, ker svoje oborožene sile Rim potrebuje drugje. Vse ugodno kaže Zanj, najbolj mogočnega moža - če bi le hotel! Toda to hotenje je treba prebuditi v Njem, za to gre! Kajti že smo videli, kako zelo omahuje, slišali smo tudi, kaj namerava tempelj. Če bi imel le najmanjši del Njegove moči, bi se prav tako zelo norčeval iz ternpeljske svojati, kakor je to On počel doslej. Ta uboga golazen zagotovo nima nad Njim nobene oblasti; ni je imela prej, niti je ne bo imela kadar koli. Toda bojimo se lahko, da Mu jo bo Bog sam nekoč odvzel, če se bo uprl Očetovi volji in ne bo osrečil Njegovega ljudstva.

15 Zdaj so se prav tu v Gospodu združile vse okoliščine, ki omogočajo Vanj prelit Božjo moč. Cele večnosti bomo morali čakati, preden bo spet nastal človek, ki bo

zmogel kaj tako velikega. Zato On to tudi mora storiti, zdaj ali nikoli, preden Bog izgubi potrpljenje. Če v Sebi ne bo našel poguma, da ukrene, kar je treba ukreniti, saj je tako obljubil Bog, Ga je treba prisiliti, da to stori.«

16 Tomaž se je zgrožen razburil in zašepetal: »Prisiliti? Kdo lahko prisili Tistega, iz katerega govori Vsemogočno sebstvo?«

17 »Če je On Tisti, za katerega se izdaja, naj to dokaže! Če pa to ni, zakaj pa potem čakamo na nič?!«, je polglasno mrko zamrmral Juda.

18 Tomaž je prestrašen zašepetal: »Kako pa naj bi Ga človek prisilil? Brat, opusti takšne misli, vse to ni vredno nič - groza me je tega!«

19 Juda je mrko rekel: »Ali te je, slabiča, groza velikih misli? Še sam ne vem, kako naj bi to potekalo. Samo čutim: nekaj se mora zgoditi, mora se!

20 Dobro bodi, brat! Molči pa o tem, kar sva govorila. Slišiš? Obljubi mi! Tisti notri me nimajo preveč radi, ne bi si želel nakopati še več sovraštva.«

21 Tomaž mu je dal roko in rekel: »Komu pa bi sploh koristilo tvoje govorjenje? Obljubim ti!«

22 Nato je Juda s kratkim pozdravom odšel in se podal na vrh Oljske gore, da bi o vsem premislil na samem. Tomaž pa se je poklapan spet pridružil drugim, in skušal svoj nemir premagati z mirnim pogovorom z brati.

23 Ko smo nato vsi, razen Jude, sedeli pri zajtrku, Me je Lazar vprašal, kaj nameravam - ali preživeti praznične dni pri njem, kar bi mu bilo najljubše, ali pa se odpraviti drugam.

24 Njemu in učencem sem rekel, da nameravam še danes zapustiti Betanijo - ne iz strahu, temveč zaradi ljudstva in tempeljskih duhovnikov. Ti bi povzročili veliko hudega, če bi vedeli, da sem tukaj, ne bi pa bil zanje dosegljiv. Da bi to preprečil in dane bi nikomur povzročil škode, se bom za nekaj dni umaknil in ne bom se pustil najti.

25 Moji so Me vprašali, kam bom šel.

26 Jaz sem rekel: »Če boste šli z Menoj, boste že videli! Med vami pa dremlje izdajalec, zato tega zdaj še ne boste izvedeli.«

27 Učenci so bili nad to izjavo osupli in začudeno pogledovali naokrog, koga sem imel v mislih, kajti tam niso bili samo apostoli, temveč tudi številna Lazarjeva služinčad, ki je Lazarju pomagala pri upravljanju posesti. Toda nihče si ni upal vprašati niti besede.

28 Molče smo pozajtrkovali. Nato sem se poslovil od Lazarja in Njegovih, ki so se skrajno neradi in s potrtem srcem ločili od Mene. Kljub temu je njihova vera Vame premagala njihove skrbi, da bi Mi tempeljski duhovniki lahko kaj storili.

29 Odpravili smo se po poti v Jeriho in kmalu zagledali Juda, ki je prihajal k nam, saj je z vrha opazil naš odhod in se nam pridružil, ne da bi se menil za ne preveč prijazne obraze apostolov. Na to pot sem se odpravil samo z dvanajstimi, od Mojih siceršnjih privrženecv ni bilo več nobenega pri Meni. Toda k takšni sreči sodijo tudi trdne zunanje razmere, kakršne so bile pod Salomonom, da bi ljudstvo lahko živelo v miru in bi se lahko v zunanji blaginji razvijalo tudi v duši.

11 Ne, brat, moje srce je polno žalosti! Tebi sem ga odprl. Ti si bil ves čas edini, ki nisi zadrževal svojega razuma in sodbe tako kakor drugi, ki brezglavo verjamejo vse, ne da bi vedeli, zakaj. Ne, nisem in nočem biti suženj praznoverja - vedeti hočem, kam pelje pot! Nočem gledati otroških iger, temveč možata dejanja!«

12 Tomaž se je zgrozil nad srditim Judovim videzom, ko se mu je ta tako nenadoma in nepričakovano razodel, in je rekel svareče: »Brat, sam le stežka kaj verjamem,

toda kljub temu sem o tem, v kar potem verjamem, tudi trdno prepričan. Če pa me hočeš omajati v veri v Gospoda, kakor se mi zdi, se trudiš zaman, kajti vem, kaj naj si mislim o Njem. Pusti me torej!«

13 Juda je razburjeno rekel: »Daleč od tega! Tudi jaz sem trdno prepričan, da ves svet lahko odreši le On! Sem pa prav tako trdno prepričan, da se mora nekaj zgoditi, če naj se ta odrešitev uresniči. Zdaj je čas - ali nikoli!

14 Herod Mu je naklonjen. Prav zdaj je rimska moč na tem območju najšibkejša, ker svoje oborožene sile Rim potrebuje drugje. Vse ugodno kaže Zanj, najbolj mogočnega moža - če bi le hotel! Toda to hotenje je treba prebuditi v Njem, za to gre! Kajti že smo videli, kako zelo omahuje, slišali smo tudi, kaj namerava tempelj. Če bi imel le najmanjši del Njegove moči, bi se prav tako zelo norčeval iz tempeljske svojati, kakor je to On počel doslej. Ta uboga golazen zagotovo nima nad Njim nobene oblasti; ni je imela prej, niti je ne bo imela kadar koli. Toda bojimo se lahko, da Mu jo bo Bog sam nekoč odvzel, če se bo uprl Očetovi volji in ne bo osrečil Njegovega ljudstva.

15 Zdaj so se prav tu v Gospodu združile vse okoliščine, ki omogočajo Vanj preliti Božjo moč. Cele večnosti bomo morali čakati, preden bo spet nastal človek, ki bo zmogel kaj tako velikega. Zato On to tudi mora storiti, zdaj ali nikoli, preden Bog izgubi potrpljenje. Če v Sebi ne bo našel poguma, da ukrene, kar je treba ukreniti, saj je tako obljubil Bog, Ga je treba prisiliti, da to stori.«

16 Tomaž se je zgrožen razburil in zašepetal: »Prisiliti? Kdo lahko prisili Tistega, iz katerega govori Vsemogočno sebstvo?«

17 »Če je On Tisti, za katerega se izdaja, naj to dokaže! Če pa to ni, zakaj pa potem čakamo na nič?!«, je polglasno mrko zamrmral Juda.

18 Tomaž je prestrašen zašepetal: »Kako pa naj bi Ga človek prisilil? Brat, opusti takšne misli, vse to ni vredno nič - groza me je tega! «

19 Juda je mrko rekel: »Ali te je, slabiča, groza velikih misli? Še sam ne vem, kako naj bi to potekalo. Samo čutim: nekaj se mora zgoditi, mora se!

20 Dobro bodi, brat! Molči pa o tem, kar sva govorila. Slišiš? Obljubi mi! Tisti notri me nimajo preveč radi, ne bi si želel nakopati še več sovraštva.«

21 Tomaž mu je dal roko in rekel: »Komu pa bi sploh koristilo tvoje govorjenje? Obljubim ti!«

22 Nato je Juda s kratkim pozdravom odšel in se podal na vrh Oljske gore, da bi o vsem premislil na samem. Tomaž pa se je poklapan spet pridružil drugim, in skušal svoj nemir premagati z mirnim pogovorom z brati.

23 Ko smo nato vsi, razen Jude, sedeli pri zajtrku, Me je Lazar vprašal, kaj nameravam - ali preživeti praznične dni pri njem, kar bi mu bilo najljubše, ali pa se odpraviti drugam.

24 Njemu in učencem sem rekel, da nameravam še danes zapustiti Betanijo - ne iz strahu, temveč zaradi ljudstva in tempeljskih duhovnikov. Ti bi povzročili veliko hudega, če bi vedeli, da sem tukaj, ne bi pa bil zanje dosegljiv. Da bi to preprečil in da ne bi nikomur povzročil škode, se bom za nekaj dni umaknil in ne bom se pustil najti.

25 Moji so Me vprašali, kam bom šel.

26 Jaz sem rekel: »Če boste šli z Menoj, boste že videli! Med vami pa dremlje izdajalec, zato tega zdaj še ne boste izvedeli.«

27 Učenci so bili nad to izjavo osupli in začudeno pogledovali naokrog, koga sem imel v mislih, kajti tam niso bili samo apostoli, temveč tudi številna Lazarjeva služinčad, ki

je Lazarju pomagala pri upravljanju posesti. Toda nihče si ni upal vprašati niti besede.

28 Molče smo pozajtrkovali. Nato sem se poslovil od Lazarja in Njegovih, ki so se skrajno neradi in s potrtem srcem ločili od Mene. Kljub temu je njihova vera Varne premagala njihove skrbi, da bi Mi tempeljski duhovniki lahko kaj storili.

29 Odpravili smo se po poti v Jeriho in kmalu zagledali Juda, ki je prihajal k nam, saj je z vrha opazil naš odhod in se nam pridružil, ne da bi se menil za ne preveč prijazne obraze apostolov. Na to pot sem se odpravil samo z dvanajstimi, od Mojih siceršnjih privrženecv ni bilo več nobenega pri Meni.

30 Kmalu smo se obrnili proti Jordanu, tja, kjer je krstil Janez Krstnik, v kraj, ki je bil zdaj prazen, odkar je zamrl glas pridigarja v puščavi. Tam smo se namestili in bili povsem nemoteni.

31 Ta pokrajina je zlasti spomladi zelo prijetna, saj je tam neprimerno topleje. Na obrežju Jordana rastejo bujna drevesa in grmičevje, ki vsem dajejo hladno senco in varno ležišče. Ob Jordanu smo po slovesu od Lazarja preživeli cela dva dni, in ta čas sem uporabil, da sem apostolom znova podrobno razložil njihovo poslanstvo in Svoj nauk.

70. poglavje

Juda pred visokim svetom

1 Tudi Juda je to poslušal, ne da bi se ob tem znebil svojih zmotnih pogledov. Prav nasprotno, še bolj je postal prepričan, da se tako kot Meni nobenemu človeku več ne bo uspelo tako kmalu zlit z Božjo

močjo, in se ne bo tako zlahka spet pojavil še kakšen drug Mesija, ki bi rešil svet. Zato se mu je zdela njegova vloga prav imenitna in se je v svojih častihlepnih mislih veselil, da naj bi bil prav on tisti, ki bo pripravil še nujni zadnji korak, s katerim bi Me prisilil, da bi Meni dano moč uporabil po njegovih željah. Sam sebi se je zdel nekakšen odrešenik in v svoji zaslepljenosti napačno domneval, da bi lahko deloval z Mojo pomočjo. Ko se je v njem začela porajati misel, da bi Me lahko v to prisilil in bil trdno prepričan, da bom kljuboval vsakršni nevarnosti ter jo tudi zlahka premagal, se mu je zdelo prav tudi vse, kar bi pomagalo uresničiti ta načrt.

2 Zato Mi je drugega dne našega bivanja ob Jordanu predlagal, da bi se on na skrivaj podal v Jeruzalem in poizvedel, kaj tam čutijo do Mene, in ali je Moje izginotje kaj vznemirilo ljudstvo.

3 Rekel sem mu, naj stori, kar misli, drugi, veseli, da se ga bodo znebili, pa so tudi pritrdili njegovemu predlogu.

4 Vprašal Me je, kje bi Me potem lahko srečal, in rekel sem mu, da nameravam na istem kraju ostati do opoldne naslednjega dne.

5 Juda se je nato poslovil od nas in se podal v Jeruzalem. Tam je takoj ugotovil, da je Moje nenadno izginotje presenetilo vse. Od velikega navdušenja, ki ga je povzročil Moj prihod, ni ostalo nič. Ljudstvo je na splošno menilo, da sem pobegnil pred močjo templja. Tempelj pa so tempeljski stražarji in Herodovi vojaki zdaj močno zastražili. Poleg tega so rimski vojaki vsak dan patroljirali po mestu, da bi razgnali morebitno zbiranje ljudstva. Tempelj pa je od upravitelja Judeje Poncija Pilata že zahteval tudi varstvo pred morebitno vstajo in Me naznanil kot hujskača ljudstva. 6 Poncij Pilat je odredil preiskavo, ki pa je razkrila, da ljudstvo ne kaže nobenih sovražnih namenov, temveč le veliko navdušenje nad čudodelnim zdravilcem, ki pa Ponciju Pilatu nikakor

ni bil neznan. Zato dogodku ni pripisoval posebnega pomena, je pa zaradi ohranjanja reda ukazal, naj vojaške enote pogosto patrolirajo po mestu. Ljudstvo je bilo zaradi takšnih ukrepov zelo prestrašeno, saj je še predobro vedelo, da se mora ob izgredih bati rimske moči in strogosti.

7 Tempelj si je tako spet zagotovil veliko prednost in tempeljskim duhovnikom se je zdelo, da je prišel čas, ko bi Mi lahko zadali uničujoč udarec, če bile vedeli, kje in kako bi Me brez nevarnosti prijeli; da pa to ni tako lahko, so se že pogosto prepričali.

8 Na skrivnem sestanku so se tempeljski duhovniki posvetovali o sredstvih in poteh, ne da bi se mogli poenotiti. Potem so jim sporočili, da želi neki človek visokemu svetu razkriti, kje je Nazarejec.

9 Kajfa je navdušeno naročil, naj tega človeka - to pa je bil Juda Iškarijot - privedejo k njemu in takoj ga je odpeljal pred visoki svet. Tam je Juda članom sveta zatrdil, da bi lahko iskanega Jezusa iz Nazareta izročil tempeljski straži, če bodo le previdno ukrepali.

10 Na vprašanje, kako to namerava storiti, je Juda odgovoril: »Kar dolgo sem preživel z njim, zato poznam njegove posebnosti in posebnosti njegovih privržencev. Da, nekaj časa sem celo menil, da je Mesija, ki Ga pričakujemo. Zdaj pa sem se prepričal, da nima drugega namena, kot postaviti na glavo naša stara častivredna pravila in postave, katerih sveti skrbnik je tempelj, ne da bi bil zmožen namesto tega ponuditi kaj veliko boljšega. Zato je nevaren, in jaz kot častitljivi jud, ki si mora prizadevati za utrditev spoštovanja Mojzesovih postav, ponujam svojo pomoč, da bi se končalo to nevarno početje. Ne vem, ali bo to tudi uspelo, toda toliko zbranih modrih mož bo že našlo pravi način, kako ujeti tega čudežnega zdravilca.«

11 Kajfa ga je vprašal: »Ali veš, kje je zdaj?«

12 Juda je odgovoril: »Ne, saj ne morem vedeti, ali ni morda kraja že zapustil. Toda vem, da namerava tudi letos, tako kot zmeraj, zaužiti velikonočno jagnje med svojimi privrženci, in da se to ne bo zgodilo nikjer drugje kot v bližini Jeruzalema.«

13 Eden od farizejev, ki so ga po obujanju Lazarja odgnali Lazarjevi psi, je zavpil: »Naj ga v Betaniji nihče ne skuša ujeti! Tam to ne bi uspelo, saj bi to preprečila njegova hudičeva moč. Najbolje bi bilo, če bi ga prijeli ponoči - po eni strani zaradi ljudstva, ki mu je še zmeraj zelo naklonjeno, po drugi strani pa so zmeraj pripovedovali, da naj bi bila ponoči moč takšnih čarovnikov manjša. Da, v določeni nočni uri postane menda tudi najhujši čarovnik spet tako slaboten kakor vsak navaden človek in se ne more upreti nikomur. Povej - ti bi to moral vedeti, saj si bil ob njem: Ali ima tudi ta človek svojo šibko uro? Kaj počne ponoči?«

14 »Spi, tako kot vsak drug človek,« je odgovoril Juda. »Mislim pa, da poznam uro, ko je najšibkejši.«

15 Farizej se je zmagovalno obrnil k drugim in menil, da bi bilo treba to uro izrabiti.

16 Kajfa, nejevoljen, ni hotel o tem nič slišati, saj je bil prepričan, da Nazarejec nima nič drugačnih nadnaravnih moči kakor po svojih sposobnostih dobro znani eseni, toda strinjal se je, da naj bi Nazarejca zajeli ponoči, saj potem to ne bi vzbudilo pozornosti.

17 Z Judom so se dogovorili, da bo na dan velikonočnega jagnjeta prišel v tempelj ponoči, se tam dobil z biriči in jih nato odpeljal na kraj, kjer bo Nazarejec.

18 Kajfa ga je nato vprašal, kaj zahteva za to svojo storitev.

19 Juda, ki se je sam pri sebi že veselil, da je visoki svet speljal v past, ki mu jo je nastavil, se je zdaj razveselil še bolj, saj naj bi mu njegov načrt navrgel celo denar - kar niti ni bil njegov namen -, in zahteval je trideset srebrnikov. Obljubili so mu, da

mu jih bodo izplačali na večer dejanja, ko bo prišel.

20 Juda je nato iz templja pohitel v mesto in povsod prisluškoval, da bi izvedel, kako ljudstvo v Jeruzalemu in tudi veliko tujcev gleda Name. Povsod so bili zelo presenečeni nad Mojo navidezno šibkostjo, vendar med ljudstvom ni bilo človeka, ki ne bi bil prepričan o Moji moči, ki se je tako pogosto in tudi še zadnjič izkazala pred vsemi. Natančno je spoznal, da bi Mi tudi v prihodnje uspelo vse ljudstvo pridobiti Zase, če bom le naredil kakršno koli herojsko dejanje - saj je bilo ljudstvo sicer osuplo, vendar se ni povsem odvrnilo od Mene.

21 To spoznanje ga je razveselilo in še bolj utrdilo v prepričanju, da naj bi Me napeljal v položaj, ki bi Me prisilil, da bi Svoje nasprotnike, če bi Mi prišli preblizu, po možnosti uničil ali pa jih onеспособil vsaj toliko, da bi lahko vsak spoznal, da se Mi nihče na zemlji ne more upreti, če nekaj le resno hočem. Ko je mislil, da se je o vsem temeljito prepričal, in ne da bi mu bilo tisti čas kaj mar za Heroda, saj se mu kralj za njegov namen ni zdel več pomemben — bil je namreč prepričan, da bo zmozel tudi brez njega -, se je spet odpravil k Jordanu, da bi Me poiskal in poročal, kaj je izvedel.

22 Našel nas je na starem kraju in nam natančno poročal o razpoloženju v Jeruzalemu in da Me ljudstvo še zmeraj ima za Odrešenika. Vse to sem mirno poslušal in nisem nič pripomnil, tako je bil Juda še bolj prepričan, da je njegovo pripovedovanje Name naredilo globok vtis. Dovolj dobro pa je poznal ljudi, da ni še bolj rinil Vame, saj je menil, da morajo njegove besede v Meni še dozoreti. Bil je nenavadno molčeč, toda opaziti je bilo, da je bil sam pri sebi zadovoljen in je zgolj opazoval.

71. poglavje

Velikonočno jagnje. Umivanje nog. Juda izda Gospoda. Gospodova večerja

1 Opoldne sem poklical Svoje in z zložnim korakom smo se spet podali po deželni cesti med Jeruzalemom in Jeriho. Ker je bil prav tisti dan, dan velikonočnega jagnjeta, so Me Moji vprašali, ali ga bom z njimi jedel in kje. Pritrdil sem in določil, naj se dva odpravita v mesto in tam poskrbita za jagnje, potem pa bom prišel tja še sam z vsemi drugimi.

(Marko 14;12,13a)

2 V mestu pa je živel človek, eden tistih, ki sem jih ozdravil že na začetku Svojega poučevanja, ko sem prvič javno nastopil v Jeruzalemu. Bil je zvest privrženec Mojega nauka, ni se bal ne judov ne nevoščljivih farizejev. Imel je manjše gostišče, ki so ga zmeraj obiskovali najboljši gostje. Tja je še zlasti zahajalo veliko Rimljanov, ki so potovali v Jeruzalem. Med ljudstvom je gostilničar užival ugled in tudi dovolj zaslužil za življenje. Ta gostilničar Me je že prej po Mojih učencih pogosto prosil, naj pridem k njemu.

3 K njemu sem poslal Petra in Janeza, da bi tam pripravila velikonočno jagnje. Da bi našla hišo, sem jima povedal, naj sledita človeku, ki ga bosta srečala in bo vrč vode nesel prav v omenjeno hišo.

(Marko 14;13b,14)

4 Učenca lastniku gostišča nista bila neznana, in ko je slišal za Mojo željo, je takoj ukazal pripraviti najboljšo dvorano, ki jo je sicer uporabljal sam zase za družinska praznovanja, da bi mi lahko v njej nemoteni v skladu s šego zaužili velikonočno jagnje. Sam te šege — kot po mnenju templja odpadli Izraelec, ki drži z Rimljani —, ni več praznoval, poleg tega je imel za ženo Grkinjo, s katero je živel po Mojem

nauku brez vsake formalne tempeljske krame.

5 Bil je lastnik tiste tlakovane dvorane, ki jo omenjajo vsi evangelisti razen Janeza, saj se jim je pozneje zdelo zelo pomembno, kje je ta večerja potekala (*Marko 14;15,16*), medtem ko so Janeza ob tej priložnosti zanimale le povedane besede in ne tudi prostor.

6 Že se je zvečerilo, ko sem prišel tja s Svojimi. Ko so nas naš gostitelj in njegova družina veselo pozdravili, so nas ob zagotovilu, da nas ne bo nihče motil, odpeljali v omenjeno dvorano, kjer smo posedli ob pripravljenem velikonočnem jagnjetu.

7 Kaj se je ta večer govorilo, je natančno opisal tudi evangelist Janez in lahko preberete v njegovih zapisih (*Jn 13-17*). Tukaj bo dodano le še nekaj malega, da bi bolje razumeli, kako so potekali dogodki.

8 Ko smo v skladu s šego zaužili velikonočno jagnje, sem vstal, se opasal in začel z umivanjem nog (*Jn 13,4-12*). To naj bi ponazorilo najglobljo ponižnost Sina človekovega, saj je bilo to sicer opravilo najnižjih slug in sužnjev. Hkrati pa je sporočalo, da nihče ne more po Moji poti, dokler mu Jaz pred tem ne očistim orodja, ki mu bo omogočilo tudi hoditi po teh poteh, to pomeni, da mora biti njegovo srce povsem očiščeno vsega prahu z vseh dotlej prehojenih posvetnih poti, in sicer sem Jaz tisti, ki mu dam sredstva za to. Zato naj se nihče ne boji teh umivanj, ker brez njih ne more pridobiti deleža pri Meni.

9 Učence sem s tem simbolnim dejanjem globoko poučil, pri čemer simbol niti ni poglavitni, temveč jedro, ki tiči v njem in pomeni vse.

10 Tako kakor sem očistil Svoje učence, naj se tudi ljudje potrudijo očistiti drug drugega, da bi Mi lahko čistega srca, torej z umitimi nogami, resnično sledili.

11 Ob tem je bila tudi navada, da po jedi poglavar družine da vsakemu navzočemu še grižljaj, in mu ob tem pove izrek iz Pisma. Ta navada se do današnjih dni ni ohranila, tedaj pa se je izvajala povsod, in je številnim ljudem pomenila nekakšno prerokbo za prihodnji čas.

12 Ko sem se pripravljaj na to, je Mojo dušo zajela velika žalost, in izrekel sem naslednje besede (Jaz): »Eden med vami Me bo izdal.«

(*Jn 13,21*)

13 Učenci, osupli nad temi besedami, ki so se jim zdele zlovešče, so Me zasuli z vprašanji, kaj menim s tem, in kdo naj bi Me izdal. (*Jn 13,22*) Toda odklonil sem vsak odgovor in začel deliti grižljaje, ob tem pa še vsakomur glede na njegov značaj povedal še kaj spodbudnega ali opozorilnega. Petra, ki je bil eden prvih na vrsti, so Moje prejšnje besede tudi najbolj potrle, in je naročil Janezu, ki Mi je sedel najbližje, naj poizve, koga sem mislil, da Me bo izdal. (*Jn 13,23-24*)

14 Izraz »ležati na prsih« (*Nanaša se na tedanji nemški ali morda še kakšen drug prevod Jn 13,25, za slovenski prevod to ne velja, op. prev.*) je bil večkratno pojmovan napačno, saj so različni pomeni nastali iz nerazumevanja tedanjega načina izražanja. Nismo ležali ob mizi, kot so to počeli Rimljani, in je bilo tudi velikokrat napačno omenjeno - te poganske šege judje niso nikoli sprejeli, saj so se ogibali vsemu, kar bi jih lahko kakor koli povezovalo s poganskimi ljudstvi -, temveč smo ob mizi sedeli. Tistega, ki so mu hoteli izkazati posebno prijateljstvo, so posadili desno od hišnega gospodarja, in ta mu je izkazal čast tako, da mu je pripravljaj jedi. Če se je to zgodilo, se je moral tudi pogosto obrniti k njemu, mu »nastaviti prsi«. V tedanjem načinu izražanja je to pomenilo »obrniti se k njemu«, in ne to, kar se zdaj prevaja kot »ležati na prsih«. (*Jn 13,25*)

15 Janez Me je nato tudi tiho vprašal, kdo Me bo izdal, in Jaz sem mu kot najbolj

zaupanja vrednemu učencu rekel: »Tisti je, ki mu bom zdaj dal grižljaj!« Dal sem ga Judi in mu rekel: »Kar nameravaš storiti, stori hitro!« (*Jn 13,25-27*)

16 Drugi učenci seveda iz teh besed niso mogli razbrati, kaj sem mislil z njimi. Juda, ki so ga Moje prve besede tudi prestrašile, saj se je čutil prizadetega, je zdaj te druge besede vzel kot spodbudo, ki naj bi podpirala njegove načrte, zato je hitro vstal in šel ven z zmagovitim občutkom v sebi. (*Jn 28-30*).

17 Prevzeli sta ga napuh prihodnjega sovladarja, saj je upal, da bo to postal ob Meni, in velika sla, da bi si brezobzirno prilastil tudi slavo in čast, zato se je njegove duše polastil satan z vsemi ošabnimi hudiči in zagorela je v želji vladati in uničiti vse nasprotnike.

18 Ali Jaz vsega tega ne bi mogel preprečiti?

19 Zagotovo bi lahko! Sin človekov je imel na izbiro pridobiti si ves blišč in vso čast sveta, vendar je tudi moral zares priti v položaj, da bi lahko izbral, in v tem je bila tudi odločitev v pomenu, ki je bil že nakazan.

20 Ko je Juda odšel, sem rekel (Jaz): »Zdaj je Sin človekov poveličan in Bog je poveličan v Njem. Če je Bog poveličan v Njem, Ga bo Bog poveličal tudi v Sebi in poveličal Ga bo kmalu!« To pomeni: Sin človekov bo resnično postal Božji sin, in Oče se bo kmalu združil z Njim za vse večne čase. (*Jn 13;31,32*)

21 Nato sem učencem znova na kratko povzel Svoj celoten nauk, kakor je mogoče natančno prebrati v Janezu 13-17, kjer so navedene Moje besede in tudi besede učencev, s Petrovimi in Filipovimi pomisleki in Mojimi odgovori.

22 Ob vseh teh pogovorih je postalo že pozno, znova sem vzel kruh, iz katerega sem pripravil prve grižljaje, in rekel enajsterici (Jaz): »Vsak naj vzame še grižljaj, ki ga zdaj pripravljam. To je Moje telo, Beseda, ki je meso postala, in naj zaživi v vas. Vzemite tudi ta kelih, vsi pijte iz njega, to je Moja kri, ki se bo prelila za vas, za odpuščanje vaših grehov. Kdor ne je Mojega mesa in ne pije Moje krvi, ne bo nikoli blažen. Zdaj že veste, kako morate razumeti te Moje besede in se več ne boste spotikali obnje (*Gospod po Jakobu Lorberju (Veliki Janezov evangelij, deveta knjiga, 73,2 pravi: "Kruh in meso sta eno in isto, tako kot tudi vino in kri, in kdor z Mojo Besedo uživa nebeški kruh in z ravnanjem po Besedi, torej z dejanji resnične, nesebične ljubezni do Boga in bližnjega pije vino življenja, ta uživa tudi Moje meso in pije Mojo kri. Tako kot se naravni kruh, ki ga človek zaužije, v njem spremeni v meso, in popito vino v kri, tako se tudi v človekovi duši Moj besedni kruh spremeni v meso, in vino ljubečega ravnanja v kri*«).

Jejte in pijte, in vsakokrat, ko boste to delali, se spomnite Name. (*Matej 26,26-28; Marko 14,22-24*)

Kjer pa bosta dva to počela v Moj spomin in se zbrala v Mojem imenu, bom tudi Jaz med njima.« (*Matej 18,20*)

23 Učenci so nato storili tako, kot sem rekel. Potem smo odšli iz hiše, še prej pa sem se zahvalil našemu gostilničarju, ki se je ljubeče poslovil od Mene.

72. poglavje

Jezus na vrtu Getsemani. Jezusa primejo

1 Zapustili srno tisti kraj in odšli proti Oljski gori. Tam je bil torej vrt, ki ga še danes imenujejo Getsemani, vendar mislijo, da je na drugem kraju. Pravi vrt Getsemani je sodil h gostišču na Oljski gori, ki je bil Lazarjeva last in priljubljena izletniška točka. Pod omenjenim gostiščem, postavljenim na vzpetini, in iz katerega se je videlo daleč

naokrog, se je razprostiral nekakšen park, skozi katerega je na vrh gore vodila zelo udobna pot. Ta park je bil pravi vrt Getsemani in na povsem drugem kraju kot današnji Getsemani, ki ga s pravim Getsemanijem povezuje le ime, saj se je verjetno poznejšim iskalcem zaradi tamkajšnjih starih dreves zdelo, da bi to bil lahko pravi kraj. (*Janez 18,1*)

2 V omenjenem gostišču smo se pogosto zbirali, zato je bil tudi Juda prepričan, da Me bo našel tam, saj sicer Jaz Lazarja ne bi bil zapustil, da bi bil sam z učenci. Vrt je bil zaradi velike tišine, ki je vladala v njem, primeren kraj za poglobljanje vase, zato sem učence tudi popeljal sem, da bi še enkrat premislili o zadnjih dogodkih. (*Janez 18,2*)

3 Posedli smo ob poti, Petra, Janeza in Jakoba pa sem povabil, naj se malo odmaknemo od drugih. To so tudi storili in Mi sledili.

4 Nato pa je napočil trenutek, ko je dušo Sina človekovega prevzela vsa silovitost bližajočega se hudega, in se je Božanstvo spet povsem umaknilo, da bi človeku Jezusu prepustilo najbolj svobodno odločitev. (*Marko 14,33*)

5 Zato je ta tudi občutil vso tesnobo in rekel (Jezus): »Moja duša je na smrt žalostna!« In nato je rekel trojici: »Ostanite tukaj in bedite z menoj!« (*Marko 14,34*)

6 Nato se je oddaljil in molil: »Oče moj, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne tako, kakor hočem jaz, temveč tako, kakor hočeš Ti! « (*Marko 14:35,36*)

7 Ker pa v teh besedah še ni bilo zaznati Jezusove trdne odločitve, se tudi Božanstvo še ni vrnilo vanj.

8 Jezus se je vrnil k Svojim in ugotovil, da spijo.

9 Tako je spoznal, da lahko edino oporo najde le v Očetu v sebi, prebudil je trojico in izrekel znane besede (Jezus): »Ali ne morete niti ure bedeti z menoj? Bedite in molite, da ne zaidete v skušnjava! Duh je voljan, toda meso je slabo« (*Marko 14;37,38*)

10 Te besede pa ni namenil samo tej trojici, temveč tudi sebi.

11 Jezus se je spet vrnil in znova molil: »Oče, če ni mogoče, da bi šel ta kelih mirno mene, ga bom spil in Tvoja volja naj se zgodi!« (*Marko 14,39*)

12 Jezusovo dušo je spet prevzel nemir, zato je spet skušala poiskati pomoč zunaj, pri Svojih, ti pa so znova spali, in sicer tako trdno, da se niso zbudili, temveč so se ob klicu duše le zaspano zganili. (*Marko 14,40*)

13 Zdaj je Jezus, Sin človekov, zmagal.

14 S sočutnim pogledom je preletel Svoje, pohitel nazaj in glasno zaklical (Jezus): »Oče, vem, da je mogoče, da bi šel ta kelih mimo mene, vendar naj se zgodi le Tvoja volja, zato ga bom izpil!«

15 Nato se je Božanstvo spet vrnilo vanj in ga okrepilo, ga povsem preželo in reklo: »Sin Moj, še zadnjič si se moral odločiti! Zdaj sta se v tebi Oče in Sin združila in sta neločljiva na vekomaj! Nosi, kar ti je naloženo nositi! Amen!«

16 Vstal sem in šel k Svojim učencem, ki so še zmeraj spali, jih zbudil in rekel (Jaz): »Kako lahko spite in Me puščate samega v tej najtežji uri? Bedite in molite, da ne pridete v skušnjava, kajti duh je voljan, toda meso je slabo. Ves čas morate biti močni. Glejte, prišla je ura, ko bom izročen sovražnikom, zato ne spite, temveč bodite močni!«

(*Marko 14,41*)

17 Tedaj se je že bližala gruča oboroženih tempeljskih stražarjev z baklami, ki jih je vodil Juda in jih pripeljal h gostišču, saj je domneval, da sem tam. Učenci so Me vprašali, kaj to pomeni. Jaz pa sem jim ukazal, naj se umaknejo in se po poti odpravil

skupini naproti. Ko Me je Juda videl, je stopil k Meni, Me pozdravil in Me hotel poljubiti, saj naj bi bilo to razpoznavno znamenje za biriče. Jaz pa sem ga zavrnil in rekel: »Juda, ali tako izdajaš Sina človekovega? Zate bi bilo boljše, da se ne bi rodil!39«

18 Nato sem se obrnil h gruči in z močnim glasom vprašal (Jaz): »Koga iščete?«
(*Janez 18,4*)

19 Vodja je odgovoril: »Jezusa iz Narazeta!«

20 Nato sem se jim dal prepoznati z besedami (Jaz): »Jaz sem ta!« in stopil nekaj korakov bližje k njim. (*Janez 18,5*)

21 Biriči pa so se umaknili, saj so marsikaj slišali o Moji moči in so se je zbali - zato pa je Kajfa tudi izbral samo takšne, ki Me še niso poznali. Nekateri v zadnjih vrstah so zaradi umikanja sprednjih celo popadali po tleh. (*Janez 18,6*)

22 Znova sem jih vprašal, saj so sluge kar prestrašeni stali in se obotavljali (Jaz): »Koga iščete?«

23 In po vnovičnem odgovoru vodje sem ponovil (Jaz): »Povedal sem vam že, da sem to Jaz. Če iščete Mene, potem pustite te tukaj, naj odidejo « (*Janez 18;7,8*)

24 Ko so sluge videle, da se jim ni nič zgodilo, so se sramovali svojega začetnega strahu, se zgrnili k Meni in Me takoj obdali, vodja pa jim je zavpil, naj pazijo samo Name, kajti veliki duhovnik je ukazal prijeti samo Mene.

25 Toda Peter, ki je tedaj spoznal, da Mi grozi resna nevarnost in se ne bo zgodil čudež, ki bi Me rešil, je potegnil skriti meč, ki ga je zmeraj nosil pri sebi, in se prebil k Meni. Zoperstavil se mu je Malh, ki ga je odrinil s sulico. Potem je Peter zamahnil proti njemu in Malhiju odsekal uho.«

(*Janez 18,10*)

26 Petru sem ukazal (Jaz): »Spravi meč v nožnico! Ali naj ne spijem keliha, ki Mi ga je namenil Oče?!« (*Janez 18,11*)

27 Nato se je Peter umaknil. Jaz pa sem se dotaknil hlapčevega ranjenega ušesa in to se je takoj zacelilo. (*Luka 22,51*) To dejanje je sluge tako presenetilo, da jim učenci niso bili več mar, osredotočili so se samo na to, da Me odpeljejo.

28 In ker sem nato vse molče in brez upiranja dopustil in tudi, da Mi zvežejo roke (*Luka 22,51*), so začeli drug drugega začudeni spraševati, zakaj jim je bilo rečeno, naj uporabijo skrajno silo, saj naj bi bilo prijetje takšnega človeka, kot sem Jaz, zelo nevarno. Juda pa je tam kar stal in čakal, da bi se zgodilo kaj, kar bi čuvaje spravilo v grozo. Ker se ni zgodilo nič, je bil toliko bolj prepričan, da bom Svojo moč razkril šele pred visokim svetom.

73. poglavje

Zaslišanje Jezusa in obsodba

1 V Jeruzalem smo prišli čez Cedron in to skozi ista vrata, skozi katera sem tudi sam slovesno prijezdil v Jeruzalem. Tempeljski stražarji so Me najprej odpeljali k Hanu, ki je bil Kajfov tast. K Hanu kot prvemu pa so Me pripeljali zato, ker je bil Kajfov namestnik in se je prav za to zadevo zelo zavzel, zato so njemu tudi najprej sporočili novico, da jim je uspelo Me prijeti. (*Janez 18,13*)

2 Nota bene. Namen tega zapisa nikakor ni ponavljanje vsega, kar je že obsežno zapisano v Janezovem evangeliju - saj ga ta zapis ne odpravlja -, temveč le z opisanimi zgodovinskimi dogodki dopolniti tisto, kar bi se mogoče komu zdelo še

pomanjkljivo.

3 Zato lahko o tem, kako Me je Han sprejel in o Petrovem padcu preberete v Janezovem evangeliju. (*Jn 18,13-27*).

4 Han Me je zvezanega poslal h Kajfi.

5 Juda, ki je zdaj spoznal, da se bo verjetno izteklo drugače, kot je mislil, je videl, da so Me odpeljali, in je pretresen in v strahu, da njegov namen ne bo uspel, sledil koloni. Ob Meni se je skušal zriniti k velikemu duhovniku, vendar so mu vstop preprečili.

6 Pri Kajfi je bil zbran visoki svet, ki je že dolgo nestrpno in poln maščevalne sle čakal na Moj prihod. Tam so Me obtožili po vseh pravilih in proti Meni so nastopile priče, ki naj bi potrdile, da sem hud zločinec. Predvsem so izrabili Moj slovesni prihod v Jeruzalem in Moj drzni vstop v svetišče, s katerim naj bi si hotel prilastiti duhovniško pravico, ki je nisem imel. Nato so na las natančno dokazovali, da sem hotel ljudstvo nahujskati proti rimskemu cesarju, da bi se sam oklical za kralja. Ko pa je prišlo do tega, da naj bi to potrdile tudi priče, niso našli nobenih.

7 Nazadnje so nastopile še tiste priče, ki so izjavile, da sem rekel: `Porušite ta tempelj in v treh dneh ga bom spet postavil!'

8 Kajfa je nato rekel, da to pomeni sramotenje templja samega, saj je za to potrebna Božja moč, ki naj bi jo imel samo Božji maziljenec, ki bo nekoč prišel z največjo močjo. Jaz pa naj bi rekel, da sem Kristus, Maziljeni; in nato Me je Kajfa rotal, naj se izrečem, ali sem zares Kristus, Božji sin. (*Matej 26,63*)

9 Odgovoril sem mu (Jaz): »To praviš ti. Toda povem vam: Odslej bo Sin človekov sedel ob desnici Moči in bo na nebeških oblakih prišel k Očetu, ki prebiva v Njem.« (*Matej 26,64*)

10 Veliki duhovnik je nato raztrgal svoja oblačila in rekel: »Boga je skrunil! Drugih prič ne potrebujemo! Slišali ste bogokletje.« *Matej 26,65*

11 Seveda so se s tem vsi strinjali, kajti v visokem svetu so bili zbrani samo tisti, za katere je Kajfa vedel, da so mu vdani in ustrezljivi. Tistim pa, ki so Mi bili kakor koli naklonjeni - kakor se je že pokazalo ob zadnjih zasedanjih -, so zamolčali svoj namen, da bi Me ujeli, in Judovo izdajo. Tako so tudi smrtno kazen izrekli kar na hitro, potrebna je bila le še privolitev Poncija Pilata.

12 Navsezgodaj zjutraj so Me odpeljali tja in upravitelju Ponciju Pilatu pojasnili zadevo. Jaz naj bi bil upornik in bogokletnik in kot takšen sem si zaslužil smrt (*Janez 18,28-32*).

13 Poncij Pilat, ki je dobro vedel za Moj slovesni prihod v Jeruzalem in v njem ni videl ničesar uporniškega, Me je skušal rešiti, saj se je kot Rimljan nagibal k verjetju, da sem nekakšno polbožanstvo s posebnimi močmi. Z Menoj se je pogovarjal tako, kakor lahko preberete v Janezovem evangeliju (*Jan 18,33-38*), potem pa tempeljskim duhovnikom, ki so stali pred sodiščem, razglasil, da na Meni ne najde nobene krivde.

14 Nato je izstopil eden višjih duhovnikov in znova poudaril, da sem hodil po deželi in pridigal proti templju in njegovim služabnikom, ki so vendar dostojanstveniki te dežele in Božji namestniki. Ob tem je bilo tudi rečeno, da sem iz Galileje.

15 Ko je to slišal, se je Pilat razveselil, saj je zagledal priložnost, da se znebi te zadeve. Galileja je bila pod Herodovo upravo, in Herod bi lahko odločil o tej zadevi. Na hitro je torej končal zaslišanje in ukazal, naj Me odpeljejo k Herodu, da bi ta sodil svojemu podložniku (*Luka 23;6,7*).

16 Herod je bil zelo vesel, ko so Me pripeljali k njemu, saj se mu je tako izpolnila želja, da bi Me videl, in hotel se je prepričati, kaj je resničnega na številnih govoricah

o Moji čudežni moči (*Luka 23,8*). Takoj je ukazal, naj Me pripeljejo k njemu, drugim pa, naj se odstranijo. Ostala sva sama. Izrazil je presenečenje, da se je človek s posebnimi močmi, kakršen naj bi bil Jaz, sploh pustil ujeti, in hotel je vedeti, kako se je lahko to zgodilo. Jaz pa sem molčal, zato je prišel v zadrego in odločno zahteval, naj mu odgovorim (*Janez 23,9*). Moje vztrajno molčanje ga je vse bolj spravljalo v slabo voljo in nazadnje razbesnelo, tako da je stekel k Meni in Mi zagrozil z mučenjem. Le mirno sem ga pogledal in staremu grešniku je ob tem pogledu tako vztrepetal srce, da je v strahu poklical dvorjane. Postal sem mu skrajno neprijeten, in da bi prikrižal strah, Me je začel pred dvorjani sramotiti, ti pa so se, razumljivo, v tem početju takoj pridružili svojemu vladarju (*Luka 23,11*).

17 Herod je spoznal, da se je motil v svojih upih, da bi si lahko pomagal z Mojo nadnaravno močjo, zato je skušal iz vse zadeve po- . tegniti, kar se je dalo. Ukazal je, naj Me vrnejo Pilatu, in mu dal zelo vljudno vedeti, da se rad podreja rimski oblasti in se zato odpoveduje sodbi nad takšnim svojim podložnikom, ki naj bi se po izjavi templja hotel upreti tudi rimski oblasti. Vrnili so Me k Pilatu v belem oblačilu, ki Mi ga je kot znamenje pokoritve ukazal obleči Herod. Pilat se Mojega prihoda ni posebno razveselil, toliko bolj pa Herodovega ravnanja, ki je pozneje tudi privedlo do pomiritve med obema mogočnikoma (*Luka 23,11*).

18 Pilata je medtem žena posvarila, saj je v sanjah videla, da je Sin ločil dobre od slabih (*Matija 27,19*), zato je tuhtal, kako bi Me izpustil. Domislil se je, da bi ljudstvu predlagal, naj Me osvobodi, saj je bila med pasho navada, da so spustili na prostost katerega koli zločinca, za katerega se je zavzelo ljudstvo (*Janez 18,39*).

19 Tempeljski duhovniki in zastopniki pa so vsem svojim privržencem, ki so stali pred sodiščem, naročili, naj nikogar od preostalega ljudstva ne pustijo blizu, tako da zastrašena, Meni privržena množica, ni stala blizu, temveč je bila v ospredju le omenjena tempeljska svojat, ki je skušala na vso moč uresničiti svoj namen, da bi Me pokončali. Ker je bil, kot je bilo že prej povedano, Baraba pri templju dobro zapisan, so na upraviteljevo vprašanje, katerega ujetnika naj izpusti, takoj v skladu z dogovorom zaklicali: »Barabo!«, in zahtevali Moje križanje, pri tem pa neprenehoma poudarjali, da naj bi bil Jaz hujskač in nasprotnik cesarja (*Janez 18,40*).

20 Pilat ni vedel več, kako naj si pomaga, saj so proti Meni izrekli dovolj obtožb, sam pa krivdi ni mogel pritrditi. Pomislil je, da bi bilo bičanje Zame zadostna kazen, zato ga je tudi ukazal. In tako so Me prebičali (*Janez 19,1-3*).

21 Po tej kazni so Me sluge v najbolj usmiljena vrednem stanju, obdanega s škrlatno rdečim plaščem in okronanega s trnovo krono odpeljale ven, saj je Pilat upal, da bo takšen pogled Name pri judih vzbudil usmiljenje in Me bo lahko izpustil. (*Janez 19;4,5*)

22 Toda judovska srca so bila trša od kamna, in spet so kričali (judje): »Križaj ga! Križaj ga!«

23 Pilat je ponovil, da na Meni ne najde krivde, ki bi kot kazen zaslužila smrt, in da sem bil že dovolj kaznovan. (*Janez 19,6*)

24 Najvidnejši in najbolj ogorčeni farizejski duhovniki so kričali: »Umreti mora, saj je skrunil Boga! Sam se je razglasil za Božjega sina in po naših zakonih mora tisti, ki skruni Boga, tudi umreti.« (*Janez 19,7*)

25 Ko je Pilat to slišal, se je še bolj zgrozil, kajti to mu je le še utrdilo njegovo rimsko prepričanje, da utegnem biti polbog. Zato se je znova vrnil v hišo, v katero so hlapci spet pripeljali tudi Mene, in Me vprašal, od kod sem, to pomeni, kakšnega rodu in iz

katere dežele, ker je želel verjeti Meni in ne Mojim tožnikom. (*Janez 19; 8,9*).

26 Jaz pa mu nisem nič odgovoril - in to zaradi izčrpanosti. Pilat je znova vprašal, kot je zapisal Janez, poglavje 19, vrstica 10. Tudi nadaljnji dogodki so potekali tako, kakor je opisano v Janezovih vrsticah 11,12 in 13.

27 Pilat, ki je bil že tako in tako prestrašen - poznal je namreč tempelj in vedel, da je vsega zmožen, ko se nameni kaj doseči -, se je zato odločil zadevo končati in je sedel na sodniški stol. To pa je bil obred v skladu z rimsko navado, ki je naznanjal dokončno sodbo. Znova Me je predstavil ljudstvu in vprašal, koga naj osvobodi.

28 Privrženci templja so znova zakričali: »Barabo!«

29 Potem so poslali po Barabo, da bi ga spustili na prostost. Nato je Pilat pokazal Name in rekel: »Glejte, tukaj je vaš kralj! Kaj naj se zgodi z njim?«

30 Množica je znova kričala: »Križaj ga!«

31 Pilat je posmehljivo vprašal: »Vašega kralja naj križam?«

32 Nato je stopil naprej eden od visokih duhovnikov in zelo poudarjeno rekel: »Nimamo drugega kralja razen cesarja! Ta tukaj pa je proti cesarju in se je sam razglasil za kralja. Sam si je kriv!« (*Janez 19,15*)

33 Pilat je zelo resno rekel: »Kaj če bo kljub temu prelita nedolžna kri?«

34 »Potem naj njegova kri pride na nas in naše otroke,« je glasno zavpil veliki duhovnik. In privrženci so se hrupno pridružili njegovemu vzkliku in ga še velikokrat ponovili. (*Matej 27,25*)

35 Pilat je nato spoznal, da Mi ne bo mogel pomagati, ne da bi sam zašel v hude težave. Bal se je tudi, da bi trpel rimski ugled, če bi se pokazal preveč šibkega.

36 Da pa bi tudi na zunaj pokazal, da se ne čuti odgovornega, si je pred ljudstvom umil roke in rekel (Pilat): »Nedolžen sem pri krvi tega pravičnega, saj po naših zakonih ni grešil (*Matej 27,24*). Morda je drugače po vaših zakonih, kot pravite - torej ga zdaj prepuščam vaši postavi.« (*Janez 19,16*)

37 Nato Me je izročil pripravljeni tempeljski straži, ki Me je takoj prevzela; in to se je zgodilo prav tedaj, ko so izpustili Barabo in ga je ljudstvo glasno pozdravljalo.

74. poglavje

Jezusovo križanje in smrt

1 Tempeljski duhovniki so tako na videz zmagali, in pohiteli so, da bi izrečeno smrtno kazen uresničili čim prej.

2 Trpljenje, ki ga je moralo prestati Moje telo, naj ne bi bilo podrobno opisano, kajti to so stvari, ki jih nobena človeška duša v telesu ne more dojeti. Šele v duhovno prostem stanju bo lahko razumela, koliko so te smrtne muke pripomogle k popolni poduhovljenosti telesa in tako tudi k odrešitvi materije, čeprav to trpinčenje za dosego namena niti ne bi bilo nujno.

3 V tem zapisu naj bi samo popravili nekatere zmote in razjasnili nekatere zadeve, da bi ob evangeliju, kjer je dokaj natančno opisana telesna smrt, dobili jasno sliko zadnje ure Sina človekovega.

4 Najprej si oglejmo nošenje križa. Pri Rimljanih je bila navada, da je vsak obsojenec na smrt s križanjem moral sam nositi leseni križ trpljenja do kraja, kjer je bil nato pogubljen, in če so ga pri tem izdale moči, so ga pogosto tudi najbolj grozljivo mučili, dokler ni do konca izpolnil kazni. To seveda ni bilo prihranjeno niti Meni, in do skrajnosti izčrpanemu telesu so zelo kmalu pošle moči, zato sem večkrat padel po tleh.

5 Simon iz Cirene, privrženec Mojega nauka in kot takšen tudi zelo dobro znan duhovnikom, je srečal povorko, in poln groze in sočutja opazoval Moje klavarno stanje.

6 Eden od tempeljskih duhovnikov mu je posmehljivo zaklical: »Kar poglej svojega velikega mojstra, ki si ne more pomagati! Zdaj bedno prihaja na dan vsa njegova prevara!«

7 Simon je ogorčeno in preroško zaklical: »Še preklinjali boste uro, v kateri ste to storili! Jaz pa si želim služiti svojemu Mojstru, da bi Mu olajšal to bolečo pot.«

8 »Kar služi!« je razsrjeno zavpilo več duhovnikov. »Ker si se drznil sramotiti ravnanje templja, ti naložimo pokoro, in ti nosi križ svojega mojstra!« Ko je Simon to slišal, je veselo skočil k Meni, si oprtal težek križ na močna ramena in Mi, saj sem ležal na tleh, ponudil še roko, da sem se lahko oprl nanjo. In Simonova moč se je tako okrepila, da je zlahka nosil težko breme.

9 Zdaj so povorki sledili tudi vsi Moji bližnji prijatelji, ki se med izrekom sodbe niso mogli približati sodišču, približalo pa se ji je tudi veliko ljudi, ki so sprva, ko so privrženci templja vpili: »Križajte ga!«, stali predaleč. Ko se je povorka približala vratom, kjer je večji prostor omogočal, da se zbere več ljudi, so zavzeli grozečo držo. Tega pa so se že prej bali tudi farizeji in zato so zaprosili za večji oddelek rimskih vojakov, ki je povorko pričakal na vratih h Golgoti, da bi ohranil mir.

10 Ko so Meni privrženi ljudje videli, da sem brezupno izgubljen in da Me iz rok tempeljskih biričev ni mogoče rešiti, so se razlegle velike tožbe, pri čemer so prednjačile ženske.

11 Obrnil sem se k tistim, ki so Mi stali najbližje, in jim rekel (Jaz): »Ne jočite nad Menoj, ampak nad seboj in svojimi otroki; njim se bo godilo še huje, kot vidite, da se zdaj dogaja Meni! Jaz odhajam k Očetu, oni pa ne bodo vedeli, kam gredo!«

12 Cerkveno izročilo pravi, da Mi je dekla Veronika z robcem obrisala pot. To drži, saj je stala v prvih vrstah tistih, ki so tožili. Da je na prtu ostal Moj odtis pa je legenda, ki je nastala pozneje. V Mojem času prav tako ni bilo nobenega juda ahasvera (*Ahasver - ime večnega Jude; človek, ki ga je Bog preklel in ne more ne umreti in se ne spočiti, temveč večno blodi po svetu in trpi, op. prev.*), ki bi Me odgnal od svoje hiše. Oboje sta mita, ki sta nastala pozneje iz pripovedovanja pobožnih ljudi, ki so čutili potrebo, da Mojo telesno smrt okrasijo z vsemi mogočimi čudeži, in to se je vtihotapilo celo v evangelije.

13 Če bi se tedaj, ko je telo viselo na križu, res zgodilo vse to: velik potres, zatemnitev sonca, pojav duhov in marsikaj drugega, bi bil Jeruzalem zaradi teh močnih znamenj prisiljen še isti dan opraviti pokoro v raševini in se posuti s pepelom, in Moje vstajenje ne bi bilo sprejeto z dvomi, temveč z radostjo in kot znamenje odpuščanja vseh grehov. V resnici se med umiranjem Mojega telesa ni zgodilo nič kar koli nenavadnega, kar bi nujno kazalo na povezavo z Mojo smrtjo. Drugače tudi ni moglo biti, saj se je morala ohraniti svobodna volja. Če tega poglobitnega principa ne bi bilo treba upoštevati, bi bilo mogoče že prej s čudeži prisiliti marsikaj. Vse, kar se je zgodilo, bi se lahko zgodilo tudi ne glede na Mojo telesno smrt — zdaj pa si natančneje oglejmo, kaj je bilo to.

14 Ko so Me peljali na Golgoto, ki je bila v tistem času jeruzalemsko morišče, je Juda Iškarijot planil v največjem obupu in skušal razkleniti obroč, ki so ga tempeljski vojaki sklenili okoli prizorišča. Nasilno so ga odgnali, vendar je še naprej s srepim pogledom stal tam in še zmeraj upal, da se bo zgodilo kaj nenavadnega in bom rešen. Bil je zmeraj v bližini, tudi med izrekanjem sodbe, in čim bolj mu je postajalo jasno, da so

Moje moči ali ugasnile ali pa jih nočem uporabiti, tem bolj ga je bilo strah.

15 Nazadnje je odhitel nazaj k visokemu svetu in hotel vrniti denar ter priznal, da je izdal nedolžno kri in hudo obtožil samega sebe. Seveda so ga porogljivo odslovili s pripombo, naj se s tem spopade kar sam. Obupan je vrgel denar v pušico za miloščino v templju, odhitel ven in se še zmeraj oklepal šibkega upanja, da se bom morda le rešil, preden se zgodi najhujše. Ko pa je nato videl, da so Moje telo vrgli po tleh, ga položili na križ in zaslišal udarce s kladivom, ki so gnali žeblje v les skozi Moje meso, je glasno zakričal in naglo zbežal od tam. Ne da bi se ozrl, je pohitel v samotni predel in se tam s svojim pasom obesil na figovo drevo.

16 Drago je plačal zmoto, pohlep in sebičnost. Naj samo še povemo, kaj se je potem zgodilo z njim.

17 Nekaj dni po njegovi smrti so našli njegovo telo, ki se je snelo s pasu in so ga obglodali psi in šakali. Na istem kraju so ga tudi zagrebli.

18 Govori se, da naj bi se tedaj, ko je Moje telo viselo na križu, pomračilo. Drži, velika pomračitev je legla nad ves Jeruzalem, toda to ni bila zunanja pomračitev, temveč notranja. Vsak jo je občutil, kot da bi nekaj izgubil, ne da bi vedel, kaj naj bi to bilo. Celo visoki duhovniki, farizeji in tempeljski judje, ki so prej tako zavzeto zahtevali Mojo smrt, zdaj v svojem dejanju niso našli ne zadovoljstva ne veselja.

19 Zato tempelj pozneje tudi ni ukrepal zoper Moje učence in najbližje sorodnike, niti proti Nikodemu, Jožefu iz Arimateje in Lazarju, ki so vsi romali k Mojemu križu in bili navzoči v Mojih zadnjih urah. Predvsem po zaslugi visokega Nikodemovega položaja v visokem svetu so Moji dobili dovoljenje, da so lahko ostali ob Meni, saj so prostor stražili vojaki in se nikomur ni bilo dovoljeno približati. Na Nikodemovo prošnjo so naredili izjemo. Moji najbližji učenci, razen Janeza, niso bili navzoči, kakor sem že prej večkrat napovedal. Pastir je bil udarjen in ovce so se razbežale. Po Mojem prijetju so se nekateri zatekli k Lazarju, nekateri pa se poskrili pri prijateljih.

20 Samo Janez se je upal povsod odkrito kazati in bil Moji telesni materi Mariji v oporo in tolažbo.

21 Peter, ki se je po svojem padcu najgloblje kesal, je skrivoma sledil povorki, ki Me je vodila po ulicah Jeruzalema od enega poglavarja do drugega, in se držal stran od vseh bratov, saj je v duši čutil potrebo, da bi bil sam, in si je šele tedaj prišel povsem na jasno glede Mojega delovanja, pri čemer so mu zelo koristile vaje v Efremu. Prepoznal je bistvo in namen Mojega zemeljskega odhoda domov, in bil trdno prežet z njegovo nujnostjo ter Mojim napovedanim vstajenjem, v katerega je, ne da bi sicer rekel besedo, trdno verjel.

22 Kar zadeva Moje zadnje ure je bilo najnujneje povedano že prej, kdor pa si želi še osvežiti spomin, naj prebere Sedem besed na križu (*Sedem Kristusovih besed na križu - sprejela Antonie Grossheim, Lorber Verlag, Bietigheim. Knjižica je izdana tudi v slovenščini, op. prev.*), pa se bo seznanil z Mojimi zadnjimi urami.

23 Ko se je nato Moja duša ločila od telesa, je res nastal potres, toda spet le kot pojav, ki ni vzbudil kakšne posebne pozornosti, kajti v tisti pokrajini je bila v Mojem času podzemna dejavnost v dolini Jordana veliko pogostejša in opaznejša kakor je danes, zato zemeljski sunki niso bili redki. Da pa bi bil ta pojav lahko povezan z Mojo smrtjo, zadrtem judom ni prišlo niti na misel.

24 Drži tudi, da se je pretrgala zavesa v templju kot zunanje znamenje, da odtlej ni več ovire za vstop v Očetov najsvetejši srčni prostor, še več, od takrat celo vsak lahko pride vanj in prejme večno življenje. Toda tudi ta pojav, čeprav zelo presenetljiv, ni vzbudil nobene pozornosti. Službujoči duhovniki so zaveso spet obesili

in tako je bila zadeva urejena.

25 Govori se tudi, da je sonce izgubilo sijaj. Že je bilo povedano, da mrka ni bilo - toda vsakomur je znano, da potrese v toplejših deželah napoveduje zelo skaljeno ozračje, zato sonce nekoliko izgubi svoj sijaj. Podobno se je zgodilo tudi takrat. Sicer je bil za takratno medlost sonca drug vzrok kakor sicer - vendar je bil pojav enak.

26 Govori se tudi, da so umrli vstajali iz grobov in se prikazovali številnim. To poročilo je treba razumeti pravilno, in vsak ga bo lažje razumel, ko bo prebral, kar sledi.

27 Ko je Moje telo umrlo in se je maščevanje sovražnikov poleglo, so tudi ljudje kmalu - ker se je vsakogar polotila notranja groza, že omenjena notranja pomračitev - začeli iskati zavetje v svojih hišah, saj so se morali judje v skladu s pravili tudi pripravljati na sabat, ki se je bližal s sončnim zahodom.

28 Moji privrženci so se čedalje bolj zbirali na morišču, tako da se je krog tistih, ki so Mi bili blizu, precej povečal. Jožef iz Arimateje je že prej šel k Pilatu in zaprosil za Moje telo, za milost, ki pa ni bila zmeraj podeljena.

29 Pilat mu je prošnjo rad odobril, saj je hotel s tem jeziti Jude, kot tudi z napisom v treh jezikih na vrhu križa, ki je sporočal, da naj bi bil Jaz judovski kralj.

30 Moji prijatelji so telo takoj sneli s križa, ga očistili in mazili ter pazljivo prenesli do skalnatega groba, last Jožefa iz Arimateje, na posestvu, ki ga je ta odkupil od Nikodema, da bi tam nekoč sam počival.

31 Golgota je bila sicer skalnat grič, toda prizorišče usmrnitve je bilo tik ob zelo naseljeni četrti z vilami, kjer so si številni bogati Rimljani in Judje zgradili čudovite podeželske hišice, zato je razumljivo, da je bil blizu tudi vrt.

32 V ta grob so položili telo in ga dobro zavarovali s kamnom iz strahu, da bi judje iz zlobe lahko še kaj storili telesu.

33 Judje pa so se nasprotno bali, da bi telo ugrabili Moji privrženci in potem trdili, da sem vstal. Slišali so in zelo dobro vedeli, da se je med ljudstvom razširila govorica o Moji napovedani smrti in tudi o Mojem vstajenju. Zato so Pilata prosili za stražo, v kar je ta tudi privolil že iz radovednosti, ali se bo res zgodilo kaj čudežnega, kar so prijatelji pričakovali, sovražniki pa se istega bali. Zato so postavili stražarje, rimske vojake, ki naj bi ob grobu stražili pet dni.

75. poglavje

O Gospodovi smrti

1 Kaj se je dogajalo, ko je telo ležalo v grobu, in kaj je bil pravi nujni vzrok Moje smrti? Naj podam kratko, toda jasno razlago. Prisluhnite:

2 Že prej je bilo velikokrat razloženo, da je bil Adam kot prvi človek na tej zemlji - v smislu popolne duhovne svobode - ustvarjen za to, da zasnuje obliko, iz katere bi se materija spet lahko povrnila v svobodno duhovno življenje. K temu pa je sodila predvsem zmaga nad materijo samo, to pomeni: s svobodno odločitvijo je moralo nastati stanje, ki je po eni strani dokazovalo zmago nad vsemi nižjimi lastnostmi in nagnjenji, kot so zemeljske naslade, poželjivost in pohlep, po drugi strani pa omogočalo svoboden dvig k najčistejšemu duhovnemu življenju.

3 Že dovolj pogosto je bilo povedano, da je človekova duša stkana iz najmanjših začetkov, ki z rastjo in razvojem k čedalje višjim sferam zavedanja nazadnje v človeku spet dosežejo obliko, ki se kot zemeljska oblika ne more več razvijati naprej, lahko pa se razvija v svojem duševnem. Zato se v človeku srečujeta dve načeli: konec materialnega življenja kot najvišje izraženo samozavedanje in začetek

duševnega življenja v najvišji dosegljivi popolni obliki, ki se ne spreminja več. Zato se človek na tem rezilu zemeljskega življenja ne more zapreti zavesti, da živi - kajti dokaz za to je on sam -, toda kljub temu nič ne ve o tem, da je prispel na prag duhovnega življenja, ki se odtlej začneja v nespremenljivi trajni človeški obliki. Povedano drugače: ko je prestal številne spremembe-teles, ki jim je bila cilj človeška podoba, pa ta ostane odslej v svoji splošni podobi nedotaknjena, vendar se nato začne duševna sprememba, katere cilj je čedalje večje približevanje samemu Božjemu duhu in nazadnje združitev z njim.

4 Kdor zdaj zmore misliti, naj misli! Kaj se lahko zgodi, če do tega prehoda ne pride? Kajti tukaj si materija in duh stojita ostro nasproti, drug drugega čedalje bolj plemenitita, toda kot polariteti se nikoli ne moreta povsem dotakniti druga druge. Zato mora biti pokazana pot, postavljen most, prek katerega je mogoče prispeti od materije do duha - in ta pot mora biti zgled, ki mu je zmožen slediti vsakdo. Če človek te poti ne bi našel, to pomeni, če ne bi stopil nanjo, ne bi mogel izstopiti iz materije v svobodno duhovno življenje.

5 Torej si mora Božanstvo prizadevati Svoja ustvarjena bitja, ki jih je prisililo na pot materije iz ljubezni in da bi jih rešilo, tudi pritegniti k Sebi in jih tako vpeljati v odnos, kot se razvije med očetom in otrokom, potem ko so ustvarjena bitja dosegla mejo, od katere je mogoče stopiti na duhovno pot. Adam bi moral v sebi zgraditi ta most in bi to pravzaprav zlahka storil, saj so bile tedaj draži materije skrajno majhne v primerjavi z današnjimi. Moral bi se samo premagati, biti poslušen, pa bi nastal most, in v Adamu bi zacvetelo duhovno življenje, saj mora človek, ki sicer nima nobenega drugega greha, prestat samo preskus poslušnosti do Boga. Šele iz neposlušnosti se vsi drugi prestopki porajajo kar sami od sebe, kot to zlahka vidimo pri otrocih. Adam je padel, in prišlo je do vnovične vrnitve v materijo, to pomeni v tisto polarnost, ki se lahko prav toliko oddalji od Boga, kot se zmore v čedalje večji blaženosti povzpeti k Njemu.

6 Z Adamovim padcem pa je v svet vstopil greh, kajti Bog nikoli nič ne ustvari zato, da bi to potem uničil, temveč se enkrat ustvarjena pot zasleduje naprej, se skuša tudi popraviti, saj božanska modrost že od vsega začetka upošteva tudi možnost neuspeha. Toda če naj Bog ustvari svobodna bitja in ne duhovnih strojev, potem je pot samorazvoja edina pot k temu. Z nastankom človeškega rodu kot ljudstev pa se je pojavila tudi posledica vseh grehov, ki kot dolga vrsta grehov pomeni čedalje globlji padec, saj se je vse začelo z grehom neposlušnosti. To pomeni: če Adam ne bi bil neposlušen, ne bi mogel biti neposlušen noben njegov potomec, ker bi Adam že v sebi uničil kal, ki se tako ne bi mogla dedovati naprej. Namesto tega pa je kal oplodil, in ta je v njegovih potomcih zrasla v drevo, ki s svojo togo listno krošnjo komaj dopušča soncu posijati skozi.

7 Posebno močne duše so že pogosto skušale prebiti to listno krošnjo, da bi omogočile soncu zasijati skoznjo, in glede na to, koliko jim je to na posameznih delih krošnje uspelo, so nastala prastara verstva. Toda tem močnim dušam ni uspelo tako zadeti jedra drevesa in streti drevesne krošnje, da bi to mogočno drevo odmrlo. Niso pa uspele zato, ker med svojim zemeljskim življenjem tudi same niso bile brez krivde, saj so najprej okušale svet, šele potem pa začutile žejo po resnici, po spoznanju Boga. Šele ko se jim je svet zazdel plehek, so začele iskati boljše.

8 Staroindijska verstva so najstarejša verstva, ki so vam znana; najstarejši bi bil sicer pristni staroegipčanski nauk, vendar se je izgubil. Vsi ti učitelji so bili tako močne duše, ki so zase prebile krošnjo, pokazale pot, in so tudi opisale in poučevale

resnično in pristno, vendar v njihovem času niso znali zapisovati drugače, zato je zdaj veliko neuporabnega, kar je glede na okoliščine razumljivo. O tem naslednje:

9 Bog je bil, dokler se ni odel v meso kot Jezus, neoseben

(Pred Svojim učlovečenjem v Jezusu je Bog prebival v nedostopni svetlobi, in nobeno ustvarjeno bitje Ga ni moglo videti. Niti najčistejši angelski duhovi niso mogli Božanstva videti drugače kakor le kot sonce - - Duhovno sonce, drugi del, 13,7. V Sebi samem in sam po Sebi pa je Bog od vekomaj človek - Veliki Janezov evangelij, knjiga 6, 88,3, in človeka je ustvaril po Svoji podobi. - 1, Mz 1,27; Božje gospodarjenje, druga knjiga, 139,20 in 138,26; Zemlja in Luna 54,9; Veliki Janezov evangelij 1, 1,13-16; 2, 144,4; 4, 88;7, 5, 70,3; 6, 135,1 in 230,6; 7, 121,3 in 219,11; 8, 24,6; 9, 58,7).

Zato ga tudi nihče ni mogel videti, temveč je bilo mogoče Njegovo bitje samo začutiti, saj se je dal naravno zaznati kot svetloba, ker je Bog sam v Sebi čista svetloba, ki oddaja žarke. Kjer koli je svetloba, je tudi povsod; prežema in oživlja vse. Za neosebnost Boga pa ni značilno le eno središče izžarevanja kakor iz sonca, temveč svetlobno morje, v katerem ni zgoščevanja. Tisti torej, ki so duhovno prodrli do Božjega bitja, Ga niti niso mogli občutiti drugače kakor življenje v svetlobi, lebdenje in počivanje v svetlobi, zlitje s svetlobo brez vsake želje. Ko pa je človek Jezus postal poosebljeni Bog, je tisti, ki se je Božanstvu približal, Božanstvo začel doživljati povsem drugače - kot preprosto približevanje človeka človeku; in tako so imeli stari vidci prav, toda prav so imeli tudi novejši, ki so živeli po Mojem odhodu.

10 Po padcu Luciferja, ko se je pojavil svet materije, je bilo kot sedež Božanstva ustvarjeno duhovno sonce; toda ne glede na to ga ni mogoče pojmovati kot edino zgostitev. Svetloba je bila v duhovnem svetu vsepovsod, in telesni človek - dokler je bila njegova duša še povezana s telesom - pred Mojim zemeljskim življenjem tega duhovnega sonca ni mogel videti. Vidnost duhovnega sonca je bila krona vere duhovnih bitij; kajti šele ti so lahko videli duhovno sonce, zdaj pa ga lahko vidi tudi človek, ki veruje Vame, če le ima odprto duhovno oko, ker človek Jezus lahko vsem, ki verujejo Vanj, v vsakem trenutku lahko razkrije tudi Svoje celotno kraljestvo.

11 Zastavlja se vprašanje: Zakaj v starih verstvih najdemo iste temeljne poteze?

12 Tisti, ki je razumel ta razkritja, bi se čudil, če ne bi bilo tako; kajti če so omenjena stara verstva predhodniki nauka Sina človekovega in Božjega sina, morajo vsebovati tudi temeljne poteze tega nauka, ne morejo vsebovati nekaj, kar se razlikuje od njih. Enako velja tudi za življenje posameznih učiteljev, ki so živeli nekoč, in je bilo podobno Mojemu.

13 Če bi v celoti poznali pratemeljne poteze staroegipčanskega verstva, ki so se zaradi poznejšega kulta bogov do današnjega dne ohranile le zamegljene, bi lahko rekli: krščansko verstvo je izšlo iz staroegipčanskega - tako zelo sta si namreč obe verstvi podobni, še zlasti, če bi natančno poznali prvotni pomen Ozirisa, Izide in Horusa.

14 Koliko pa je Meni uspelo streti drevo greha in ne zgolj predreti listne krošnje?

15 Najprej naj si vsak pride na jasno, kaj pomeni »grešiti«!

16 Marsikdo bi kar na hitro odgovoril: »Greh je vse, kar je v nasprotju z Božjo voljo!« To je že res. Ampak kaj je Božja volja, kako naj jo spozna človek, ki niti ne veruje v Boga in še manj priznava Njegovo voljo?

17 To je potrebno presojati na podlagi človekovega vedenja. Nihče ne more grešiti proti Bogu, če Ga ni spoznal. Kot se nihče ne more jeziti na slepca, ki bi trdil, da svetloba ne obstaja, samo zato, ker je ne vidi, prav tako tudi Bog ne more kaznovati

tistega, ki Ga zaradi svoje nespameti ne spozna. Vendar tudi slepec lahko užali sosedu ali kakšnega drugega človeka - ki ga sicer res ne vidi, ga pa sliši, čuti in lahko uživa njegova neposredna dobra dela -, če se mu v čem upre. Lahko greši proti njegovi ljubezni, kajti kljub slepoti se njegovi bitnosti ne more izmakniti.

18 Tako je tudi z duhovno slepim, ki prav lahko greši proti zapovedi ljubezni do bližnjega, četudi Boga ne pozna. Ljubezen do bližnjega je pot do Božje ljubezni, kar je bilo že pogosto pojasnjeno.

19 Ker pa je človek Jezus to zapoved izpolnjeval do najmanjše podrobnosti, in to od mladosti naprej, je v njem rasla tudi ljubezen do Boga, tako da je nazadnje vanjo tudi prešel. Greh nad Njim ni imel moči; že od začetka si je namreč prizadeval hoditi po vidni poti ljubezni do bližnjega, ki se kaže v zunanjih dejanjih, da bi tako prišel do notranje, nevidne poti, ki pelje v Božjo ljubezen.

20 Bog je dal Adamu samo eno zapoved: brezpogojno poslušnost. Adam se zanjo ni zmenil in je tako padel. Človek Jezus si je iz ljubezni do Boga prostovoljno naložil zapoved, da ne bo ničesar delal proti Božji volji, in tako postal bleščeč zgled naslednikom. V sebi je tako dosegel stopnjo, ki je Adam ni dosegel, in tako v sebi pomiril Božanstvo, prizadeto v Svoji svetosti zaradi neupoštevanja zapovedi.

21 Modrost je dala zapoved; volja, moč, je zahtevala izpolnitev; ljubezen je našla pot, po kateri je človek Jezus zadostil pogojem, ki so bili nujni, da bi se povrnilo stanje prejšnje blaženosti za vsa ustvarjena bitja. Odrešitev je v tem, da je zdaj odprta pot, ki pelje neposredno k Bogu, in v tem, da je to pot prehodil Sin človekov, Jezus, ki je tako postal Božji sin! Jezusova smrt je potrditev brezpogojne poslušnosti. Njegova smrt ne bi bila potrebna, toda ker jo je človeštvo v svoji neomejeni svobodni volji zahtevalo pod Luciferjevim vplivom, se je Jezus podredil tudi tej zahtevi in umrl telesno.

22 Padec iz enega greha v naslednjega povzroča čedalje večjo otrdelost duše. To stanje dobro opiše izraz okamnelo srce. Kako daleč lahko zdaj to pripelje, ni mogoče predvideti. Materija, zunanje ugodje čedalje bolj narašča, in tako se zavest že kar naravno čedalje bolj odmika od katerega koli duhovno-duševnega jedra. Ta otrdelost nazadnje pripelje do živalskega stanja, ki ne pozna drugega kakor ohranitev in nadaljevanje vrste, brez duhovne, notranje svobode. Rešitev iz tega stanja omogoča samo čisti duhovni nauk, ki pelje do moralne zavesti človeškega dostojanstva. In ta nauk je bil podan jasno in kar se da kratko, vendar tako, da ga ni mogoče napačno razumeti. Sledenje temu nauku lomi okove materije, rahlja vezi zemeljske sle po užitku, in nazadnje zemeljske želje in poželenja pripelje v stanje najčistejšega občutenja kot spoznanje zlega, in preprečuje sledenje zlu, ker se lastni jaz tako čedalje bolj krči, medtem ko se navadno jaz (egoizem) čedalje bolj bohoti. Čim bolj jaz izginja, tem bolj se odvezuje vezi.

23 Drevo greha je torej lahko strl samo Jezus, ker je v sebi zaobjel prav Božjega duha, ki je Adamu dal zapoved, ki je ta ni izpolnil.

24 Morda bo kdo rekel: Kje pa je dokaz, da je bilo res vse tako in da tega niso dosegli že prejšnji učitelji? Kajti kar je tukaj povedano, je skrito človeškemu očesu, je notranje dogajanje, o katerem ne more pričevati nihče drug kakor le Jezus sam, medtem ko so bili zunanji dogodki, delovanje nekega odličnega učitelja, njegovo življenje in njegovi dobri nauki ter tudi njegova smrt že pogosto razkriti. Kako to, da je bilo prav zdaj drevo greha res strto, prej pa je bila samo prebita drevesna krošnja? Zunanji vpliv se le malo zazna v svetu, saj se greh bohoti kot še nikoli - drugega kot zunanjih znamenj pa človeštvo ne more

presojati!

25 Da, na prvi pogled se že zdi tako, toda če se poglobljeva pogleda, pa le ne!

26 Vsak, ki stopi na notranjo pot, se bo kmalu zavedel, kako je s tem v resnici. Zunanji videz tega ne razkriva, saj je le piškava lupina. Tistega, ki noče hoditi po notranji poti, ni mogoče prepričati; če bi mu hotel že nakazati podobo te poti, bi bilo, kot bi hotel slepemu razložiti barve. Uspeh je tisti, ki prepriča. Pot je tukaj, stopite nanjo - in tedaj sodite!

27 Brez Mene ne more nihče priti k Očetu, in brez vere v Jezusa ni še noben modrec nikoli zaznal vsemogočnega Božanstva kot izvira vse ljubezni, ki se lahko osebno predstavi. Neosebno postane osebno samo v Jezusu, in ta združitev obeh v človeški obliki omogoča ustvarjenemu bitju pristopiti k Stvarniku, preobraziti materijo v duha, izničiti nastale posledice grehov navzgor prek ločevalnega zidu med materijo in duhom, kot dveh točk, ki se sicer nikoli ne bi mogli srečati - *most* je Jezusovo življenje.

28 Zastavlja pa se vprašanje: Kako daleč so lahko prišle umrle duše pred smrtjo Sina človekovega?

29 Glede na to, koliko so sledile nekemu danemu nauku številnih prejšnjih učiteljev, so lahko pridobile spoznanje in tudi dosegle blaženost v sebi, seveda pa niso mogle zreti poosebljenega Božanstva.

30 To je bilo prvič mogoče šele, ko je Jezusovo telo ležalo v grobu. Tam je ležalo čisto zemeljsko telo, duša pa je z v njej bivajočim Božjim duhom prešla v onstranstvo in se tam vsem razkrila kot *Tisti, ki je in je bil*.

31 O tem so tukaj dani le namigi. Pozneje bo razkrito tudi natančno dogajanje.

32 S tem razodetjem v duhovnem svetu je nastala zgradba in je nastalo prebivalstvo novega Jeruzalema kot večnega Božjega mesta, ki bo obstajalo na vekomaj.

76. poglavje

Jezusovo vstajenje in vnebohod

1 Tretji dan pashe se je Božanstvo vrnilo in poklicalo telo Sina človekovega, ki se je takoj v celoti razpustilo in se nato dodalo duši kot oblačilo. To dogajanje so rimski stražarji videli kot sijočo luč, ki je napolnila votlino groba in jih tako prestrašila, da so naglo pobegnili od tam, da bi razglasili novico, da naj bi Jaz vstal. Kamen z vhoda v grob se je odvalil, tako da je lahko vsak videl v votlino.

2 Vojaki so odhiteli k Pilatu, ki je bil skrajno presenečen in novico privoščljivo sporočil visokemu svetu. Nekateri člani sveta so se kmalu odpravili ven in našli grob prazen, nakar so v strahu pred ljudstvom, katerega nejevoljo so poznali, skušali vso zadevo prikriti. Stražarjem so dali denar in zahtevali, naj rečejo, da so učenci, medtem ko so stražarji spali, ukradli telo. Hkrati so jim zagotovili, da jih Pilat ne bo kaznoval, saj bi sicer moral biti takšen prekršek, kot je spanje na straži, kaznovan s smrtjo.

3 Pilat pa v takšno nekaznovanje ni hotel privoliti, temveč je, ko se je neki visoki duhovnik skušal pogoditi z njim, rekel: »Ali so vojaki spali in so tako dvojno krivi, ker so spali in me še nalagali, ali pa niso spali; z lažjo se že nočem izpostaviti jezi Vstalega!«

4 Z njim torej ni bilo mogoče ničesar opraviti, zato so duhovniki vojakom dali veliko denarja, da bi zbežali nekam daleč. To so tudi storili, nakar so duhovniki začeli širiti

govorice o kraji trupla, in to se je verjelo vse do današnjega dne.

5 Iz evangelijev je znano, da sem se po tem dogodku prikazal številnim, in to se ni zgodilo samo na navedenih krajih, temveč povsod, kjer sem učil, da bi privržencem dokazal, da je nauk, ki sem jim ga dal, pravi.

6 Toda ni bilo mogoče videti le Moje osebe, temveč tudi številne, ki so bili poklicani že prej. Prikazovali so se svojcem v svetlih sanjah, in to celo podnevi, da bi jih obvestili o novem Jeruzalemu. To dogajanje so pozneje povezali s trenutkom Moje smrti, zato je tu iskati pojasnilo za navedbe, da so vstali številni mrtvi in se prikazovali sorodnikom doma, v njihovih hišah.

7 Naj prav na kratko omenimo, kaj se je še pomembnega dogajalo do vnebohoda na Oljski gori.

8 Marija Magdalena Me je videla prva. Zgodilo se je natančno tako, kakor je opisal Janez (*Jn 20,1-18*).

9 Marija se je s šestimi ženskami že zelo zgodaj odpravila h grobu - še preden je visoki svet kar koli izvedel -, da bi tam molile in nad telo znova izlile blagodišča mazila, ki ga varujejo pred razkrojem. Toda grob so našle prazen in takoj pohitele nazaj, da bi o tem obvestile učence.

10 Ko so se ženske pomirile in odšle, da bi novico sporočile še drugim, ki še niso vedeli prav ničesar, je Marija Magdalena ostala sama.

11 Naj pojasnim, zakaj sem jo ustavil z besedami: »Ne dotikaj se Me!« - Če bi se dotaknila Mojega, zdaj povsem duhovnega bitja, bi jo namreč njena nečista ljubezen do Mene pokončala.

12 Janez tudi poroča, da sem se prikazal učencem, ko so se zbrali za zaprtimi vrati (*Jn 20,19-23*). Zgodilo se je takole: Takoj ko so farizeji razširili svoje lažne novice, se je ljudstvo v Jeruzalemu zelo vznemirilo. Večina ljudstva tempeljskim duhovnikom ni verjela; nasprotno, zelo dobro je vedela, da bi bilo nekaj nezaslišanega, če bi rimski vojaki straženje groba tako zelo zanemarili, da bi se dalo grob kar tako odpreti in izprazniti. Kmalu so se slišale vse mogoče pripombe o globokem spanju vojakov, ki so zasmehovale to neverjetno razlago in primerjale veliko globlje spanje tempeljskih duhovnikov s spanjem vojakov. To je duhovnike zelo razjezilo in so skušali ujeti in onemogočiti učence, ki so s širjenjem opisov dejanskega stanja razkrivali njihove laži.

13 Učenci so se zato zbrali pri nam dobro znanem gostilničarju v gostišču na Oljski gori, da bi se posvetovali, kaj naj storijo.

14 Tomaža na tem prvem srečanju ni bilo, saj si je v Jeruzalemu prizadeval ugotoviti, kakšne so zadeve tam.

15 Sredi posvetovanja, na katerem je bil tudi Lazar, sem vstopil Jaz in pozdravil navzoče, ki so se po prvem presenečenju, prevzeti od veselja, zgrnili okoli Mene. Tisti večer sem jih znova poučil o namenu Moje smrti in tudi o poslanstvu, ki jim je bilo zdaj predano, ter da se jim ni treba bati, saj naj bi bili ob trdnem zaupanju in ljubezni do Mene varni pred vsemi zalezovanji. S Svojim prihodom sem jim torej dokazal nesmrtnost v Mojem kraljestvu, in tako so vsi z gorečim srcem trdno verovali.

16 Nato sem se poslovil od njih, še prej pa sem jim svetoval, naj se po osmih dneh spet zberejo na istem kraju in naj vsak skuša urediti domače zadeve.

17 Po osmih dneh je sledil še dogodek s Tomažem, kakor ga je opisal Janez (*Jn 20,26-29*).

18 V tistem času po veliki noči sem se osebno prikazal vsem, ki so bili z Menoj neposredno povezani, da bi jim tako dal dokaz o resničnosti
(o resničnosti - dopolnilo založbe Lorber Verlag, opomba založbe Lorber Verlag).

Svojih besed in njihovo dušo okrepil za razširjanje nauka. Nihče ni bil izključen. Tisti, ki so se zaradi Moje smrti jezili na jude, so se pomirili, omahljivci okrepili.

19 Brez pomena je opisovati vse te primere, saj se ni zgodilo nič, česar si ne bi mogel vsak sam predstavljati. Zanje je bilo to dogajanje le krona njihove vere in nikakršno nadaljevanje Mojih nauk.

20 Pripoved o obeh učencih iz Emavs na primer daje dokaj natančno sliko vseh podobnih dogodkov, zato se je tudi ohranila v izročilu.

21 Namen razodetja ob Galilejskem jezeru (*V Svetem pismu je navedeno Tiberijsko jezero, vendar je mišljeno isto, Genezareško jezero. Genezareško jezero se namreč imenuje tudi Galilejsko ali Tiberijsko jezero (arabsko), op. prev. - Jn 21,1-19.*) je bilo znova opogumiti in okrepiti Petra, ki je zaradi zavedanja, da Me je zatajil, nepopisno trpel. Zato mu je bilo tudi naloženo preverjanje njegove vere. Ko so bili učenci v čolnu in so Me prepoznali ter o tem seznanili Petra, se je ta takoj vrgel v jezero, da bi bil čim prej pri Meni. Ta vera ga je očistila vse navlake, ki se ga je še držala; kajti vsak, ki Me je spoznal, mora skozi razburkano morje poiskati najkrajšo pot do Mene.

22 Njegova trojna zatajitev potemtakaem ustreza tudi trojnemu vprašanju: »Ali Me ljubiš?«

23 V tem dogajanju je skrita velika prispodoba, in vsak, ki je to delo prebral s srcem in ne samo z razumom, jo bo odkril. Zato naj vsak pri sebi preveri, ali lahko to prispodobo doume!

24 Učenci so se takoj spet posvetili svojim opravkom in poskrbeli za svoje domačije. Naročil sem jim, naj se na določen dan spet zberejo pri gostilničarju, in to se je tudi zgodilo. To je bil štirideseti dan po veliki noči, ustrezal je štiridesetim dnevom v puščavi, ki jih je vsak potreboval za pripravo.

25 Zbrali so se vsi, ki so Mi bili blizu, in spet sem stopil mednje ter jih popeljal na vrh Oljske gore, od koder je bil razgled na vse strani. Tam sem okoli sebe zbral apostole, drugi učenci pa so nas obdali v širšem krogu. Znova sem vse opomnil, naj se trdno oklepajo Mene in Mojega nauka. Učencem sem dal tudi nalogo, naj se podajo po svetu in pridigajo evangelij v Mojem imenu. Nato sem se poslovil od njih in jim povedal, da Me odtlej telesno več ne bodo videli, bodo pa ves čas duhovno povezani z Menoj.

26 Potem sem jih blagoslovil in nato Me ni bilo več med njimi.